

Giới thiệu Yêu Anh, Không Yêu Anh

Nội dung truyện Yêu Anh, Không Yêu Anh đúng với nội dung của mọi cuốn truyện ngôn tình hiện đại.

Vẫn là tình yêu nồng nhiệt giữa 1 cô gái và một chàng trai.

Sẽ có những trắc trở gì đây ?.

Các bạn hãy theo dõi truyện online hay của mình nhé.

Chắc chắn truyện của mình sẽ làm hài lòng và thỏa mãn sự ham mê tình yêu lãng mạn như tác phẩm Cô nàng giả nai của tổng giám đốc sói mà các bạn đã từng yêu mến.

Anh nhìn cái dáng vẻ bối rối của cô, nhìn sự dễ thương của cô, anh chỉ cười. Phát hiện ra mình đang bị cười, cô quay sang nhìn miệng cong lên:

- Anh cười cái gì ?!!

- Thấy buồn cười không được cười à ?! – Dương Dương nói xong đi chậm chậm lại, quay hẳn mặt ra nhìn cô. Mắt đối mắt, mặt đối mặt.. Cô cũng nhìn anh chằm chằm nhưng hình như cô sắp thua vì lồng ngực cô cứ “thịch!thịch!”

Lạc An quay vội đi, miệng lắp bắp:

- Lái..lái xe đi !!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đi Học Hay Không Đi Học ?

Sau bữa cơm tối, chờ những người giúp việc dọn dẹp xong xuôi. Ông Diệp Lâm và bà Trần Phương gọi các con ra và nói chuyện. Cậu con trai cả là Diệp Đăng Khương cùng vợ Triệu Ý Lan từ tầng 3 đi xuống. Diệp Đăng Duy - con trai thứ, cùng lúc cũng bước từ trong phòng tắm ra. Do gia đình họ Diệp này luôn luôn bận rộn với công việc riêng của mỗi người, nên khoảnh khắc cả gia đình cùng ăn cơm cùng nhau hầu như là không có.

Ông Diệp Lâm lên tiếng:

- Lạc An đâu rồi ?

Ý Lan dịu dàng đáp:

- Thưa ba, An vẫn đang học ạ !

Cả gian phòng rộng lớn lại chìm trong im lặng, gương mặt ông Diệp Lâm toát ra vẻ uy nghiêm nhưng hết sức ảm áp. Là một người cha thân thiết với các con đồng thời ông cũng là một vị chủ tịch tài giỏi và quyết đoán.

Tĩnh ! Tĩnh ! Tĩnh ! - tiếng đồng hồ reo và cùng lúc gia sư của Lạc An đi xuống. Ông đi qua bàn nơi cả gia đình đang ngồi, bỏ mũ và chào ông Diệp Lâm. Thấy vậy, ông Diệp Lâm cũng đứng dậy, lịch sự đưa tay ra và bắt tay:

- Thế nào ? Lạc An học tốt chứ ? Giáo sư John ? - Ông cười.

- Cô Lạc An học tập ngày một tốt hơn, tiếp thu vấn đề nhanh chóng. Mọi thứ rất tuyệt vời ! - Gia sư John đáp, vừa nói ông vừa nhanh chóng rút tay lại, cảm kích cặp lên tay và xin phép ra về. Ông Diệp Lâm lịch sự, gọi quản gia tiễn.

Lúc này, Lạc An từ trên tầng xuống, khuôn mặt xinh xắn, nhưng lạnh lùng không chút biểu cảm. Mái tóc đen dài được buộc túm lên gọn gàng. Cô là con gái út của gia đình họ Đường, đứa con gái độc nhất được ông Diệp Lâm cưng chiều yêu thương nhất.

- Có chuyện gì vậy ba ? - Cô khẽ lên tiếng, giọng trầm trầm, gương mặt vẫn không tỏ lộ điều gì.

- Con ngồi xuống đi ! Ta có chuyện muốn nói nên mới gọi mọi người ra đây !! - Ông vừa nói vừa chỉ tay về phía ghế ra hiệu cho Lạc An ngồi xuống.

Ông khẽ thở dài nhìn Lạc An, hỏi:

- Đến bao giờ con mới chịu đi học ?

Lại là vấn đề này, nét mặt của từng người từng người cũng trở nên căng thẳng hơn vì mỗi lần nhắc đến vấn đề này tưởng chừng như căn nhà đầy ám khí và muốn nổ tung ra vậy. Đôi lông mày hơi cau lại, Lạc An nói :

- Không phải 2 tháng trước vừa nhắc đến sao ba ? Con đã nói con không đi !

- Con nghĩ chỉ cần học gia sư ở nhà là giỏi là thành tài được sao ? Phải giao lưu tiếp xúc, cọ sát bên ngoài, cần phải có bạn bè, con hiểu không ? - Giọng ông có vẻ đã lạc đi và quả quyết hơn.

- Chẳng phải hiện giờ con vẫn đang là học sinh của trường đó sao ? Những giấy báo điểm, những bằng khen đầy ra đó thôi ?! Sao lại cần phải đi học ? - Lạc An vẫn bảo thủ, cô bảo vệ cho ý kiến của mình đến cùng mặc kệ thái độ của ba cô.

- Đó không phải tất cả những gì ta muốn và càng không phải những điều ta đang cố nói với con. Ý của ta là con cần học cách giao tiếp, tiếp xúc và có những người bạn thật sự của con. Ta sẽ cho con 3 ngày để suy nghĩ, tối Chủ Nhật hãy trả lời ta, và đây là cơ hội cuối cùng để con thay đổi hoàn toàn, để con trở nên thực sự hoàn hảo và là con gái tài giỏi của ta. - Ông Diệp Lâm vẫn đanh thép, vừa nói ông vừa đứng dậy đi lên phòng, mặc kệ cô con gái đang biểu lộ khuôn mặt bất công.

Bà Trần Phương thấy vậy liền đứng lên, không quên quay lại nhìn Lạc An và làm biểu cảm đồng cảm với cô rồi nhanh chóng đi theo ông Diệp Lâm lên phòng.

- VÔ LÝ !!! - Cô nói to, gương mặt xinh xắn hơi ửng hồng, tỏ rõ vẻ bức tức.

Ý Lan khẽ nâng tách trà đặt trước mặt Lạc An, mỉm cười trìu mến:

- Ba cũng muốn tốt cho em thôi mà !

- Đúng rồi đấy ! Chị Ý Lan nói quá chuẩn. Em chưa đi học sao biết được, cứ thử đi đi, nếu không thoải mái thì lại bảo ba là được !! - Đăng Duy ghé sát mặt vào cánh tay Lạc An, cười lớn.

Cô vẫn không nói gì, hai tay khoanh trước ngực, đôi lông mày hơi cau vào.

- An cứ đi đi em! ba không bao giờ làm gì không tốt cho em đâu. Có Đăng Duy ở bên rồi. Hai đứa đi học cùng nhau khéo lại thu hút nhất trường ấy chứ !! - Đường Phong cười.

- Không biết nữa ! Em thực sự chưa bao giờ nghĩ đến việc này, không phải em nói em ghét chỗ đông người hay sao ! - Lạc An trầm giọng xuống, sắc mặt cô có vẻ tốt hơn. Nói xong cô lặng lẽ đi lên tầng.

Ngồi vào bàn học, những con số cứ rối vào với nhau, bình thường những bài toán chớp mắt là cô đã làm xong vậy mà hôm nay tại sao lại chữ ngược chữ xuôi thế này. Rồi khỏi bàn học, cô thả lỏng mình trên chiếc giường mềm mại.

Đi học à ? Học cái gì ở cái lũ phiền nhiễu hay gây rối đó ? Bạn bè à ? Chẳng phải quá phiền phức sao ? Cái môi trường ấy ? Quá ồn ào náo nhiệt, Phiền !!!

Dòng suy nghĩ cũng đưa cô vào giấc ngủ từ bao giờ. Có lẽ do một phần tò mò, phần kia lại đang kéo cô trở lại với sự lạnh lùng vốn có

ĐỀ ỦNG HỘ MÌNH CÁC BẠN ĐỀ LẠI CMT NHÉ !! VÌ ĐÂY LÀ TẬP ĐẦU TIÊN NÊN CHẮC CHƯA GÂY ĐƯỢC HỨNG THÚ NHƯNG CÁC BẠN ĐỪNG NẢN. CHỜ TẬP SAU CỦA MÌNH NHAA <3

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chuẩn Bị !!

Ngày thứ nhất:

Cổ tỉnh dậy với cái đầu nặng trĩu, mệt mỏi. Dậy trước cả đồng hồ những 1 phút (5:59) có lẽ cô đã “vất vả” và “chăn chọc” suốt cả đêm

Ăn sáng xong, trong đầu cô lại hiện lên những suy nghĩ về chuyện đến trường, vừa lung lay lại vừa cứng rắn. Cô lẩm bẩm: "KHÔNG BAO GIỜ ! TẠI SAO MÌNH LẠI PHẢI ĐI HỌC ?! KHÔNG NHÉ ! KHÔNG !!!"

Ngày thứ 2:

Ngày tiếp theo của cô cũng như vậy, chỉ khác là sớm hơn hẳn 2 phút (5:58) chắc chắn có chuyện gì xảy ra rồi. Sáng hôm ấy, Lạc An đã suy nghĩ nghiêm túc hơn về việc đi học, nhưng có vẻ vẫn còn hơi chần chừ. Để thỏa mãn sự tò mò, cô đã tìm hiểu, đọc hết những thông tin về ngôi trường mà cô đang học. Lòng cô cũng có chút dao động.

Ngày thứ 3:

Cuối cùng ngày hôm nay cũng đã đến, đồng hồ kêu cũng là lúc cô tỉnh dậy (6:00). Chỉ nhanh nhanh chóng chóng ăn xong bữa sáng và vận lên mình bộ đồ sang chảnh, cô đi mua sắm. Lạc An rất ghét ra đường, hằng ngày chỉ ở nhà nên việc ra đường là cả một cực hình đối với cô. Ánh nắng bé nhỏ kia đang thiêu cháy cô, dù chỉ là một con gió nhẹ thổi qua cũng chính đang tạt khói bụi vào đường thở của cô :) tại sao cô phải ra cái nơi nguy hiểm như vậy trong khi ở nhà điều hòa mát lạnh và có không khí trong lành?

Dừng xe tại Trung Tâm Mua Sắm ACTION PLAZA – Tập Đoàn của nhà Lạc An, quả là đường kim tiểu thư nhà họ Diệp, ngay sau khi bước vào cửa nhận thông tin từ xa, đã có Quản Lý Marketing chạy ra đón tiếp cô nồng nhiệt.

- Ô, đây không phải là tiểu thư Diệp Lạc An đây sao ? Đã lâu không gặp cô ! – Cô giám đốc chân dài, có bộ ngực bốc lửa cười tươi nhìn cô.

Đáp lại sự niềm nở đó bằng khuôn mặt lạnh lùng, cô chỉ khẽ đưa tay lên ra hiệu “được rồi, biết rồi”. Đi được vài bước, cô cất tiếng hỏi:

- Cặp sách ở tầng nào ?

- Dạ ? – Cô quản lý kia cười tươi và dường như không biết tính cách khó chịu của Lạc An.

Cô dừng chân, quay mặt lại nhìn.

- Tôi hỏi cặp sách ở tầng mấy ? Cô điếc hay cô vờ điếc vậy ?!

Được một phen hoàn hồn, cô ả lùn cùn chạy lên phía trước tay chỉ đường và không ho he thêm một câu gì.

Đến một gian hàng tràn ngập những đồ hàng hiệu, chỉ toàn là ba lô, túi xách. Ngừng lại ở một chiếc bàn nhỏ bày một mẫu ba lô có thiết kế khá độc đáo, cô nhắc lên.

- Có mấy chiếc này ?

- New Age của Louis Vuitton ở ACTION là có đầu tiên đó ạ, hiện tại thì có 2 chiếc. – Quản lý marketing thò thẻ nói.

- Vậy tôi lấy cả 2 ! Thanh toán đi !- Cô nói trong sự bình thản, và mặc kệ lũ người từ nhân viên đến quản lý đều đang mắt chữ O mồm chữ A kia. Phiên bản cặp sách có giới hạn, cô chủ của Tập Đoàn tự mua của Tập Đoàn. Cô ả quản lý vội vã rút điện thoại, báo cáo tình hình cho cấp trên là Giám đốc điều hành tổ thiết kế - tức chị dâu Triệu Ý Lan của Lạc An. Ngược lại với thái độ của mọi người, Ý Lan chỉ cười nhẹ rồi nói:

- Tôi biết rồi, cứ để em ấy lấy cả 2 chiếc. Nhớ thanh toán như bình thường nhé !

Lạc An mau chóng rời khỏi và tiến sang “chợ giày” ngoài việc học ra cô còn rất thích giày. Tủ giày đồ sộ, đầy màu sắc của cô, có vẻ hôm nay sẽ được đón thêm thành viên mới rồi.

Vài đôi Adidas, vài đôi Nike, vài đôi Vans, vài đôi Converse, và đôi Puma, vài đôi Saucony,..... dần dần đã phải điều thêm vệ sĩ sách đồ.

Buổi tối, Lạc An sang phòng bố, cô gõ cửa và khẽ đẩy cửa đi vào.

- Sao vậy ? – Ông Diệp Lâm mỉm cười đôn hậu.

- Con sẽ thử ! – Cô mím môi, mắt nhìn ông.

- Đồng phục chút nữa sẽ có người mang đến, con chuẩn bị đi. 7h sẽ có quản lý đưa con đi học. – Ông Diệp Lâm ôn tồn nói.

Để cô ra khỏi phòng rồi, ông mới mỉm cười thật tươi, ngày hôm nay mọi hoạt động của cô ông đều nắm rõ từ việc cô mua những gì, làm những gì. Sớm biết sẽ có khoảnh khắc này, ông nén lại niềm vui cổ tò ra uy nghiêm trước con gái.

Còn cô, sau khi ra khỏi phòng, cô cũng mỉm cười, nụ cười tưởng chừng có thể khiến bông hoa đang héo cũng phải tươi đầy màu sắc và trạng thái.

Chương 3: Làm Quen !

Sáng hôm sau đáng nhẽ một con người hoàn hảo như Lạc An phải dậy đúng giờ để đi học, nhưng không hiểu vì chuyện gì mà cho đến khi mặt trời lên từ rất cao cao rồi cô mới tỉnh dậy. Vì cô vốn là một cô tiểu thư khó tính và hay cáu gắt nên chẳng người giúp việc nào dám bén mảng vào giờ cô đang ngủ, còn chiếc đồng hồ bình thường kêu to là thế nhưng hôm nay cũng đang nằm gọn dưới đất. Lạc An vén chăn, bật dậy. Nhanh chóng ăn sáng thay đồng phục và xách cặp đi học. Không quên chải lại mái tóc đen dài.

Đến trường, không khí khá im ắng vì đang trong giờ học. Đúng là ngôi trường dành cho giới thượng lưu, khuôn viên của trường ngập màu sắc của lá hoa cây cỏ, các dãy lớp học đều được chắn bởi lớp kính trong suốt có thể nhìn thấy các học viên, đồng phục của trường khá đẹp với thiết kế độc đáo và có lẽ chỉ có một. Cô vẫn đang ngắm nhìn cảnh vật xung quanh thì bất ngờ, có bàn tay đặt nhẹ lên vai cô.

- Em Diệp Lạc An phải không nhỉ ?

Quay lưng lại, cô thấy một người phụ nữ khá đẹp, với mái tóc dài với những lọn sóng uốn lượn, đôi môi đỏ và đôi mắt sâu. Lạc An khẽ gật đầu, cô mỉm cười nhẹ nhàng.

- Em đi học muộn 1 tiết rồi, giờ cùng vào lớp nhé ! – Cô hiệu trưởng nói.

Lạc An không nói gì, lúc này cũng đã đến giờ ra chơi, tiếng chuông reo lên; dù gọi là ra chơi nhưng không khí vẫn khá trầm lắng ngoại trừ các lớp B-BB C-BC C-CC (đây là các lớp rất đông học sinh nhưng hầu hết đều có học lực khá)

Cô như một sinh vật lạ khi đi dọc hành lang đến phòng học. Như tỏa ra một thứ ánh sáng hào nhoáng nào đó, một sức hút đến lạ lùng. Tất cả đều ngó ra nhìn cô, nhìn cái sự sang chảnh và hào nhoáng đó của cô. Cô không mang vẻ đẹp bóng bẩy của những món đồ hàng hiệu mà là cái sự sang chảnh quý tộc của cô.

Có tiếng xì xào:

“- Có phải Diệp Lạc An không ?”

“- Đúng Diệp Lạc An rồi !!”

“- Cái tên luôn xuất hiện ở đầu bảng điểm là cô gái này sao ?!”

“- Đẹp thật đấy !”

“- Tội cho Dương Dương!!”

Cô bước chân đến cửa lớp cũng là lúc tiếng chuông vào lớp vang lên. Tất cả lại ập về phòng học. Lạc An đứng ngoài cửa, có chút hồi hộp. Tim cô đập nhanh hơn so với bình thường.

- Lớp A-AA1 hôm nay có bạn mới, các em nhé ! – Cô hiệu trưởng mỉm cười nói.

Tất cả im lặng, cô chủ nhiệm dịu dàng ra hiệu cho Lạc An bước vào. Lạc An trong bộ đồng phục duyên dáng, đôi tất to đen lấy cùng mái tóc dài mượt thẳng tắp bước vào lớp trong cái nhìn chăm chú của các bạn học viên.

- Xin chào ! Tôi là Diệp Lạc An ! Rất vui được học với các bạn ! – Cô hơi cúi đầu, bình thản hết sức.

Bên dưới đã có tiếng xì xào, một vài cậu con trai ngồi dưới vội ôm lấy lồng ngực như vừa bị ai bắn trúng, ra sức reo hò và pha trò trước vẻ đẹp của cô.

- Được rồi, em có thể ngồi vào những chỗ trống, nhưng nếu không nhìn được hoặc có bất cứ vấn đề gì thì lên gặp cô trực tiếp nhé ! – Cô hiệu trưởng nhìn Lạc An với cái nhìn triu mến.

Lạc An gật đầu, tiến về nơi mà cô cảm thấy thoải mái. Khi cô vừa ngồi xuống, mọi ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về cô, cô khẽ chớp mắt đánh mặt sang phải, quay mặt sang trái thì tất cả lại làm ngơ và nhìn vào sách vở trên bàn.

Tiết 2 kết thúc, cô đang xếp lại sách vở vào ngăn bàn. Thì đột nhiên có một giọng nói dịu dàng nào đó.

- Này, cậu nên lau lại ngăn bàn này đi. Chủ cũ của nó không được sạch sẽ cho lắm !

Lạc An ngược mắt lên nhìn, trước mặt cô là một cô gái với mái tóc đen dài hơi sóng xoắn được gài vào cánh tai, ở góc độ của cô có thể nhìn thấy tỉ lệ khuôn mặt thật chuẩn, với nước da trắng nõn nà, đôi môi đỏ, sống mũi cao và đôi lông mày như được kẻ vẽ còn đôi mắt thì như biết cười vậy. Lạc An mỉm cười, khẽ nhận chiếc khăn mà cô gái ấy đưa cho.

- Làm quen với cậu có được không ? – Cô gái mỉm cười tươi, vẫn là giọng nói trong trẻo.

- Ủm, chào cậu. Tớ là Diệp Lạc An, cứ gọi tớ là Lạc An.

- Tớ là Lưu Thủy Chi, gọi tớ là Thủy Chi nhé ! Rất vui khi được làm quen với Lạc An ! – Cô bạn đưa tay ra, đôi mắt nheo lại như biết cười.

Lạc An thấy hơi sợ, cô lúng túng không biết làm thế nào vì có lẽ giao tiếp với bạn bè thì đây là lần đầu cô làm. Cô đưa tay ra bắt tay Thủy Chi, cũng mỉm cười thật tươi. Cuối cùng cũng bị khuấy phục trước vẻ đẹp trong sáng thánh thiện của Thủy Chi.

Chưa kịp mở lời, bỗng một cô gái khác ở đâu ló đến.

- Chi Chi !!! Chi thích vị dâu hay vị cam ? – Cô gái đưa hai hộp sữa lên mặt, làm dáng vẻ đáng yêu.

- Vị dâu nhé ! – Thủy Chi lấy một hộp từ tay cô bạn kia xuống.

Cô gái đó đang mỉm cười với Thủy Chi, bất ngờ quay sang nhìn Lạc An với cái nhìn đầy sự ngạc nhiên.

- Chi vừa nói chuyện với Lạc An đấy hả ?! Trời ơi, em nghe nói cậu ấy chảnh lắm đó khó gần nữa ! – Cô thì thầm.

Thủy Chi nhìn Lạc An, cười nhẹ rồi kéo cô gái kia lại, trò tay và nói:

- Đây là em gái sinh đôi của tớ, Lưu Mi Lan.

Lúc này Lạc An mới giật mình, cô nhìn kỹ thì thấy 2 cô bạn này giống hệt nhau chỉ khác là mỗi người một phong cách. Người kia dịu dàng thì người này cá tính. Mi Lan có chút nổi loạn với mái tóc xám tro gây vài sợi đen được cột cao, bộ đồng phục được biến tấu bởi áo len đen mặc bên ngoài áo sơ mi. Quần tất đen hơi rách, lông mày cũng được chỉnh chệch lên. Hoàn toàn ngược lại với hình ảnh dịu dàng của Thủy Chi.

- Hô hô, chào cậu ! Diệp Lạc An ! Tớ là Lưu Mi Lan ! – Cô gái cười hớn hờ, giọng điệu có chút pha trò.

- Hai cậu sao giống nhau quá vậy ?! Thích thật đấy ! – Lạc An cười tươi, tay chỉ vào Thủy Chi và Mi Lan.

Mi Lan rất ngạc nhiên, không chỉ vì sự thân thiện của Lạc An, mà còn vì mình suýt nữa đã đánh giá sai cả một con người. Cô nghĩ Lạc An sẽ chảnh chọe, không cần có bạn bè bởi Lạc An xinh đẹp, nhà giàu, học giỏi có lẽ thích độc lập. Nhưng đến khi tiếp xúc thì bất ngờ bởi sự đáng yêu của Lạc An ngoài khuôn mặt lạnh lùng thì, còn rất dễ gần.

- Cậu có muốn uống không ?! – Mi Lan đưa hộp sữa ra trước mặt Lạc An, cô nàng tròn xoe mắt không hiểu nổi “đây” là cái gì.

- Này, đừng nói cậu chưa uống bao giờ đấy nhé !! – Mi Lan mắt còn to hơn cả Lạc An. Cô nhận hộp sữa từ tay Mi Lan, mỉm cười.

- Lần sau sẽ dắt cậu đi mua ! – Mi Lan cười dễ thương rồi cô đi về chỗ.

- Ui xin lỗi cậu nhé, em tớ hơi nhăng đấy, nếu làm cậu sợ thì – Thủy Chi cau mày nói chưa hết câu thì Lạc An vội giải thích.

- Không sao không sao !! Em cậu khá dễ thương mà ! – Lạc An vừa nói dứt lời, cô khựng lại, cảm thấy dường như ngày hôm nay có vẻ mình dùng nhiều từ ngữ mà chưa bao giờ dùng.

Sau buổi học, trong bữa tối. Nét mặt của cô có tươi hơn, cũng lâu rồi cô chưa ngồi ăn với ba mẹ.

- Hôm nay học thế nào con ? – Bà Trần Phương tay vừa nói vừa gấp thức ăn cho cô.

- Khá ổn ạ ! Nay đến có 2 bạn ra nói chuyện với con ! – Cô nói.

- Ồ, ai mà có khả năng có thể làm con nói chuyện lại vậy ?! – Ông Diệp Lâm mỉm cười.

- Lưu Thủy Chi, Lưu Mi Lan ! Ba mẹ biết ba mẹ bọn họ không ? – Lạc An nói.

Bà Trần Phương mỉm cười, đặt đũa xuống nói với giọng hồ hởi:

- Mẹ biết con sẽ chơi với 2 bạn ấy đầu tiên mà. Đây là con của bà Minh Diệp chủ tịch tập đoàn Thủy Lan, ba mất sớm nên 1 mình bà ấy phải nuôi 2 đứa con rồi đến giờ thành đạt gây dựng lên cả một tập đoàn lớn. Thủy Chi và Mi Lan rất ngoan, con nên chơi với 2 đứa nó.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu. Bữa tối xong, cô lên phòng học bài.

Chương 4: Quan Hệ !

Ngày hôm sau, cô dậy đúng giờ. Mặc bộ đồng phục xinh xắn, cột cao mái tóc đen để lộ chiếc gáy đầy mê hoặc.

Đến trường, ánh mắt mọi người vẫn đổ xô về phái cô. Vẫn những tiếng thì thầm. Bước vào lớp, đặt cặp sách lên bàn. Cô ngồi xuống, được một lát thì Mi Lan và Thụy Chi tới.

- Hahaaa !! Hôm nay Lạc An đi học sớm ghê nha ! – Mi Lan nhí nhảnh, hôm nay cô bạn buộc tóc 2 bên mái tóc màu xanh tro trông thật cá tính,

- Hôm qua cậu có uống sữa không đó ??!! Hay là – Mi Lan làm khuôn mặt nghi ngờ.

Lạc An lúng túng, cô đứng bật dậy:

- Uống, uống chứ ! Ngon lắm đấy !!

- Cậu đừng để ý, Mi Lan hay đùa dai lắm đấy !! – Thụy Chi đưa tay lên xua xua.

Đang chảnh chọe, bỗng dưng 2 bím tóc của Mi Lan chuyển động như đang có ai cầm nó tung lên hạ xuống vậy. Lạc An chưa kịp phản ứng gì thì ..

- HẠO NHIÊN !!!! – Mi Lan quát to, cô nàng quay ngoắt lại.

Lạc An đảo mắt nhìn về phía Mi Lan. Đó là một anh chàng có mái tóc đen được undercut gọn gàng, đôi lông mày là rậm, môi trái tim. gương mặt mang vẻ soái ca, cô mãi nhìn đến nỗi không biết có một cục thịt di động đang đứng trước mặt mình.

“CỘC !! CỘC !!” – Tiếng gõ tay xuống bàn.

Cô quay mặt lại, thấy một thân mình mặc bộ đồng phục nam, dần dần cô ngược lên. Một khuôn mặt của một người con trai, xương quai hàm góc cạnh, sống mũi cũng rất cao.

Sự lạnh lùng kéo về trên khuôn mặt cô dù anh chàng nay còn đẹp trai hơn cả người đang đứng gần Mi Lan.

- Gì vậy ?! – Cô khoanh tay, tựa lưng vào ghế.

Chàng trai kia được phen ngạc nhiên, lên tiếng:

- Cô đang ngồi chỗ của tôi !

- Trên bàn có tên của anh à ?! – Lạc An vẫn bình thản đáp.

Cậu con trai kia có vẻ tức giận lắm nhưng không thể làm gì được bèn vịn lại:

- Vậy đây là chỗ của cô à ?

- Ngày hôm qua chỗ này trống, và tôi ngồi vào chỗ này có nghĩa giờ nó là chỗ của tôi ! – Cô nghiêng mặt đầy thách thức.

- Cô được lắm ! – Cậu ta lườm Lạc An rồi đuổi một cậu một sách ngồi sau Lạc An đi, đặt cặp sách xuống và nằm ườn lên bàn.

Lạc An có chút bận tâm, không hiểu cậu ta còn định giờ trò gì. Trong khi đó, cả lớp ... đều đang nhìn xem tình huống nào sẽ xảy ra tiếp theo.

Mi Lan kéo tay Hạo Nhiên (tên bạn nam vừa trêu Mi Lan ban nãy):

- Dương Dương bình thường dịu dàng, ga lăng lắm cơ mà ! Sao hôm nay cậu ấy lại như thế!

- Nghĩ tôi biết sao đồ con lợn này ! – Hạo Nhiên véo mũi Mi Lan và bỏ lại cô ở đó chạy sang chỗ Lạc An.

- Xin chào cậu !! Làm quen được chứ !! – Hạo Nhiên cười toe toét.

- Chào cậu ! – Lạc An ngược mắt nhìn Hạo Nhiên.

Trước dung nhan có 1 không hai của Lạc An, Hạo Nhiên hơi tròn mắt, rồi cậu nói tiếp.

- Ô ! Cậu tên gì vậy ? Tôi là Hạo Nhiên ! Trương Hạo Nhiên !

- Lạc An, Diệp Lạc An !

Hạo Nhiên trợn mắt lên nhìn Lạc An như một sinh vật lạ. Cậu ta vồ lấy vai Lạc An , dồn dập hỏi:

- Lạc An đây sao ? Diệp Lạc An thật là cậu sao ???!! Cô gái luôn xếp đầu bảng là cậu sao!!! HAHAAHAAH !!! Dương Dương sao cậu không mau ra diện kiến Lạc An đi !!! HAHAAHAHA !!!

Cô nghe nhắc tên Dương Dương, hình như là nói cái tên gây rối vừa rồi. Dương Dương nghe nhắc tên mình, thì ngồi dậy, quăng cái ánh mắt đầy sắc nhọn vào Hạo Nhiên. Cảm nhận được luồng âm khí, Hạo Nhiên im lặng, cậu ta cố nhịn cười rồi đi về chỗ. Không quên quay mặt lại đưa tay chấp trước ngực nói với Lạc An:

- Rất vui được làm quen với cậu !! Lạc An !! Hahaaa !

Tiếng chuông reo lên, vào lớp. Cô Sam chủ nhiệm lớp bước vào.

- Chào các em ! Ba bạn Dương Dương, Hạo Nhiên, Vũ Huy đi học lại rồi chứ ?

- Thưa cô, lớp còn thiếu Vũ Huy ạ ! – Lớp trưởng báo cáo.

- Vũ Huy do mệt quá nên xin nghỉ tiết đầu ạ ! – Dương Dương dơ tay lên nói.

Lạc An vẫn không nói gì, gương mặt dường như không biểu lộ điều gì cả dù cô đang rất băn khoăn về chuyện tại sao Hạo Nhiên lại cười khi biết cô là Lạc An.

Đang bị những suy nghĩ trong đầu làm rối chí thì cô bừng tỉnh do có đuôi tóc cô đang có kẻ ám hại bằng cách giật giật nhẹ. Cô quay xuống.

- Gì nữa đây ?!

Nhận được cái trừng mắt và giọng nói không hề dễ thương chút nào, Dương Dương gây sự:

- Cô to như cái cánh phàn vậy sao tôi nhìn được ?!

- Xin lỗi nhưng chính cậu là kẻ điên đòi ngồi sau tôi đấy ! Dương Thần ạ – Lạc An cười khinh, *Dương thần ý muốn nói Dương Dương hẹp hòi nhưng vẫn được tôn làm thần. Dương Dương nổi đóa không làm gì được, Lạc An trong lòng muốn cười nhưng vẫn phải nén lại. Cô quay ngoắt người lên trên. Đuôi tóc như một thứ vũ khí sắc nhọn đập vào gương mặt điển trai của Dương Dương. Anh đang định phản kháng lại thì tự nhiên, trong lồng ngực có thứ gì đó “thình ! thịch !”

Mùi hương của mái tóc, của một người con gái xinh đẹp, không phải mùi mỹ phẩm hay những loại nước hoa đắt tiền mà là mùi hương đặc trưng của một cô gái. Tiếng bút từ tay anh rơi xuống làm anh bừng tỉnh khỏi mùi hương mộng mị. Anh ghé sát tai cô và trêu chọc:

- Cô muốn chết à ?!

Và thế là...

- DƯƠNG DƯƠNG !!!!! EM LẠI ĐANG TRÊU TRỌC BẠN MỐI ĐÂY HẢ !!! – Cô Sam cảm thước chỉ xuống nơi Dương Dương đang ngồi.

- Dạ dạ không cô ơi ! Em nhặt cái bút thôi ạ ! Vừa nói vừa cúi xuống nhặt chiếc bút,

Lớp học đang rúc rích những tiếng cười, thì có người mở cửa phòng.

- Thưa cô em vào lớp ạ !!

- Muộn 20 phút nhé ! Vũ Huy !! Sao không nghỉ hết tiết đầu rồi đi ! – Cô Sam nói.

Chàng trai đó nở nụ cười ảm áp khiến cho người ta đang tức giận cũng phải mềm lòng không nỡ nói gì thêm.

Chỗ ngồi của Vũ Huy cạnh Thụy Chi và Cạnh Dương Dương hay chính là chỗ của Lạc An bây giờ. Anh nhẹ nhàng đặt cặp sách xuống, không quên nở nụ cười ngọt ngào với Thụy Chi. Lúc này, anh mới để ý xung quanh, bên cạnh không phải Dương Dương mà là một cô gái khác.

- Ô, bạn nữ xinh đẹp này là ai đây ? – Anh chàng nhìn Lạc An.

Đang viết bài bỗng nhận được câu hỏi, cô quay người chỉ tay vào bảng tên được cài gọn gàng phía bên phải ngực.

“-Diệp Lạc An.” – Vũ Huy lầm nhảm.

- Cậu là Lạc An đệ nhất bảng xếp hạng đó sao ??? – Vũ Huy trợn mắt, giọng anh có vẻ như đã đánh thức Dương Dương tỉnh dậy. Còn cả lớp .. đang chú ý về phía anh.

- HỌC VIÊN !! CÁC EM CÓ MUỐN HỌC NỮA KHÔNG ?!!! – Cô Sam thét lên.

Một lúc sau, Lạc An mắt nhìn bảng, miệng nói:

- Đệ nhất là sao ?

- Không phải cậu học giỏi và lúc nào cũng đứng nhất đó sao ?! – Phúc Tuyên nói không quên nhìn Dương Dương trêu ghẹo. Dương Dương quăng ánh mắt sát thủ sang cho Vũ Huy, giả hiệu cho anh “ngậm miệng”. Vũ Huy vừa im thì Mi Lan quay xuống:

- Hahaa ! Hóa ra do vậy mà Dương Dương vừa vào lớp đã gây sự với Lạc An sao ?!!

Sự kìm nén của Dương Dương chắc đã hết tác dụng, anh nói to:

- Đang giờ học mà Mi Lan quay xuống làm gì vậy ?!

Cô Sam tiếp nhận thông tin, quay xuống:

- Mi Lan có muốn lên bảng giảng bài cho các bạn thay cô không ?

Mi Lan cười chống chế, lắc lắc đầu. Đợi cô quay lên rồi, cô nhìn Dương Dương với cái nhìn đầy căm thù.

Lớp học trở nên im ắng hơn.

RENG !! RENG !! – Tiếng chuông kết thúc giờ học.

- Mới vậy mà đã 4 tiết rồi sao ? – Mi Lan vừa ngáp vừa vờn vai nói.

- Này ! Ngáp thì che cái miệng vào đi..! – Thụy Chi trừng mắt nhìn.

Hạo Nhiên chạy lại chỗ Mi Lan, khoác tay lên vai cô và nghiêng mặt sang Thụy Chi:

- Dạ ! Chị cứ yên tâm, Lan Lan cứ để em lo (tên gọi thân mật của Mi Lan)

- Gì vậy @@ Các cậu làm gì vậy ?! – Lạc An tròn mắt, nhìn vào cái mối quan hệ đang khoác vai nhau đầy ám khí kia nói.

- Ủa, không biết hả ? – Hạo Nhiên lon ton – Chúng mình đang yêu nhau đó hahaaa !!!

Lại được thêm một pha ngạc nhiên, Lạc An tỏ ra bất ngờ hết cỡ. Chưa hết giật mình. Cô nhìn về phía Thụy Chi. Bên cạnh là Vũ Huy, khoảng cách sát quá mức.

- Đây nữa sao ?!!!!

- Hahaaa !! Mới chơi với cậu hôm qua mãi tìm hiểu nhau nên quên mất không nói, hội này còn mỗi Dương Dương khó tính yêu sinh lý thôi !! – Mi Lan cười nhí nhảnh.

Dương Dương đẩy ghế ra đứng dậy.

- Cậu bảo ai yếu sinh lý hả?!

Thấy có mùi đao kiếm, Hạo Nhiên đưa tay ra che chắn cho Mi Lan.

- Cậu định làm gì Lan Lan hả ? Tui nói cho cậu biết, cậu thử động vào người của tui xem ...!!!

Ngay lập tức, Dương Dương kéo Mi Lan về phía mình nhanh chóng mà Hạo Nhiên không kịp trở tay. Anh cười khinh:

- Yếu đuối như cậu sao có thể bảo vệ cho Lan Lan bé nhỏ được !! – Anh quay sang Mi Lan – Mi Lan hãy về bên tôi đi, tôi sẽ che chở cho cậu!!

Mi Lan tức sôi máu, cô huyếch cùi chỏ vào bụng Dương Dương và thoát ra dễ dàng. Không quên chỉ tay nói:

- Ôi cái đồ yếu sinh lý nhà cậu ! Tưởng động được đến chực à !! Lần sau còn tái phạm, quyết không tha !!!!

Rồi trở về bên Hạo Nhiên, Dương Dương ôm bụng nhưng vẫn cố tỏ ra ổn:

- Cậu Cậu được lắm !!

- Thôi nào !! Giờ sang phòng ăn được chưa ?! – Thụy Chi cười dịu dàng.

- OK !! LET’S GOOOO !!! – Mi Lan và Hạo Nhiên đồng thanh hô.

Tất cả đã đi hết, Vũ Huy ngoái đầu lại:

- Lạc An !! Đi thôi !!

- Ừm, tớ theo bây giờ ! – Lạc An nói to. Cô xếp sách vào ngăn bàn, thì chợt Dương Dương lên tiếng:

- Cô định ở lại với tôi à ?! – Dương Dương cười khinh, gương mặt hết sức đẹp trai đang tỏ ra kiêu ngạo. – Cô tưởng cô làm như vậy thì mối quan hệ của chúng ta sẽ tốt lên à ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Dừng Lại Hay Tiếp Tục ?

- Cô định ở lại với tôi à ?! – Dương Dương cười khinh, gương mặt hết sức đẹp trai đang tỏ ra kiêu ngạo. – Cô tưởng cô làm như vậy thì mối quan hệ của chúng ta sẽ tốt lên à ?!

- Ai nói tôi ở lại với cậu ? Mà chúng ta có quan hệ ? Quan hệ gì vậy ? – Lạc An miệng nói, tay cắt nốt tập sách rồi nói tiếp – Chỉ là muốn xem cậu diễn nốt cảnh cuối như thế nào thôi !!

Cười khênh và quay gót bỏ đi, bỏ lại Dương Dương vẫn chỉ là quá âm ỉ nhưng không thể bắt nạt con gái. Đoạn Lạc An cứ nghĩ như vậy là xong, cô đang vui mừng với chiến công của mình thì đột nhiên có ai đó lao đến ôm cô rất chặt từ đằng sau:

- Bắt được cô rồi nhé ! – Dương Dương hét lên.

Cô vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay đang ghi chặt vào người mình. Tiếng hét cùng tiếng cười quỵện vào nhau. Chợt dừng lại, Lạc An dừng lại trước, tim cô đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực vậy. Thậm chí còn thở dốc bằng miệng. Dương Dương không khác cô là mấy, hơi thở của anh phả vào cổ cô. Mặt Lạc An đỏ lên dần dần và nóng ran. Chìm trong im lặng, tất cả..

Có vẻ thấy hơi lố, Dương Dương nói lỏng tay rồi buông hẳn ra khỏi người cô. Nói nhỏ:

- Tôi chỉ muốn đùa cô thôi ! Xin Lỗi !

Lạc An không nói gì, cô không quay lại mà đi thẳng vì nếu cô quay lại là cô thua anh, là cô tự thú rằng cô cũng có chút rung động trước anh bởi gương mặt của cô bây giờ khác nào trái cà chua đỏ. Dương Dương có lẽ anh nghĩ rằng mình đùa hơi quá nên đã làm cô giận, anh không xuống phòng ăn mà lặng lẽ sang thư viện để đánh một giấc.

Đặt lưng lên ghế, anh nghĩ lại khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô. Vào ngày mà Tập Đoàn ACTION của nhà cô làm event sinh nhật lần thứ X, anh cùng gia đình (tức tập đoàn họ Dương) cũng được mời tới tham dự. Cũng do thói quen của anh, thích yên tĩnh nên anh lặng lẽ ra ban công của phòng tiệc đứng, tay cầm ly rượu vang. Đang đi thì chợt đập vào mắt anh một cô gái mang vẻ đẹp đến thất thần. Mái tóc đen được búi lên gọn gàng, chiếc váy tay lỡ màu trắng chân váy hơi xòe đi một đôi giày búp bê có quai màu đen đúng chuẩn một quý cô thanh lịch. Và cô gái đó chính là Lạc An, anh đã nhìn cô một hồi lâu, cô đẹp như mỹ nhân trong tranh vẽ. cô cũng cầm một ly rượu vang, một lúc lâu cô quay gót đi vào, anh thấy vậy cũng nhanh chóng đi theo. Anh nghe loáng thoáng từ khuôn miệng xinh xắn ấy một câu nói khiến bản thân anh choáng váng rằng: “Chết tiệt ! Sao mình phải đến cái nơi quái quỷ này chứ !” Anh thần người ra một giây rồi ngay lập tức theo cô để xem gia thế của cô thế nào. Người con gái anh ấn tượng ấy chính là Diệp Lạc An con gái chủ tịch tập đoàn ACTION mà gia đình anh đã ký hợp đồng và cũng là người con gái mà mẹ anh nhắc đến rất nhiều. Quan trọng hơn, Diệp Lạc An là người luôn đứng đầu trong BXH của trường, vượt vị trí của anh khiến cho anh chưa bao giờ đứng nhất. Trở lại với thực tại, tiết học đầu tiên bắt đầu vào.

Lạc An đã giảm suy nghĩ về chuyện lúc trưa, cô ngồi nói chuyện với nhóm bạn của mình. Đang cố để quên Dương Dương thì Hạo Nhiên lại nhắc:

- Dương Dương đâu ý nhì ?

Cô nghe tên anh, giật bản mình rồi cố bình tĩnh.

- A! Nhắc đến tào tháo tào tháo đến luôn rồi này !! – Vũ Huy chỉ tay vào nh cười tươi.

Dương Dương từ cửa lớp đi vào, khá bối rối, anh không nói gì và nhanh chóng trở về chỗ. Ngồi ngay sau Lạc An, lại là cái mùi hương ấy, tim anh đập hơi nhanh chút.. Gục mặt xuống bàn che đi sự ngại ngùng đó. Nhận thấy sự khác thường khi gương mặt của Lạc An có chút ửng hồng, Hạo Nhiên nói rõ to:

- Hô! Sao mà lạ thế nhỉ ! Hai bạn này cứ ở gần nhau là chí chóe cơ mà, sao hôm nay im thế ? Hay là yêu nhau lắm cần nhau đau rồi ?!!!

Bất ngờ , câu nói vu vơ bông đùa của Hạo Nhiên làm cả 2 con người đang im lặng bất ngờ bật dậy.

- Cậu bị điên à ?! – Lạc An hét lên. Cùng lúc đó, Dương Dương cũng nhồm dậy:

- Cậu muốn chết à ?! – Nói không chưa đủ, anh còn dứ dứ nắm đấm trực xông phi về phía Hạo Nhiên.

Tất cả đều mắt tròn mắt dẹt trước thái độ của cả 2 con người kia.

- Tôi đùa thôi, gì mà căng thế ?! – Hạo Nhiên đưa tay ra đầu hàng.

Thấy vẫn có chút vấn đề, Thụy Chi cười tươi, ánh mắt sức mùi nghi ngờ:

- Đây hay là 2 người có gì thật đấy ?!

Cả hai quay đầu sang nhìn Thụy Chi, đồng thanh nói:

- THUY CHI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sau buổi hôm đó, Lạc An ít chạm mặt Dương Dương mặc dù anh ngồi ngay sau cô. Cô sợ cái cảm giác tim đập liên hồi khi đứng cạnh anh. Anh, chắc anh đã phần nào nhận ra sự tránh mặt của Lạc An đối với mình. Đã có mấy lúc anh bắt chuyện với cô, nhưng cái anh nhận lại chỉ là vài câu xã giao gọn nhẹ không hơn.

Cứ như vậy, một tuần trôi qua nhanh chóng. Bước sang tuần học thứ 2, qua vai lần làm bơ Dương Dương cô đã khá ổn định lại cảm xúc của mình.

“Có lẽ đây chỉ là cảm xúc nhất thời nếu không thì chắc mắc hội chứng gì gì đó thôi :v” – Lạc An đã nghĩ như vậy.

Và đã thực sự kết thúc, nếu không có chuyến đi thực tế do cô San tuyên bố

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tình Yêu Bắt Đầu

Và đã thực sự kết thúc nếu không có chuyến đi thực tế do cô San tuyên bố.

- Các em !! Tập chung nghe cô nói này !! – Cô San đứng trên giảng đường, vỗ tay tập trung các học viên. – Khỏi 11 năm nay do các em học trước khối 12 1 tháng nên Ban Giám Hiệu quyết định cho các em đi thực tế tại Nhật Bản 5 ngày, 4 đêm để mở mang kiến thức và xã street !! Các em thấy thế nào ?!

Tương sẽ nhận được sự tung hô hò reo của học viên, cô San đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng ... ngược lại:

- Nhật Bản ?! Sao lại là Nhật Bản ?! – Một học viên lên tiếng.

- Nhật Bản em phải đi đến cả mấy chục lần rồi, chán lắm cô ơi!!! – Hạo Nhiên xua tay.

- Cứ có hội nghị Anime là em lại đi phi cơ sang dự. Năm nào cũng đi cả 12 lần rồi ! Không có gì mấy đâu cô ! – Mi Lan nói với theo.

Nhận được phản hồi gạch đá không chút thương xót, cô San dùng nội công ra hiệu cho cả lớp im lặng, tiếng xì xào vừa dứt thì cũng là tiết thết của cô vang lên:

- KHÔNG CÓ CÁI LỚP NÀO MAY MẮN NHƯ LỚP NÀY ĐÂU NHÉ !!!! Các em tưởng các em giàu, các em có tiền, có quyền thì sao cũng được à ? Lần này là tổ chức cho lớp đi cùng nhau, các em được hoạt động cùng nhau. Chẳng nhẽ không muốn được trải nghiệm cảm giác bên nhau à ?!

Và lần này thì sự phân tích cùng dẫn chứng của cô San quá chặt chẽ, các bạn đều hưởng ứng nhiệt tình hơn. Còn hội Tiểu Thư Thiếu Gia kia thì vẫn có vẻ hơi lưỡng lự..

- Hay đi đi !! Dù sao thì Lạc An cũng chưa đi chơi với chúng ta lần nào !! – Vũ Huy khởi xướng,

- Hừm, cũng phải. Muốn thân với nhau thì phải tìm hiểu nhau chứ !! Thôi nhất chí đi nhé !! – Hạo Nhiên hòa theo.

- Lạc An !!!!! Lạc An à !!! Đi nhaaa !!!! – Mi Lan nhõng nhẽo, đứng đưa tay Lạc An, làm mặt nũng nịu.

- Lạc An đi đi, sẽ vui lắm đấy !!!! – Thụy Chi mỉm cười.

Cô lưỡng lự hồi lâu, rồi mỉm môi khẽ gật gật. Mi Lan cầm cánh tay cô lắc lắc, miệng hô to:

- BINGO !!!!!!!!!!!!!!!

Giờ giải lao, tất cả tụ tập lại.

- Chắc phải mua thêm vài bộ đồ để đi du hí rồi ! Các cậu định mua gì thêm không ?!!! – Mi Lan chống tay lên cằm.

- Đi ra ngoài làm gì ?! Sao không ở trong nhà lên mạng mà đặt đồ cho nhanh !! – Vũ Huy chép miệng

- Đồ nhạt nhẽo !! Chiều nay qua đón Mi Lan đi mua đồ nhé !!! – Hạo Nhiên mỉm cười, 2 tay đưa lên véo má Mi Lan.

- Hừm, hay cùng đi đi ! ACTION-PLAZA dạo này lên nhiều mẫu mới lắm !! Chúng ta mua đồ xong thì đi ăn luôn. Thấy thế nào ???? – Thụy Chi nói.

Ý kiến vừa được đưa ra đã được sự đồng ý nhiệt tình của tất cả mọi người. Ngoài trừ...

- Phiền quá đấy ! Mai đi rồi không lo ở nhà xếp đồ lại còn đi ăn ! – Dương Dương dựa người vào ghế, khoanh tay trước ngực mắt nhắm.

- Cậu dạo này xảy ra chuyện gì hay sao vậy ?! Thường mấy vụ này là lao vào, ko mời cũng đến mà hôm nay lại còn chó chê xương sao ? – Hạo Nhiên chau mày, nói với sang chỗ Dương Dương.

- Hmm... ..

Lạc An không nói gì, cô liếc trộm Dương Dương rồi nhanh chóng đảo mắt sang chỗ khác.

Buổi chiều ngày hôm đó, 15h00p Lạc An nhận được cuộc gọi từ Hạo Nhiên nói sẽ qua nhà đón.

- Heyyy. Cậu đang ở đâu vậy ?!!! – Hạo Nhiên nói.

- Đang ở nhà ! Cậu biết nhà tôi không đó ?! – Lạc An vừa nói, vừa chạy vội ra sân trước cửa nhà. Cô nghe loáng thoáng trong điện thoại:”- Các cậu biết nhà Lạc An không?????”

- Thôi được rồi, tôi đọc địa chỉ xong cậu đến ngõ là được. Không cần vào hẳn đâu !! – Lạc An vừa đọc vừa đi chậm chậm ra cổng.

Trang phục bình thường đầu tiên của cô trước mặt các bạn của mình hôm nay có phần hơi khác lạ. Áo phông tay lờ đen mix quần culottes đen đầy huyền bí.

5 phút sau có 3 chiếc ô tô đi tới, Lamborghini Reventon Roadster màu trắng đi trước, Lamborghini Reventon màu đen và Bugatti Veyron Super Sports đen đỏ đi đằng sau.

Từ phía cô có thể cảm nhận được cuộc sống mà mình đang sống chung quanh đều là những con người sang chảnh và giàu có. Cô vẫn thần người ra mà không hề biết xe đã đỗ đến tận chân mình.

- Này lên xe đi Lạc An !! – Vũ Huy mở kính ô tô, vẫy tay chào Lạc An.

Bình tĩnh khỏi những suy nghĩ đang rối vào với nhau, cô mỉm cười đưa tay lên vẫy lại. Cô nhìn một lượt, những chiếc xe đều đã đủ số lượng người, thế còn cô ? Cô ngồi đâu ??

- Cậu đi với Dương Dương !!!!! – Hạo Nhiên cũng với đầu ra khỏi ô tô nhìn Lạc An với cái nhìn đầy mưu mô.

Cô không nói gì, chỉ khẽ ngước Hạo Nhiên 1 cái rồi tiến về phía chiếc Lamborghini Reventon ở cuối cùng.

Dương Dương biết cô đang đi tới, trong lòng như nổi sóng nhưng vẫn cô tỏ ra bình thường.

UYCH !!

- Gì VẬY ????!!! @@ - Dương Dương hét lên – Cô nhẹ nhẹ cái tay thôi, làm vậy còn gì là xe nữa !!

Cô nhìn anh chăm chăm kiểu nhìn “sao mà anh hẹp hòi vậy !!!” anh không nói gì thờ dài quay đi.

- Thất dây an toàn vào ! Hay để tôi thắt cho !! – Anh quay sang nhìn cô. Lạc An bất ngờ, vội vàng đưa tay lên thắt dây và ngồi yên phận.

Ngồi trên xe có vẻ như cả 2 đều căng thẳng, cô không thể yên phận, cứ ngoáy ngoáy người, hết đưa tay lên phẩy phẩy rồi lại mở kính ra đóng kính vào..

- Nóng à ?! – Dương Dương quay lại nhìn.

- Không không !! Không nóng ! Anh lái xe đi !! – Cô áp úng, miệng nói tay thu lại để trên đầu gối.

Anh nhìn cái dáng vẻ bối rối của cô, nhìn sự dễ thương của cô, anh chỉ cười. Phát hiện ra mình đang bị cười, cô quay sang nhìn miệng cong lên:

- Anh cười cái gì ?!!

- Thấy buồn cười không được cười à ?! – Dương Dương nói xong đi chậm chậm lại, quay hẳn mặt ra nhìn cô. Mắt đối mắt, mặt đối mặt.. Cô cũng nhìn anh chăm chăm nhưng hình như cô sắp thua vì lồng ngực cô cứ “thịch!thịch!”

Lạc An quay vội đi, miệng lắp bắp:

- Lái..lái xe đi !!

Anh vẫn nhìn cô, tay chỉ về phía cột đèn giao thông.

- Muốn vượt đèn đỏ à ?!

Cô không nói gì, khoanh tay trước ngực quay về phía cửa. Anh vẫn đang cười, có lẽ anh phần nào đoán được cô cũng đang rung động trước anh.

Xe dừng lại trước Action-Plaza, cô vội vã đẩy cửa xe với ý định tẩu thoát khỏi chốn đáng sợ này. Nhưng... cửa đã bị khóa, cô quay ngoắt người lại, nhìn anh.

- Còn không mau mở cửa ra !!

- Sao cô phải chạy nhanh như thế ?! – Dương Dương nghiêng người sang nhìn Lạc An.

- Không nhòm đầu nhé ! Mau mở ra !!! – Lạc An chau mày, quát lên.

Cuộc sống thượng lưu, khi các tiểu thư và thiếu gia bước xuống xe có nghĩa là một loạt các ánh nhìn sẽ thu hút về đây. Như những ngôi sao hollywood bước đi trên thảm đỏ vậy.

Đầu tiên, họ dắt nhau đi chọn đồ. Vẫn ghép đôi như vậy, 2 cặp đôi điện ảnh kia thì chạy đi trước bỏ lại Lạc An với Dương Dương.

Ánh mắt của họ khi bị bỏ lại đó là “tôi phải làm gì với người kia đây huhu”.

- Đi thôi !! – Dương Dương quay lại nhìn Lạc An.

Cô không hỏi gì nhiều, lập tức ngoan ngoãn đi theo. Cô đợi anh chọn đồ của anh. Cách mua đồ rất điệu nghệ. Nhưng hầu hết anh chỉ mua sơ mi.

- Sao lại mua nhiều sơ mi như vậy ? – Lạc An tay cũng lựa vài kiểu, tiện hỏi.

- Công việc phải mua sơ mi ! – Dương Dương đưa áo cho người quản lý, chăm chú nhìn thao tác của Lạc An và đương nhiên cô không biết anh đang nhìn cô.

Cô không nói gì, vẫn đang lựa.. có vẻ như nhìn được mẫu gây ấn tượng với cô. Lạc An nhắc lên, xem thật kỹ lưỡng về chất liệu kiểu dáng. Đó là 1 chiếc sơ mi trắng nhưng điểm nhấn là lá cổ màu đen. Cô vừa định quay lại nhìn xem anh ở đâu thì đập vào mắt cô ngực của anh.

- Gì vậy ????!! – Chiều cao khiêm tốn khiến cô phải ngửa cổ lên để nhìn anh.

Dương Dương nhắc chiếc áo từ tay Lạc An, cầm đi và không quên nói:

- Tôi sẽ thử chiếc này !!

Lạc An nhìn theo bóng anh đang đi, khẽ thở dài:

“- Cứ như vậy thì phải làm sao bây giờ !!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vấn Vương

Tấm cửa của phòng thay đồ mở, Dương Dương bước ra như Nam Thần bước ra từ một cuốn truyện tranh vậy. Gương mặt góc cạnh. Chiếc sơ mi làm nổi bật lên cơ thể hoàn hảo của anh. Vẫn là thu hút mọi ánh nhìn, trong đó có cô. Lạc An chưa từng nhìn anh mặc sơ mi trắng lần nào.

“Đúng là khi bất cứ chàng trai nào mặc sơ mi trắng thì cũng có thể hạ gục được người mình yêu.” Đó là định nghĩa trong ngoặc kép, còn đời thực thì chắc chỉ có những ai thực sự đẹp trai, mặc sơ mi trắng mới biến thành nam thần như Dương Dương.

- Đẹp trai đến thế cơ à ?! – Dương Dương lại gần Lạc An, nở nụ cười chết người.

Giật mình, cô lùi lại phía sau. Đưa tay lên chỉnh lại tóc rồi quay đi, miệng nói:

- Anh tự luyến quá rồi đấy ! – Nói xong quay mặt lại nhưng không dám nhìn vào mắt anh – Tôi đi trước đây! Cần mua vài thứ linh tinh !!

Rồi chạy vụt đi bỏ lại anh đứng ngơ ngác ở đó. Dương Dương nở nụ cười khó hiểu.

Về Lạc An, sau khi chạy khỏi đó cô dừng lại. Đưa tay chạm nhẹ lên ngực, lồng ngực cô như có ai đang đánh trống trong đó. “Thích !! Thích !!”

“- Nguy hiểm quá ! Lần sau phải cẩn thận hơn mới được !” – Cô lẩm bẩm và ngay lập tức gấp 4 ngôi sao điện ảnh đang đóng phim tình yêu đi đến.

- O Dương Dương đâu mà để Lạc An một mình thế này !! – Hạo Nhiên chạy ra, vỗ lấy vai cô.

- Cái tên này, chắc lại bỏ Lạc An đi mua sơ mi rồi đúng không ?! – Mi Lan làm mặt bắt công.

- Sao Mi Lan biết ... Cậu ta đang trong khu vest kia kìa !!! – Cô vừa nói, tay chỉ về phía cửa đúng lúc Dương Dương từ trong đi ra. Tức là .. cô đang chỉ vào anh.

- O cái tên này thiêng thật đấy, vừa nhắc cái là xuất hiện luôn ! – Mi Lan cười nói.

Cô nhìn thấy anh, vội bỏ tay xuống và quay đi. Anh thản nhiên đi đến.

- Nay sao cô chạy nhanh thế hả ?! Đi mà chẳng chờ tôi gì cả !

Lạc An cắn môi nghĩ thầm: “Loại người gì mà lại nhây như thế này cơ chứ.” Cô quay lại mỉm cười với Dương Dương mà nụ cười mang đầy ẩn ý và sự cảm hờn.

- Anh mua đồ của anh ! Tôi không làm phiền ! Đúng không ?!!!

- O kìa, giữa chúng ta sao lại nói là “làm phiền được”. – Vừa nói anh vừa vòng tay qua ôm chôn lấy đầu Lạc An. Tất cả chỉ đứng đó tìm kiếm người 2 cái con người thú vị này.

*

18:00 pm : Tại sảnh

- Sang Howling ăn tối nhé ! Tôi đặt bàn ở đó rồi ! – Mờ mẫn lại là Vũ Huy, cậu chàng chu đáo gọi điện đặt bàn ngay sau khi nhận lệnh của Thụy Chi. Kề nói người nghe đương nhiên tất cả sẽ đồng tình rồi.

Mất 15 phút lái xe sang nhà hàng. Xuống xe, cả một dãy nhà san sát và khung bố đập vào mắt người nhìn. Đèn điện lung linh, người ra kẻ vào nhộn nhịp, không khí vô cùng sầm uất.

- Làm thế nào mà Vũ Uy thiếu gia lại đặt được chỗ ở nơi “sang chảnh” thế này ? – Dương Dương không quên đá dều Vũ Uy một câu. Đáp lại Dương Dương bằng ánh mắt thản nhiên:

- Tất nhiên là có cách rồi. Đại thiếu gia Vũ Uy đây mà lại không thể đặt mời các cậu một bữa sao ????!

Đang chuẩn bị vào bàn thì một nhân viên chạy ra cản lại.

- Xin lỗi quý khách !! Nhà hàng chúng tôi yêu cầu khách ra vào phải vận đồ lịch sự ạ !

Hạo Nhiên tròn mắt, quay lại nhìn tất cả người của mình thản nhiên đáp:

- Có ai ở đây là trang phục không lịch sự ?!

Cô nhân viên đi thẳng đến chỗ cô gái “đen xì” của hội, cúi mình trước khách hàng và nói:

- Thưa quý khách ! – Và cô gái đó là Lạc An. Không chỉ người khác, chính Lạc An cũng trợn mắt không tin vào tai mình.

- Gì cơ ?! Cô nói ai ăn vận không lịch sự ?!

- Dạ ! Tôi chỉ làm theo quy định của nhà hàng thôi ạ ! – Nhân viên vẫn gập người trước Lạc An nhưng nét mặt có vẻ coi thường.

Cười khinh, Lạc An quay lại nói:

- Tớ vào bây giờ, các cậu cứ vào trước đi !

Nét mặt của mọi người thì đương nhiên là không thể làm thế rồi. Nhưng Lạc An quả quyết:

- Vào đi ! Tớ vào ngay thôi ! Yên tâm !! Đi đi !!

Nét mặt nghiêm túc của Lạc An làm chính các bạn của mình lo lắng có phần sợ hãi. Nghe theo lệnh, lùn cùn đi vào phòng ăn. Nhưng Dương Dương thì không, anh vẫn đứng đó chờ mặc kệ cô nói.

Cô im lặng một hồi, rút điện thoại ra bấm một dãy số nào đó.

“- Lạc An em có chuyện gì sao ?!”

- Anh đang tính ký kết với bên Howling sao ?! – Lạc An nói to, đủ để cho cô nhân viên kia khiếp sợ.

“- Anh đang cân nhắc. Sao em hỏi vậy ??! Em đang ở đâu ?!”

- Nhà hàng chính của cái công ti đó, phiền anh gọi cho giám đốc nói cô nhân viên cho em vào. Cô ta nói em ăn vận không lịch sự nên giờ kẹt bên ngoài rồi !

“- Gì cơ ?!”

“- Em chờ anh chút xíu !”

Cô cúp điện thoại, gương mặt sắc bén khiến người ta thoáng chút sợ sệt. Dương Dương đứng đó, nhìn thái độ của Lạc An.

Độ khoảng 5 phút sau, có 1 người phụ nữ và 2 người đàn ông chạy ra với tốc độ nhanh chóng.

- Cô là Diệp Lạc An đúng không ạ ?! – Người phụ nữ cúi cúi đầu. – Tôi là quản lý của nhà hàng, có mắt như không đã thất lễ với cô Diệp rồi !

Nhìn chính quản lý của mình cúi nép người, cô nhân viên nọ cũng cúi đầu lia lịa miệng nói xin lỗi hình ảnh thật nực cười.

- Và ...?! – Lạc An nghiêng đầu nhìn Quản lý.

- À vâng, nghe nói Thiếu gia Vũ Huy đặt bàn ở lầu 2 nhưng phòng VIP của nhà hàng vẫn còn trống, xin phép đưa Tiểu Thư và Thiếu Gia lên phòng ạ.

Dương Dương có chút bất ngờ trước thái độ của Lạc An, giờ thì anh đã biết thêm đôi chút về tính cách khó ưa khó chịu và khó chiều của cô nàng.

*

Không chỉ ngạc nhiên vì đột nhiên được vào phòng VIP dù khách đến sau và nhà hàng này thì có khi phải đặt bàn cả tháng trời mà giờ trong nháy mắt đã được sống sang chảnh ngay lập tức thế này.

- Tôi vừa bỏ lỡ chuyện gì sao ? – Hạo Nhiên quay đầu về phía Lạc An.

Cô không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ.

21:00 pm

Dương Dương đưa Lạc An về. Đến ngõ nhà cô, anh dừng xe lại. Cô quay sang nhìn anh với cái nhìn khó hiểu, định mở cửa xe thì anh đưa tay khóa chốt xe lại.

- Từ từ đã, tôi ăn thịt cô đâu !

- Có chuyện gì thì nói nhanh đi !! – Lạc An chau mày khoanh tay trước ngực. Dương Dương mỉm cười:

- Tôi chỉ định là sẽ xuống mở cửa xe cho cô thôi mà cô làm lỡ hết lòng tốt của tôi rồi. – Anh vừa mở khóa xe, Lạc An nhanh chóng phi xuống làm anh giật bắn mình lao xuống

theo.

- Từ từ, tôi đưa cô về !

- Không cần !

- Đã bảo đưa về là đưa về !! – Dương Dương gắt lên túm lấy cổ tay Lạc An, cô vùng vằng một lúc cũng chịu để anh đi cùng.

Bóng 2 người trên con đường thấp đầy ánh đèn, 2 bên là hàng cây xum xuê. Im lặng một hồi, Dương Dương lên tiếng:

- Chắc mai tôi đi sau rồi !

- Ừm ..! – Lạc An che sự tò mò của mình bằng âm thanh phát ra từ cổ họng.

Anh kéo tay cô đi đằng sau, gương mặt trong ánh đèn vẫn rất đẹp trai.

- Không hiểu kỳ sao ?!

- Nói đi ! – Cô nhìn về phía hàng cây, cố tỏ vẻ không quan tâm.

- Mai đi bận việc cần sử dụng chiếc sơ mi hôm nay cô chọn đấy ! – Dương Dương quay lại nhìn Lạc An, mắt cô đảo đảo nhìn anh rồi lại nhìn ngang nhìn dọc.

Anh mỉm cười nhẹ, kéo tay cô đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hụt Hẫng

Buổi sáng đầy mong chờ và sự hào hứng của tất cả mọi người cuối cùng đã tới.

Lạc An lúc nào cũng vậy, càng quan trọng thì càng hay ngủ quên.

Cứ tưởng mình sẽ là người đến muộn nhất nhưng hóa ra cô còn có Hạo Nhiên chậm chạp ở đằng sau.

Cậu chàng lóc cóc chạy như ma đuổi, đằng sau là người bê đồ cảm tưởng như cậu ta chuẩn bị đi nước ngoài 1 tháng vậy, đồ đạc quá trời.

24 học viên nhưng lại đi xe riêng. Chiếc xe của nhóm là Limousine đen huyền bí do đích thân Hạo Nhiên là người đem tới, đương nhiên là chiếc xe to lớn thì bên trong phải có đầy đủ tất cả mọi thứ rồi.

Sau khi lên xe người đầu tiên nhận ra sự thiếu vắng ở đây là Mi Lan. Cô nàng vuốt vuốt mái tóc của mình và hỏi:

- Ô, Dương Dương đâu ?!

Lạc An hơi giật mình, cô quay đi chỗ khác vẻ mặt hơi bối rối. Vũ Huy dịu dàng trả lời:

- À quên mất, cậu ấy bảo cứ đi trước. Phải đi khảo sát thị trường với ba nên bay sang sau !

Cầm điện thoại trên tay nhưng vẫn hóng hớt được chuyện, Hạo Nhiên mắt nhìn màn hình miệng vẫn chu ra:

- Nghe bảo ngoài chuyến bay của chúng ta hôm nay thì không có chuyến bay nào nữa đâu. Lý do thời tiết gì đó ... !

Lòng cô có chút giao động nghĩ đến anh nhiều hơn, hóa ra hôm qua lời anh nói là đúng, anh nói anh sẽ đi sau nhưng cô không để tâm và cho rằng chỉ là lời bông đùa.

Từ lúc bước lên xe không nhìn thấy bóng dáng anh, sự hào hứng của cô chỉ còn 2/3 và sau khi nghe tin KHÔNG CÓ CHUYẾN BAY NÀO KHÁC thì cũng có chút hụt hẫng.

Cuối cùng thì cái cảm giác cần phải nhìn thấy một người nào đó nó đã dày vò cô, Lạc An không nói gì trong khi tất cả đều đang rôm rả chém gió.

Khuôn mặt vô hồn nhìn về một điểm vô định trong không trung.

*

3 tiếng đồng hồ chôi qua, đối với người khác thì nó thật nhanh chóng.

Bước xuống xe đầu tiên là Hạo Nhiên, còn lại thì đang dựa vào nhau ngủ mất rồi.

Cậu chàng nhảy xuống xe thì uốn éo đủ tư thế, đá qua đá lại đôi chân dài miên man bị gò bó trong 3 tiếng đồng hồ.

Tiếp theo là Mi Lan mắt nhắm mắt mở chui từ trong xe ra, bước đi loạng choạng.

Đến gần Hạo Nhiên dụi dụi đầu vào ngực anh như một con mèo gà gà gât gât. Hàng mi dài cong vút cùng đôi môi đỏ căng mọng mềm mại làm Hạo Nhiên cảm thấy bị khiêu khích.

Không kìm được, anh cho tay lên vuốt mái tóc dài của cô, khẽ nâng chiếc cằm xinh xắn và đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhẹ.

- Gì vậy ?! – Mi Lan lập tức tròn xoe mắt nhìn Hạo Nhiên, chau chau đôi lông mày.

Hạo Nhiên nở nụ cười mê hoặc, đưa hai tay véo nhẹ má Mi Lan và nói giọng ngọt ngào:

- Con lợn này !! Đừng có đáng yêu nữa được không ?!!

Bất giác, cả hai quay lại đằng sau thì ôi thôi, 3 cái miệng và 6 cặp mắt đang mở to ra để nhìn từng cử chỉ của cặp tình nhân “tuổi mới lớn”.

- Các cậu làm gì thế hả ?!! Tôi vô hình đó à ?!! – Lạc An nhảy vào chia cách 2 con người không biết trời cao đất dày kia.

Đáp lại cái sự căm phẫn của Lạc An, Hạo Nhiên đưa tay kéo Mi Lan về phía mình và trêu chọc Lạc An bằng cái mỏ chu chu ra:

- Sao nào ?!!!! Yêu nhau lại không được hôn nhau à ?? :))

Đã vậy còn thân nhiên lướt qua Lạc An như thể cô là bức tượng vậy, Lạc An đứng trơ ra nhìn, Mi Lan quay người lại đưa hai tay lên chắp chắp nhìn cô với vẻ mặt “chót dạt”. Thụy Chi tùm tùm:

- Chúng nó hay vậy lắm ! Chẳng ý tứ gì cả !

Cô không nói gì, cười cười nhìn Thụy Chi. Trong lòng lại nghĩ đến Dương Dương.

Chợt điện thoại Vũ Huy đổ chuông, anh quay lại nhìn 2 cô gái đi cạnh mình đưa tay lên ra hiệu đi trước đi và chạy về phía khác.

Lạc An nhìn theo, cảm thấy nghi ngờ.

“- Cậu đang ở đâu ? Sắp bay chưa ?”

- Đang ở sân bay rồi ! Cậu có xong sớm được không thế ?

“- Chưa biết ! Công việc không đoán trước được ! Lạc An có mệt không ?”

- Úi dòi ! (Vũ Huy cười) Cô nàng có vẻ trầm tư lắm, mau mau mà bay đến đây đi !

“- Hahaa ! Đến nơi thì gọi lại cho tôi !”

Cúp điện thoại, anh chạy về phía lớp đang đứng chờ vào phòng soát vé và thủ tục lên máy bay.

- Ai gọi cho anh đấy ?! – Thụy Chi dụi dụi mắt nhìn Vũ Huy.

- Dương Dương gọi, hỏi sắp bay chưa.

Bất sòng ngay lập tức, Mi Lan quay xuống:

- Ấy ấy ! Cậu ấy bao giờ đến đây ?!!!

Vũ Huy nhìn lên thái độ Lạc An rồi cười cười:

- Cậu ta nói bận lắm, không biết có đi được không !

Lại tăng thêm sự chán nản cho Lạc An, có lẽ nên chấp nhận sự thật trước mắt còn hơn là chờ đợi rồi lại hụt hẫng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Có Thực Sự Quan Trọng Với Tôi ?

Giờ đã là buổi trưa, trên máy bay lúc này đã ổn định.

Nội thất trong máy bay rất đặc biệt, nhìn qua đã đoán được tính cách của chủ nhân là con người giàu sang và hiểu biết.

Biết con gái sắp đi du lịch với lớp, ông Diệp Lâm đã cho hẳn máy bay của tập đoàn Action sang phục vụ hết sức chu đáo và tỉ mỉ khiến chính Giảng Viên và Ban Giám Hiệu hết sức coi trọng.

Lần này không những bị tra tấn về tinh thần, Lạc An còn bị đau khổ về thị giác.

Cô ngồi trong khoang VIP đồng thời là nơi riêng tư của những con người vô tâm kia.

Chỉ biết tình tứ với nhau mà coi cô vô hình, Lạc An liếc xéo thì ngoài việc tỏ ra tội lỗi họ cũng chỉ cười trừ.

Ai biết đâu được chuyện nằm trong kế hoạch của tên chủ mưu Hạo Nhiên.

Tất cả cũng chỉ là để cô thấy được Dương Dương góp phần quan trọng trong cảm xúc của cô.

Dùng bữa trưa xong, cô lặng lẽ đeo tai nghe và nghĩ rằng mình sẽ ngủ cho đến khi bay tới nơi thì:

- LẠC AN !!!!

Mi Lan và Thụy Chi đổ ập xuống ghế bá vai bá cổ Lạc An chuộc tội.

Đồng thời 2 cậu bạn đẹp trai nhưng vô tâm kia cũng lao tới bắt chuyện.

- Xin lỗi ! Quý khách vui lòng ngồi vào chỗ và không chạy nhảy nô đùa ! - Ổn ào đến mức tiếp viên vội vàng chạy ra nhắc nhở.

.....

- Xin lỗi cậu !! Xin lỗi để Lạc An một mình !! – Hạo Nhiên chấp tay đưa lên mũi mếu máo nhìn Lạc An.

Cô không nói gì, chỉ bấu mỗi một cái rồi lập tức đeo tai nghe lên. Cô không tức bạn bè của mình.

Ai rồi cũng có cuộc sống riêng tư và cô hiểu điều đó. Trong lòng cô không rảnh để nghĩ xấu về bạn bè hay không tin tưởng họ.

Nét mặt của Thụy Chi có chút ân hận, cô trách Hạo Nhiên:

- Kế hoạch của cậu thật vớ vẩn ! Lạc An giận chúng ta rồi !!

Hạo Nhiên chép miệng, cho rằng có lẽ mình sai rồi định đưa tay lên đánh thức Lạc An nhưng nhanh chóng bị Mi Lan ngăn lại:

- Thôi đi, phá vừa thôi giờ ngủ cũng phá à ?!!

*

Vài tiếng sau, Lạc An tỉnh dậy sau giấc ngủ nướng ban trưa mà có thể coi là dài nhất của cô.

Cô mở mắt ra, ngay trước mặt là Mi Lan đang gác vào Hạo Nhiên ngủ ngon lành. Bên cạnh không ai khác lại là Thụy Chi và Vũ Uy.

Lạc An không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng trong lòng vui thầm khi thấy xung quanh cô người ta vẫn đang hạnh phúc.

Đưa đôi tay thon dài lên gỡ tai nghe xuống, khẽ ra hiệu cho tiếp viên.

Cô muốn uống cà phê, thứ đồ uống mà cô chưa từng thích và cô chẳng bao giờ có ý định thử nhưng sau khi cảm nhận được những điều mới lạ khi tiếp xúc với từng người bạn của mình cô đã yêu món đồ uống này.

Ngoài việc biết nhâm nhi một tách trà quý tộc ra thì giờ cô còn biết thưởng thức cà phê.

Sau một hồi cảm nhận mùi hương quyến rũ của tách cà phê ngọt ngào, cô nhấp một ngụm và chưa kịp nhấp ngụm thứ 2 thì đã thấy Hạo Nhiên lơ mơ mở mắt.

- Hơ...! Thơm thế ?!

Cô nhìn Hạo Nhiên bằng ánh mắt cẩn trọng, chỉ sợ anh có thái độ và hành động xấu đối với thứ cô đang uống.

Anh chàng tỏa ra mùi thơm thư sinh bên cạnh cô là Vũ Huy đang vờn vai tinh dậy, nghiêng người nhìn Lạc An, trên miệng nở nụ cười “xinh xắn”.

- Lạc An lúc nào cũng dậy sớm như vậy à ?!

- Các cậu ủa tôi vào tí bên trong thế này thì ngủ làm sao mà chẳng dậy !! – Lạc

An giọng pha chút hồn dỗi pha chút trêu chọc mặc kệ Vũ Huy đỏ mặt hời hợt.

Cùng lúc đó, tiếng phi cơ trường:

“MÁY BAY CHUẨN BỊ HẠ CÁNH, YÊU CẦU QUÝ KHÁCH NGỒI YÊN TẠI VỊ TRÍ VÀ KHÔNG DI CHUYỂN,...”

- Giờ là 19:00 Vậy chắc 45 phút nữa được ăn tối..! – Hạo Nhiên đưa đồng hồ lên, miệng lẩm bẩm. Anh quay sang nhìn cô bạn gái của mình.

Đưa tay chạm nhẹ lên mũi cô vài ba lần. Mi Lan bị trêu chọc dụi mắt lắc lắc cái đầu tinh dậy.

*

Máy bay hạ cánh, 24 học viên từ từ đi xuống.

Đến sảnh chờ lấy hành lý, Vũ Huy nhanh chóng bật điện thoại lên, điện thoại sau khi khởi động liên tiếp những tiếng chuông báo tin nhắn.

- Ôi chà !!! Dương Dương từ bao giờ lại biết đọc thoại một mình thế này, còn gọi cả điện nữa chứ ! – Vũ Huy chép miệng.

- Cậu có nhìn nhầm không đấy ?!! Cậu ta cũng biết nhắn quá 2 tin cơ á ?! – Hạo Nhiên tròn mắt chạy đến ôm vai Vũ Huy, mắt dí sát vào màn hình nhằm xác nhận

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bao Giờ Tôi Gặp Anh ?

Lạc An đứng đó, cạnh Hạo Vũ Huy dường như nghe được loáng thoáng cô có chút giao động nhưng rồi nhanh chóng dập tắt nó bằng vài ý nghĩ cứng rắn và thực tế.

Sau khi quản lý lấy hành lý xong xuôi và chuyển xe khác tới khách sạn, các vị Tiểu Thư và Thiếu Gia lại tách lớp đi xe riêng được mẹ Mi Lan và Thụy Chi chuẩn bị sẵn đón.

- Hahaaa !! Vậy là còn nỗi Vũ Huy Thiếu Gia chưa ra mặt thôi nhé !!! – Hạo Nhiên chỉ chỗ về phía anh, miệng toe toét.

Vũ Huy đẩy tay Hạo Nhiên ra, mặt lờm miêng buông lời đau đớn:

- Có biết giờ cậu về khách sạn nhà ai không thế ?!

Biết mình bị chọc quê, Hạo Nhiên bĩu môi không nói gì làm ngoi tiếng cười rúc ríc của các cô nàng đang xem kịch.

Ngồi một lúc, Vũ Huy như nhận ra điều gì bản thân quên mất.

Liên loi điện thoại ra bấm bấm gọi gọi nhưng lén lén lút lút càng làm tăng sự tò mò cho những người ngồi trong xe.

Tút ! Tút !

“- Vũ Huy à ?! Cậu đến nơi chưa ?!”

Anh đưa tay lên che che miệng giảm mức loa xuống cuối cùng:

- Đang trên đường về khách sạn rồi !

“- Há ?! Sao mà nói nhỏ thế ?! Chưa được ăn cơ à ? Lạc An có mệt không ?!”

-Ừ ! Vẫn khỏe không có chút mệt nào đâu, yên tâm ! – Miệng nói mắt liếc Lạc

An tùm tùm cười.

Với cái hành động lộ liễu này thì tất cả các thành phần không liên quan dường như đoán được nhân vật được nhắc tới là ai rồi. Vũ Huy hỏi :

-Thế cậu có đến đây được không ?!

“- Chưa biết được ! Công việc bận quá ! Có gì thay đổi tôi sẽ gọi cho cậu sau !”

Vừa tắt điện thoại, mấy cặp mắt đổ dồn về Vũ Huy khiến anh bối rối không biết giải thích sao anh thờ dài nhè nhẹ.

-Dương Dương ! Bảo bận quá ! Nhưng chắc cô thu xếp thôi !!

Nửa tiếng chạy xe, cuối cùng địa điểm cần tới đã hiện ra. Tòa nhà của tập đoàn Chân Lữ hiện ra, thu hút mọi ánh nhìn trên đoạn đường rộng lớn với những tòa nhà cao ốc san sát nhau.

Dù tuổi vẫn chưa phải trưởng thành, Vũ Huy vẫn là một Đại Công Tử có tên tuổi trên thương trường. Trong mỗi khách sạn trên thế giới của tập đoàn Chân Lữ đều có 1 căn hộ tách riêng thuộc quyền sở hữu của anh.

Tất cả mọi thứ đều sáng chói, bất kể là ai đi trong đây đều diện trên người những bộ trang phục hàng hiệu đắt tiền xứng đáng với cái nơi mà họ đang đứng, đậm chất quý tộc thượng lưu.

- Thiếu gia Vũ Huy đến rồi đấy ạ ?! – Một người quản lý khách sạn hay chính là quản gia của căn hộ chạy ra niềm nở, nét mặt ông tỏ rõ vẻ vui mừng.

- Quản gia Lý ! Lâu rồi không gặp ?! Ông vẫn khỏe chứ ?! – Vũ Uy đặt tay lên vai người quản gia già, nở trên môi một nụ cười như người thân xa lâu ngày không gặp.

- Dạ thiếu gia ! Tôi vẫn khỏe. Mời Tiểu Thư và Thiếu Gia lên phòng ! – Ông hơi cúi người, tay rẽ lối hướng lên đường đến phòng.

*

Căn hộ của Vũ Huy mở ra, cảnh tượng thật khiến người ta giật mình khi một chàng trai quá trẻ lại sở hữu căn hộ nguy nga đồ sộ thế này.

Xung quanh rộng mênh mông, đồ đạc được xếp tỉ mỉ và khéo léo hết sức cách bày trí sang chảnh.

- Mọi người vào nhận phòng đi ! - Vừa nói dứt lời, anh quay sang nhìn Lạc An:

- À nhưng mà có 5 phòng thôi đó ! Chẳng may mà Dương Dương có đến thì đành ở ghép nhé ?!

Về một nơi làm tất cả chẳng nói nổi lên lời, Hạo Nhiên mới đó mà đã ỉu xìu thiếu sức sống và lăn quay ra ghé sofa rồi.

Lần này vì Lạc An lần đầu đi chơi cùng nhóm nên cho cô chọn phòng trước.

Bước về một căn phòng khá tiện nghi với bức tường có gam màu hơi lạnh, có cửa sổ ban công khá lớn và đồ dùng nội thất đều màu trắng, rèm cửa thêu hoa màu xám.

Lạc An quay mặt lại, chỉ tay vào phòng:

- Phòng này nhé !

Nói dứt lời, từng con người chứng kiến như được một phen sốc toàn tập. Căn phòng cô chọn là phòng của Dương Dương ngày trước, anh vẫn hay ở phòng này trong vài lần mấy người rủ nhau đi chơi và tụ tập.

Trước sự ngạc nhiên, Lạc An khẽ nghiêng đầu nhìn họ:

- Sao ? Không được à ?

- Ô không không !! Cậu vào trước đi, tất nhiên là được rồi !! – Hạo Nhiên xua tay, chạy ra đẩy đẩy lưng Lạc An vào phòng.

Sau khi cô rời khỏi, mấy cặp mắt dáo dác nhìn nhau bộc lộ rõ sự mưu mô xảo quyệt.

Đã nhận phòng, nghỉ ngơi sau chuyến bay dài thì nhận điện thoại ăn tối.

Thụy Chi mặc một chiếc váy màu trắng dài tay thêu hoa nhẹ nhàng cùng đôi giày búp bê màu xám làm tăng thêm sự sang trọng của bộ trang phục, mái tóc tết gọn gàng.

Ngược lại với Thụy Chi, Mi Lan lại phá cách với áo sơ mi bò HM và quần short bò rách được sơ vin đằng trước, đằng sau để thả vạt dài cùng đôi Adidas Tubural đen trắng, mái tóc xám tro túm lên cao, nhìn cô hết sức phá cách và cá tính.

Trong khi 2 cô bạn xinh xắn và nổi bật thì Lạc An lại đơn giản thanh lịch bằng áo sơ mi trắng sọc màu thiên thanh cùng quần bò lửng rách gấu cùng tông xanh nhạt.

Tên vai là chiếc túi xách Dior trắng. Mái tóc buộc đánh rối nhẹ nhàng.

Sau khi nhá hàng nhận gấu xong chỉ còn Lạc An trơ chọi một mình, ánh mắt hình viên đạn trực bắn ra bất cứ lúc nào.

Dù ghét nhưng vẫn phải công nhận một sự thật hiển nhiên rằng Hạo Nhiên và Vũ Huy rất đẹp trai.

Hạo Nhiên có một nụ cười tỏa nắng thu hút người nhìn trên đôi môi căng mọng, lông mày đậm và chiếc má núm rất đáng yêu, anh mặc trên người chiếc sơ mi màu nâu nhạt cùng quần yếm đen kẻ ô xám nhạt.

Vũ Huy thì mang vẻ lịch lãm với mái tóc đen mềm mại hơi gọn sóng, anh không vuốt lên mà để rủ xuống vầng trán cao của mình, đôi mắt đen với hàng mi dài cong vút mà mọi cô gái đều thêm thường có được, sống mũi thẳng tắp và trên người là chiếc sơ mi trắng tinh phối cùng quần âu màu ghi.

Nét soái ca của hai cậu chàng vẫn là nổi bật trên diện mạo tuần tú đẹp lạ thường. Quả thực, 4 người họ rất xứng đôi.

- Cô Sam gọi rồi này ! – Vũ Huy tay cầm điện thoại, tay trái dứt túi quần – Giờ sang Ryotei ăn tối nhé !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cách Gặp Gỡ Đáng Yêu !

Vừa nói khỏi thì điện thoại Vũ Huy lại rung lên, giật mình quay lại nhìn. Lại là biểu cảm lúng túng. Anh đưa tay lên che miệng, trả lời điện thoại:

- Gì vậy ?!

“- Ăn tối chưa vậy ?!”

- Giờ đang đi đây này ! Vũ Huy thì thầm. Ánh mắt hiếu kỳ của mọi người lại đổ dồn về phía anh.

“– Tốt ! Đêm tôi sẽ tới nơi ! Đừng ngủ ! Chờ điện thoại mở cửa nhé !!!”

- À ừm... HẢ ?!!!! CẬU NÓI GÌ THẾ ????!!!! Đêm nay có bão đấy !! Cái tên điên này !! A lô ?!! A lô ????!! – Vũ Huy hét vào điện thoại, nhận thấy bên kia đã ngắt máy, anh nhanh chóng bấm số gọi lại nhưng chỉ nhận được giọng nói thuê bao..

Lúc này, xe đến. Chỉ vài phút ngồi ô tô, nhà hàng Ryotei nổi tiếng với ẩm thực tuyệt vời của Nhật Bản đã hiện lên trước mắt.

- Đồ ăn trong này ngon lắm đó !! Lạc An ăn bao giờ chưa ?!!! – Hạo Nhiên lau chau nhảy bổ ra trước mặt Lạc An.

- Vài ngày trước cậu ấy vừa sang đây ăn Shushi đây thấy !! – Mi Lan nhìn đều Hạo Nhiên, miệng nhếch lên trêu đùa sự quê mùa của chàng.

Bị chính cô người yêu của mình trêu chọc, Hạo Nhiên vòng tay sang ôm lấy đầu Mi Lan, tay bóp má cô không ngừng, miệng lầm bầm:

- Mi Lan à !! Em nhiều lời quá rồi đó !!!

Trước cảnh tượng phim giả tình thật, Lạc An khẽ đưa tay lên miệng hắng giọng ra lệnh cho cặp đôi kia cắt !!! cắt ngay !!!

*

Sau khi ăn tối xong, hứa hẹn đi tầng 2 và kết cục là tất cả mệt mỏi đã dờn đi về khách sạn.

Giờ cũng đã 23h kém, cả chuyến bay dài đằng đặc thêm cả ban tối quấy ác quá nên vừa về đến nơi, ai về nhà nấy phòng ai nấy nằm không thèm quan tâm nhau luôn. Vũ Huy cũng quên bèn việc đợi Dương Dương.

*

2 giờ sáng.

Phi cơ riêng của Dương Dương đáp đến nơi một cách an toàn. Trước khi đến đây, anh đã phải đấu tranh tư tưởng mặc kệ sự can ngăn của cơ trưởng và những người làm việc cho anh do có trục trặc về thời tiết.

Anh di chuyển nhanh chóng về khách sạn Chân Lữ, không quên bật điện thoại kiểm tra. Thông báo hiện ra : 10 cuộc gọi nhỡ và 18 tin nhắn từ Vũ Huy. Tin tưởng cậu bạn thân, anh không kiểm tra luôn mà gọi trực tiếp nhưng đầu dây bên kia không liên lạc được.

- Chết tiệt !! Lại là cái thói cứ đi ngủ thì để chế độ máy bay !! – Dương Dương lẩm bẩm.

Đã đến khách sạn, check qua tin nhắn của Vũ Huy gần nhất có tin:

“- Bọn tôi đi chơi về mệt quá, không đợi cậu được rồi ! Còn sống trở về thì qua lễ tân lấy thẻ mở phòng.”

Anh rẽ qua lễ tân, cầm thẻ lặng lẽ đi lên phòng và nhẹ nhàng rón rén như một con mèo. Không suy nghĩ gì nhiều, anh bước thẳng về căn phòng mà mình vẫn ở.

Vừa đẩy vừa vào, đang nhẽ phải bật điện lên và xếp hành lý rồi mới ngủ nhưng cũng vì chuyến bay gấp gáp nhanh chóng.

Đề va li dưới đất, anh tiến về chiếc giường. Khẽ kéo tấm chăn lại mà không hề biết Lạc An đang nằm ngay cạnh mình.

Lạc An lúc này nằm ở mép giường, mọi chuyển sẽ cứ bình yên như vậy nếu Dương Dương không kéo hết chăn của cô.

Bực mình, cô quờ tay kéo lại chăn nhưng không thấy chăn đâu nữa. Đang mơ mơ màng màng đột nhiên cô giật mình tỉnh dậy, mắt mở to, tim đập thình thịch như trống đánh, khẽ quay đầu lại.

Là tấm lưng của một chàng trai, cô đưa tay lên bịt miệng để không sốc mà hét ra tiếng, đúng lúc Dương Dương trở mình, anh quay người lại tay đặt lên ngang eo cô, chân hơi gác lên chân cô.

Có lẽ, mắt Lạc An lúc này là to nhất, khoảng cách giữa cô và anh giờ có thể cảm nhận được nhịp thở đều đều của anh.

Cô thót người, khẽ nhấc tay anh đặt ra khỏi người mình nhưng tránh vô đưa lại gặp vô dữa, cánh tay ấy không những quay trở lại vòng tay ôm cô mà còn ôm rất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kế Hoạch Nhanh Gọn Nhẹ !

Đang trong trạng thái hoảng loạn, bỗng mùi hương trên cơ thể anh làm cô dừng hình, một thứ mùi riêng biệt của một người con trai mà cô không bao giờ có thể nhầm lẫn được với bất kể ai.

Lạc An im lặng, để cho anh nằm như vậy. Cô nhìn anh, tay bất giác đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của anh.

Và ở cự li gần như vậy, cô mới biết rằng gương mặt của anh đẹp đến thế nào, với dung nhan này chắc là con gái sẽ xinh xắn mà là con trai thì mang vẻ thư sinh thu hút mọi ánh nhìn. Vàng trán cao, đôi lông mày đậm và đều như được kẻ vẽ, hàng mi dài cong cong, sống mũi cao hết sức, môi trái tim ứng hồng gây cho người ta cái cảm giác muốn chiếm đoạt cùng xương quai hàm quyến rũ đầy mê hoặc.

Ngắm anh hồi lâu, cô mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng đột nhiên có tiếng động đưa cô về với thực tại khốn khổ. Anh cựa người mắt hơi lim dim. Lạc An tim đập, khuôn mặt sợ hãi và căng thẳng hết cỡ. May mắn cho cô, anh nhắm lại ngay và ngủ tiếp. Thở phào nhẹ nhõm, cô mạo hiểm gỡ tay anh lần thứ hai, thoăn thoắt như một con mèo lên khỏi giường, không quên kéo lại chăn cho anh, nhẹ nhàng bước ra. Cô rẽ qua tủ quần áo lấy một bộ và mở cửa ra khỏi phòng.

Lạc An chạy ra ghế sofa, mọi người đã ngủ hết rồi. Từ trên tầng cao của tòa nhà cô có thể nhận thấy, sự nhộn nhịp của đã giảm với khung giờ nửa đêm sắp sáng như thế này. Đặt quần áo trên bàn, cô để lại chiếc gối ở ghế rồi buông người nằm lên. vợ lấy điện thoại cài báo thức. “Đã 3:38 rồi, chỉ được ngủ thêm 1 tiếng nữa thôi.” – Lạc An lẩm bẩm. *

Chuông báo thức reo trong tay Lạc An, cô giật mình mở mắt, loạng choạng ngồi dậy chạy vào nhà tắm thay đồ và rửa mặt. Nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi nhà. Dương nhiên đã được lên kế hoạch từ trước rằng là cô có hẹn với người thân nên đêm hôm chạy qua đó rồi ngủ lại mà không biết tới sự có mặt của Dương Dương. Nghĩ bụng, nói dối để tránh hiểu lầm không phải là sai.

5 giờ sáng, đường phố vẫn hơi im ắng, xung quanh vỉa hè là những người đi bộ hoặc đi chợ từ sớm. Dù không nhộn nhịp như giờ cao điểm nhưng mang vẻ đẹp nhẹ nhàng yên tĩnh lạ thường.

Lạc An đi dọc trên con đường lớn, ngắm nhìn những tòa nhà cao lớn san sát nhau, những cửa tiệm thời trang nổi tiếng hay những nhà hàng to lớn với những món ăn tuyệt vời,... Cô cứ đi mãi đi mãi, im lặng suy nghĩ về chuyện xảy ra vào đêm qua thì bất ngờ đập vào mắt cô vài dãy hàng ăn nhỏ nhỏ, đơn thuần chỉ là 1 chiếc xe đẩy trên đó đầy đủ tất cả mọi thứ từ chiếc bếp di động đến nguyên vật liệu nấu ăn. Tiếng Nhật của cô cũng khá khá, và lại vào buổi sớm thế này chắc chắn chỉ có vài quán nhỏ như vậy là mở thôi.

“- Ô xin chào ! Bạn muốn dùng gì ?!” – Người bán hàng chạy tới, niềm nở.

- Cho tôi một xuất này ! – Miệng nói tay chỉ vào hình dán trên Menu.

“- Takoyoki hà ?! Bạn đợi chút xíu nha !”

Lạc An chăm chú nhìn cách mà người ta làm món bánh. Takoyoki – món ăn làm từ bạch tuộc, hành lá và bột tằm gừng. Cừ chi điệu nghệ của người làm từ cách cho nguyên liệu vào khuôn ra sao lật bánh thế nào đều được cô chú ý tỉ mỉ từng chi tiết.

Sau khi hoàn thành, cô nhovn miệng cười nhìn cái món ăn ngon lành ấy giống như đứa trẻ được cho kẹo vậy.

Màu sắc của Takoyoki và mùi hương khiến cho người ta phải mê mẩn.

Cô ngồi lại quán ăn, lặng lẽ thưởng thức “các món ăn” còn lại ở đó.

Thoát cái trời đã sáng hẳn, xe cộ đông đúc, dòng người lại tấp nập, lúc này cô mới bắt đầu đi về khách sạn.

Tỉnh ! Tỉnh !!

Chuông điện thoại Lạc An reo liên hồi.

- Thụy Chi à ?! – Cô trả lời. Đáp lại giọng nói thân thiện của Lạc An, Thụy Chi hốt hải, lo lắng:

- Lạc An đang ở đâu thế ?!! Hôm qua cậu không về nhà à ?!! Có cần cho xe đến đón không ?!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Oái Oăm

- Lạc An đang ở đâu thế ?!! Hôm qua cậu không về nhà à ?!! Có cần cho xe đến đón không ?!!

- Hôm qua đang định ngủ thì di tố gọi, nói sang Nhật mà không tới thăm di. Định rẽ qua thôi mà di chút thôi mà lúc nhìn đồng hồ thì muộn quá rồi nên ở lại. Giờ tố về sắp đến khách sạn rồi. Yên tâm !! – Lạc An miễng cường nói dối, đôi mắt cô chớp liên tục.

Cúp máy đồng thời cô khề trút tiếng thở nhẹ phào.

*

- Dương Dương !!! Từ bao giờ cậu lại trở nên bất cần như vậy hả ?!! – Mi Lan ôm miệng, mắt tròn mắt dẹt nhìn anh chàng đang bất cần đòi đứng dựa vào cửa.

- Lạc An mà ở nhà thì phải làm sao đây ?! Thật là ...!! – Vũ Huy cầu nài, đôi lông mày chau chau lại.

Ngược lại, Dương Dương thần nhiên không mấy may lo sợ, anh cong miệng lên:

- Ở nhà thì có sao ?! Không phải đều là bạn bè à ?! Ai bảo các cậu đi ngủ trước đâu ?!

Hạo Nhiên quay ngoắt lại nhìn Dương Dương, gương mặt phẫn nộ nhưng không làm gì được vì anh cũng có phần sai.

- Thôi !! Tôi đi tắm ! Hôm qua không được tắm rồi !! – Anh miệng nói, chân đi.

Không thèm quay lại mặc sự cảnh báo của chúng bạn rằng Lạc An sắp về đến nơi rồi, miệng nói đồng ra – 10 phút thôi !! Nói gì nói lắm quá đấy !!

Một lúc sau, Lạc An bấm chuông ngoài cửa. Cả bọn ào ào ra đón.

- LẠC AN !!! CẬU VỀ RỒI !!!!

- Ủ ! Chào các cậu ! Xin lỗi !! Để các cậu lo lắng rồi ! – Cô chấp tay trước ngực, hơi xoa xoa vào nhau nhìn mọi người. Nét mặt từng người một thoáng chút căng thẳng vì tại sao

Dương Dương chưa ra ???

Định bước vào phòng thì đột nhiên Hạo Nhiên chạy ra, chặn:

- Ê này !! Cậu không định kể cho bọn tớ nghe chuyện hôm qua cậu đi những đâu à ??

Vũ Huy bắt sóng hùa theo:

- Phải đó !!! Tò mò ghê nhaaa !!

Lạc An đảo mắt nhìn hành vi đáng nghi ngờ kia, cô đưa tay lên rẽ hai chàng trai cao to đang chắn lối đi của mình ra, cái miệng nhỏ cùng giọng nói hơi lạnh lùng:

- Chút nữa đi ! Tôi đi thay quần áo !!

Vượt qua cửa ải thứ nhất quá dễ dàng. Mi Lan và Thụy Chi chạy tới, kéo tay Lạc An đùn vào phòng của mình vừa đẩy miệng liến thoắng:

- Ấy ấy !!! Cậu xem bọn tớ mặc đồ gì bây giờ ???? Khó chọn quá nhaaa !!!

- Tóc tớ tết hoài rồi, mãi không biết thay đổi kiểu gì bây giờ !!!!

Rất tinh và đẹp trai, Lạc An thoát khỏi vòng tay của hai cô bạn, gỡ tay nhẹ nhàng, đôi mắt thoáng vẻ mệt mỏi:

- Từ từ ! Tớ rửa mặt xong sẽ ra !

Và trong chốc lát, Lạc An đã có mặt trong phòng. Bước vào phòng, cô đồ ập người lên cửa. Dáng vẻ mệt mỏi và chắc chắn không thể lường trước được một tình huống bá đạo đang đợi mình.

Cửa phòng nhà tắm mở ra... Một tấm lưng trần quay lại đóng cửa nhà tắm và khi quay lại... đó là Dương Dương.

Gương mặt anh tỏa sáng đến lạ thường với mái tóc ướt rượt rủ xuống vàng trán tăng sức gợi cảm. Cơ thể đẹp hoàn mỹ đang bốc hơi tỏa ra cả gian phòng

Tìm cô đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, mắt nhìn chằm chằm vào anh. Miệng lắp bắp:

- Anh...anh...anh đang làm....cái quái gì... ở đây thế... hà ??????????

Anh không khác cô là mấy, mắt tròn tròn lên. Cố giữ thái độ bình tĩnh. Anh dơ tay lên chỏ vào cô:

- Cô...cô...cô đang nhìn tôi đấy hà ?????!!!!!!!!!!

Sực nhớ ra mình đang thất lễ, cô đưa tay lên che mặt, miệng vẫn lắp bắp:

- Đi.. đi ra ngoài !!! Nhanh !!!!!!!!!!!

Anh đứng hình, lướt qua cô nhanh chóng và tiến về chiếc cửa. Cô vẫn đứng đó tay bịt mắt.

Tiếng khóa kêu lên liên tục mà người vẫn chưa ra. Cô gắt lên:

- Còn không mau đi ra !!! Tôi không đùa với đồ điên nhà anh đâu !!!

Anh cũng cãi lại, một tay đẩy cửa:

- Cô tưởng tôi không muốn ra à ?? Cửa kẹt rồi !!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đi Chơi

“- Chết tiệt !!” – Cô lầm bầm trong miệng, khẽ quay người lại, vẫn chần chẫn nơi anh đứng, len qua người anh tiến về chiếc cửa. Lay lay nhưng không có tác dụng, cô buông cả hai tay đẩy mạnh cửa. Làm đủ mọi cách để cánh cửa mở ra... Không được.

Ồ !! Phải chăng ban nãy ai đó đồ sập người lên cánh cửa và vô tình chốt luôn cửa vào.. Cô chợt dạ, đứng đần người trước cánh cửa suy nghĩ về độ ngốc của mình.

Bỗng có hơi nóng từ đằng sau phả vào người cô, bất thần quay lại thì đập vào mắt cô..là bộ ngực “đồ sộ” của anh cự li hết sức gần. Miệng nói, mắt ngược lên nhìn gương mặt góc cạnh của anh:

- Làm..làm cái gì vậy ??? – Mặt cô đỏ và nóng lên ngang với màu sắc của một trái cà chua.

- Nếu cô cứ tiếp tục như vậy sẽ gãy khóa đấy. Để yên đi ! Tôi sẽ gọi bọn họ !! – Dương Dương nhìn xuống gương mặt ngây thơ của Lạc An – Mà cô thấp thật đấy !!

Cô cố tỏ ra bình tĩnh, không giám nhìn anh ngang nhiên nữa cũng không giám đẩy anh ra như mọi khi vì ở cái hoàn cảnh như thế này chỉ cần sơ sẩy động chạm thì ầm ỉa

sẽ lâu dài... nên cô khẽ dịch người về khoảng trống với ý định lên ra khỏi người anh. Nhưng số phận trớ trêu, cô dịch một bước anh dịch một bước, dịch hai bước hai đi theo

hai bước. Cô thở dài, nhìn anh:

- Đừng có đùa nữa !! Không mau tránh ra !!

Anh cười đầy mê hoặc ở góc độ của cô có thể nhìn thấy xương quai hàm quyến rũ cùng yết hầu quá đỗi gợi cảm của anh, bối rối lại càng tăng lên. Hình như anh đã bắt được thóp của cô, nhẹ nhàng cúi mặt song song với cô, dịu dàng:

- Cô ngại à ? Thích tôi rồi sao ?

- Thích cái đầu anh ấy !! Mặc quần áo vào đi !! Đồ vô duyên !! – Lấy hết can đảm, cô vênh mặt lên cong cái mồm xinh xinh về phía anh đồng thời rời khỏi anh nhanh chóng. Để lại anh ở đó nở nụ cười khó hiểu, mới được vài giây anh lại gây sự:

- Mặc luôn ở đây à ?!

Lạc An quay lại chép miệng rõ to khiến Dương Dương cun cút ôm đồ vào phòng tắm.

Lúc này cô đập tay vào cửa gọi to tên mọi người, một lúc sau tất cả nháo nhào chạy ra.

- SAO VẬY LẠC AN ?!!!! CÓ CHUYỆN GÌ VẬY ?! – Hạo Nhiên cố nói to, chân hơi run run vì anh biết Dương Dương ở trong đó.

“- Huhu...Hay cậu ta dở trò gì với Lạc An ?” – Mi Lan mếu máo, đôi tay đan vào nhau không ngừng.

Chặn cái suy nghĩ biến thái của Mi Lan, Vũ Huy chép miệng:

- Chắc !! Cậu chơi với tụi này lâu như vậy sao còn nghi ngờ Dương Dương là loại đó được ?”

- KHÓA BỊ HÔNG RỒI !!! – Phá tan bầu không khí căng thẳng bên ngoài, Lạc An lấy hơi hét lên.

Tất cả tròn mắt đồng tai lên nghe như nuốt từng câu chữ của Lạc An, ngay lập tức người gọi Lễ tân. Người tìm khóa, người gọi bảo vệ, người thử mở chốt từ bên ngoài.

May mắn, lúc thợ sửa khóa tới cũng là lúc Dương Dương thay đồ xong. Anh bước ra với thần thái khiến người ta phải ngả gục, áo sơ mi trắng soái ca, nam thần, mái tóc vuốt

lên để lộ vầng trán cao vút.

Cô nhìn anh, chớp mắt lia lịa rồi quay ngoắt đi chỉ đứng chờ trước cửa phòng cầu cho người bảo vệ nhanh nhanh chóng chóng mở được cửa. Anh cất lại quần áo vào vali, tay rút túi quần đi về phía cô định bắt chuyện thì vừa bật mở. Tất cả bên ngoài đều ngó vào xem cảnh tượng bên trong như thế nào.

Lạc An quay lại nhìn anh, hất cằm về phía cửa báo hiệu một điều rằng là anh hãy rời khỏi đây ngay lập tức.

Ngoan như một chú cún, Dương Dương kéo vali đi ra. Anh vừa bước ra thì tiếng cửa phòng đóng lại.

*

Cô mặc một chiếc áo sơ mi voan cổ tàu sát nách màu đen cùng quần culottes tím nhạt. mái tóc thả dài che phủ bờ vai gợi cảm, trên đầu là mũ fedora hết sức sang chảnh.

Điểm đến đầu tiên ngày hôm nay là núi Takao thuộc công viên quốc gia Meiji no Mori Takao. Tất cả đều nhanh chóng lên xe xuất phát vì đi tới đó mất 1 giờ đồng hồ, để cho kịp giờ thì 8 giờ phải đi để 9h có thể có mặt ở đó.

Lạc An nhanh nhẹn leo lên xe trước và ngồi im cạnh một bạn nữ, cô biết trước là Thụy Chi sẽ ngồi cạnh Vũ Huy và ngồi cạnh Hạo Nhiên là Mi Lan rồi thì chỉ còn một mình tên điên kia sẽ tìm tới cô phá khuấy.

Đúng như cô dự đoán, Dương Dương xuất hiện. Anh đứng nhìn cô mỉm cười quay mặt đi. Sở hữu ngoại hình và giọng nói gây cho người ta cảm giác thích muốn chết, Dương

Dương dùng thuật sai khiến khom người trước bạn nữ ngồi cạnh Lạc An:

- Nay cậu, có thể lên bên trên ngồi được không ? Không quen ở vị trí này sẽ rất say xe đấy !!

Đương nhiên, sau khi bị cậu bạn nam thần dụ dỗ thì cô bạn nọ xấu hổ đưa tay lên che miệng nhường chỗ cho Dương Dương. Còn Lạc An thì há miệng, không thể tin được cái mỏ dẻo dẻo của anh lại thần công đến như vậy.

Anh nhìn cô, cười cười:

- Ngồi dịch vào bên trong !

Cô không nói gì, cứng người ngồi im. Trước cái thái độ lý lợm khó bảo của Lạc An, anh khẽ thở dài rồi ngay lập tức ngồi xuống vòng tay qua vai ghế cô khoảng cách gần khỏi phải nói.

- Tôi ngồi đây nhé ?! – Anh thở thê.

Khiếp sợ trước Dương Dương, cô ngoan ngoãn ngồi vào bên trong mà không giám ho he một lời. Có tiếng cười rúc ríc của Hạo Nhiên ở đằng sau, rõ là cô nghe thấy vẫn phải vờ như không biết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cơ Hội

Bắt lực trước hành động của Dương Dương, cô lúi trong túi áo tai ra tai nghe và điện thoại, đưa vội lên tai và yên phận một chỗ.

Anh nhìn cử chỉ thoáng chút cáu kỉnh của cô, cười vu vơ rồi lại gây sự rút một bên tai nghe và nghe thử.

3s sau khi nghe, mặt anh tái mét đi, giật mình nhìn cô với đôi mắt tròn xoe.

- Cô nghe cái thứ gì đây ?

Cô mặc kệ thái độ của anh, gương mặt xinh đẹp quay đi miệng lí nhí:

- Instrumental music !

Không thể tin vào mắt mình, một cô gái đang ở tuổi xinh đẹp tươi trẻ yêu đời mà lại sống nhạt nhẽo thế này sao ? Liếc liếc cô, anh lên lời điện thoại của mình ra mở sẵn một

bài hát mà anh vẫn hay nghe và cô không để ý cũng là lúc anh rút gậy cắm, cắm vào điện thoại mình. Nhạc bắt đầu nổi lên..

Lạc An đang đắm chìm trong từng nốt nhạc piano êm đềm, đột nhiên thỉnh thoảng thỉnh thoảng bắn lên trong tai mình. Cô quát lên:

- ANH ĐIÊN À ?! MỠ CÁI QUÁI GÌ THẾ ?!?!

Vừa dứt lời mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, Lạc An ngẩn người ra thu người lại miễn cưỡng im lặng. Lại cái tiếng cười trêu ghẹo đằng sau, nghĩ bụng nhất định đến nơi cô không tha cho tên Hạo Nhiên kia.

- Cô muốn nghe nhạc thì mở đúng nhạc mà nghe chứ ! Nghe thứ kia...! – Dương Dương cong cái mồm lên.

- Đồ điên ! Tôi nghe gì kệ tôi việc anh đâu !!! – Lạc An mắng anh, giọng hơi chìm xuống vì cô không muốn bị chú ý. Định đưa tay gạt nốt bên tai nghe còn lại ra, thì đột nhiên

Dương Dương quay sang. Anh giữ chặt lấy tay cô, miệng chu lên:

- Nghe đi đã ! Cắm được tháo ra ! – Rồi thoăn thoắt đeo lại bên tai còn lại cho cô.

Lạc An lườm anh, cô yên lặng. Dần dần bài hát cũng đi vào tâm trí của cô.

Nửa tiếng sau, Lạc An ngủ.

Không hiểu tại sao cô lại ngủ !

Trong cái giờ phút nguy hiểm cần cảnh giác thì cô lại ngủ !

Đương đi bắt đầu quanh co hơi nhiều sỏi đá. Gà gáy trên ô tô, đầu cô đập cộp cộp vào cửa kính nhưng vẫn không hề gì, mắt vẫn nhắm nghiền và ngủ ngon lành.

Dương Dương ngắm cô ngủ, anh cố nhịn cười. Đẩy khẽ đầu cô lên vai mình, không quên kéo tấm rèm chắn nắng.

Cô tựa đầu vào vai anh, hơi thở phả đều đều vào cổ anh. Cũng ở khoảng cách gần thế này, dung nhan của cô lại càng được rõ hơn.

Nước da trắng nõn nà, hàng mi dài cong vút, cánh môi mềm mại ửng hồng, mái tóc thoang thoang mùi hương ngọt lịm.

Trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của người con gái này, gương mặt anh đỏ dần lên, trong người thì nóng rực. Và trái tim thì không nhịp nhàng nữa mà cứ đập liên hồi. Không kiềm được, anh khẽ đưa tay chạm vào má cô mỉm cười, vén tóc lên cánh tai cô rồi nhanh chóng quay đi.

*

1 giờ đồng hồ trôi qua, Lạc An tỉnh dậy khi xe đã dừng.

Mở hé mắt bởi ánh mặt trời vẫn len lỏi trong xe. Nhận ra mình đang trong tư thế rất thoải mái, cô đã có chút chột dạ. Ôi !! Cái mùi hương này !! Chẳng nhẽ.. Nghĩ thâm trong đầu, cô đưa mặt lên cao, đập vào mắt cô là gương mặt của anh. Giật mình, loạng choạng đứng dậy xông ra khỏi xe, đôi mắt to ra sợ hãi:

“- Gì vậy ???? Sao mình lại ngủ cơ chứ ?!!!! Huhu sao lại ngủ !!!!”

Lắm bả, tay vò nhẹ mái tóc Lạc An dậm dậm chân xuống đất mà không biết rằng Dương Dương đang ở sau cô. Anh bước đến, nhẹ nhàng ghé xuống tai cô:

- Không cảm ơn tôi làm gối cho cô à ?!

Lạc An rùng mình, quay lại nhìn khuôn mặt đắc chí của anh:

- Ai kêu anh đi làm gối cho tôi ? Đồ rảnh nợ !

Rồi cô nhanh chóng biến mất cùng với Mi Lan và Thụy Chi. Bóng dáng cô gái nhỏ nhỏ lon ton chạy hòa trong đám đông dần biến mất.

Dương Dương đứng lại nhìn cô, miệng cười ngốc nghếch.

Hạo Nhiên và Vũ Huy đã rình từ ban nãy, theo dõi từng chi tiết một nên đã sớm phát hiện ra kế hoạch trêu tráo của Dương Dương. Hai người chạy tới vỗ vai cậu bạn.

- À há !!! Đúng là tại hạ phải theo học tiên sinh đây dài dài !! – Hạo Nhiên vỗ tay, cười nói.

Anh không nói gì, nhìn về phía Lạc An vừa chạy mất. Cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Quan Tâm

Trên con đường đến núi Takao đi qua hàng cây phong to cao đổ rợp cả một bầu trời, màu sắc thiên nhiên non nước hữu tình.

Những chiếc lá phong có hình hài đặc biệt phủ đầy trên đường. Lạc An nghịch ngợm, cúi xuống nhặt một chiếc lá lên. Cầm trên tay vừa đi vừa ngắm nghía vu vơ.

Quả thực, Nhật Bản cô đi nhiều lần nhưng chỉ là ghé qua chút công chuyện rồi lại chột đi.

- Đây !! – Bỗng nhiên có tiếng gọi cùng hành động “phủ phàng” của một ai đó, phá tan bầu không khí trong lành này. Cô quay ngoắt lại, đôi lông mày hơi chau chau nhìn.

- Lại là anh !

Vừa dứt lời cô quay đi, mặc kệ Dương Dương ngó tàu ở đằng sau. Bị ăn trái bơ, anh chữa cháy. Chạy lên gần cô.

- Nước !

Hóa ra đưa nước cho cô, cười trong lòng cái sự ngây ngô của anh. Cô vẫn không bộc lộ ra ngoài mặt.

- Chưa khát ! Anh cứ cầm lấy !

Anh bĩu môi nhìn cô, nhại nhại lại giọng làm cô quay ngoắt lại. Biết chọc được rồi, nên anh lại vờ chưa có chuyện gì xảy ra.

Xiu lại chạy lên đi ngang với cô.

- Diệp Lạc An ! Cô có biết cô đang bỏ phí một thứ quan trọng đối với cuộc đời cô không ?

Lạc An đưa tay sờ túi, lục lại điện thoại và và tiền. Thân nhiên nhìn anh đáp:

- Không ! Mọi thứ vẫn ở đây !

- Không phải ! Vật bất li thân đó ! Quan trọng như vậy mà sao cô lại bỏ lại !

- Là cái gì ? – Giọng cô đã khá nhạt đi.

- Cô nghĩ thử xem ! – Dương Dương chờ đợi câu trả lời ngọt ngào từ Lạc An. Nhưng không, cô gái của thế kỷ 21 ghét sự đào trước đón sau đã quay gót đi mà không có chút tò

mò nào. Dương Dương tròn mắt nhìn, anh liếc mình chạy lên kéo tay cô chạy đi miệng la to:

- LÀ TÔI ĐÂY NÀY ... ĐỒ NGỐC !!!

Mặc kệ cô vùng vẫy trong dòng người, mặc kệ luôn ánh nhìn của những người xung quanh. Cho đến khi cô đứng khựng lại không di chuyển nữa buộc anh phải đứng yên.

- Rốt cục anh bị điên hay thần kinh thế ?

Chưa kịp thanh minh, cô lại nói tiếp:

- Bỏ tay tôi ra trước khi tôi giết anh !

- Ô hay nhi ! Tôi lo cô bị lạc, lo cô bị hổ trên núi ăn thịt nên tôi mới bảo vệ cô đấy chứ !! – Dương Dương vẫn nắm chặt cổ tay cô, miệng cong cong.

Ngay lập tức bị giáng xuống chân một đòn đing người by Lạc An.

- Hở cái đầu anh ấy mà hở ! Trên núi có hở à ?! Cái tên điên này !!

Dứt lời, anh buông cô ra ngay lập tức. Ôm chặt lấy ống chân mình ngồi bệt xuống đất, ánh mắt lại đổ dồn về cặp đôi oan gia này. Bao nhiêu về nam thần giờ hóa thành một tên trẻ con.

- Trúng thối ! Còn không mau đứng dậy !

Cậu chàng bắn cái ánh mắt đầy căm thù về phía Lạc An, miệng la không ngừng:

- Tôi đùa với nha đầu nhà cô đấy à !!! Đúng là làm ơn mắc oán mà !!!

Thấy bộ dạng tức người của anh, thân là soái ca mà miệng thì như con nít. Cô muốn cười nhưng vẫn nén lại bởi ánh mắt càng ngày càng đỏ về cô chứ không phải anh.

- Chắc ! Ôn huê gì ?! Thôi tôi không có thời gian đóng phim tình cảm với anh đâu. Đứng dậy đi ! – Miệng nói, tay che mặt, tay khoát khoát ra hiệu cho anh đứng dậy. Mặc kệ cô nói, anh dúi mắt lại lờ mờ cô và ... gào to hơn:

- CÔ NHÌN LẠI CÁI ĐÔI GIÀY CAO GÓT QUÁI QUỲ CỦA CÔ ĐI !!!!!

Ồ !! Lúc này Lạc An mới chợt dạ cúi đầu xuống nhìn đôi giày “xinh đẹp” của mình. Christan Louboutin với thiết kế đỉnh tán thực sự hoàn hảo, đỉnh tán thực sự ở đây có nghĩa là loại định chớp nhọn.. cực kỳ nhọn và dài.

Cô tặc lưỡi ngồi xuống cạnh anh, ngó nghiêng qua chiếc quần âu đã có dấu hiệu thủng vài lỗ do cái thứ hoàn hảo kia gây ra. Khẽ lật ống quần anh lên thì..ôi trời ơi...khóc ra tiếng mẩn, xem cô đã làm gì này.

Anh nhìn thái độ của cô, gương mặt có chút xót xa, vầng trán hơi nhăn nhăn, miệng lẩm bẩm điều gì đó, anh quan sát tỉ mỉ đến mức quên cả đau.. Ngón tình đến khi cô lòi trong túi hộp bông gạc ra khẽ lau qua cho anh thì cái máu mồm to lại gào lên thất thanh.

Lạc An liếc trộm Dương Dương, chép miệng:

- Có đau lắm không ?!

Nuốt sự âm ứ mà quanh quần đùi đây tí vui mừng hạnh phúc, cái miệng dài thườn thượt đáp:

- Không sao mà như thế này đó hả ?!

- Thôi..thôi !!! Tôi xin lỗi ! Bất cẩn quá !! – Lạc An mặt mếu máo, cô nhìn xung quanh định gọi người giúp nhưng ngay lập tức bị anh ngăn lại.

- Cô còn định chối bỏ trách nhiệm với tôi à ?! Còn không mau đỡ tôi dậy !!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngọt Lịm

Lạc An ngây thơ, ngoan ngoãn làm theo lời sai bảo bằng cả một “trái tim trân thành” và “bầu trời lo lắng”. Cô đỡ tay anh dậy, nhưng anh...anh thì không muốn như thế.

Dương Dương đưa tay choàng lên đôi vai nhỏ của Lạc An, biết ý đồ xấu của tên điên bệnh tật này, cô quay lại lờ mờ anh nghĩ thầm: “Tiểu tử anh không chân què thì tôi sớm hất anh đi rồi.”

Nhận được ánh mắt hình viên đạn không mấy ngọt ngào thì vội đưa tay xuống xuyt xoa đau đốn khiến cô phì cười.

Đi được một đoạn thì gặp iên và Mi Lan đang chụp ảnh cùng bảy khi.

- Heyyyy Lạc An !!!!!!!!!!! – Hạo Nhiên đưa tay lên vẫy vẫy.

Từ xa, Mi Lan đã tia được điểm lạ thường, kéo áo Hạo Nhiên lắc lắc bím tóc:

- Ố ! Không phải Dương Dương sao !! – Miệng nói, tay đưa điện thoại lên “tách” một cái.

- Các cậu đi chậm quá đấy ! Hâm nóng tình cảm nhiều đó là đủ rồi !! – Hạo Nhiên trêu chọc, khoác vai cô bạn gái của mình.

Lạc An nuốt cục tức xuống, định đẩy Dương Dương ra nhưng bị anh túm chặt lại.

- Con cá mập này làm sát thương tôi giờ đương nhiên là phải chịu trách nhiệm rồi.

Dương Dương miệng nói, tay chỗ xuống chân để lộ vết băng bó vùng về của Lạc An. Nhìn thoáng qua thấy có vẻ không ảnh hưởng lắm iên lại trêu ghẹo:
- Có khi cậu cố tình bị thương xong ăn vạ Lạc An nhà tôi ấy !!! Đồ cáo già !!! – a để Dương Dương nổi đóa lên, chàng trai mang khuôn mặt khôi ngô nhưng trẻ trâu ngờ nghệch ôm eo bạn gái chạy vụt đi, không quên nói đồng lại – HẠNH PHÚC NHÉ...Ế...Ế...Ế !!!!

Dương Dương cười nhẹ nhàng, lắc lắc cái đầu trước sự hâm của iên, cũng may chữa cháy bằng về sau không thì anh sẽ phi thẳng đôi giày hàng hiệu đang đi ở chân vào đầu cậu ta.

Cúi đầu xuống nhìn Lạc An, cặp lông mày sắc bén như được kẻ vẽ của cô hơi chau lại.

- Cô biết cô nhắn nhủ thế giống con gì không ?

Cô quay lại, đánh mắt lên nhìn anh. Cao lớn giống như người khổng lồ vậy, che hết cả ánh nắng hắt vào cô đằng xa kia. Theo hướng tay anh chỉ thì... ngón tay của anh... không nhầm thì chỏ vào ... bây khi đằng kia...ừm...

Con vật đang đu trên cành cây kia, anh nhận xét nó giống cô. Đương nhiên một cô gái đẹp như thiên thần mà bị so với khi thì sao ?

- NÀY !!! ANH CÓ TIN TÔI VỨT ANH Ở LẠI ĐÂY KHÔNG ?! ĐỒ THẦN KINH !!!

Định tuân thêm một tràng giáo huấn nữa thì may mắn Dương Dương ngăn chặn lại, anh úp cả lòng bàn tay to lớn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô và lời cô đi.

- ..ái..ồ...iên...ồ...ay..anh...ra khỏi...ặt...ôi !!! – Vừa nói, cô giằng tay anh khỏi mặt mình, biểu cảm giữ tợn.

Có lẽ anh càng ngày càng thích cô mất rồi, thích cái sự giản dị trên khuôn mặt đẹp tựa như một bông hoa hiếm có, nhan sắc Thúy Kiều, thích cái tính các khác lạ đáng yêu đến lạ thường, thích từng cử chỉ của cô, cách mà cô thể hiện, thích cái mùi hương ngọt ngào đặc trưng của cô giống như “Thích em từ tính cách đến con người.”

*

3 tiếng đồng hồ để leo ngọn núi Takao giờ cũng đã là 11 giờ, vừa kịp ăn trưa, hai thánh bị lạc đoàn, xung quanh toàn người với người đi thế nào cũng không tìm được một đáng ai quen.

Lạc An rút điện thoại ra, định lục tìm danh bạ gọi cho Thụy Chi cầu cứu.

- Cô nghĩ trên này có sóng không ?! – Dương Dương thờ dãi nhìn cô.

Chột dạ, cô cất điện thoại đi, đảo mắt đi chỗ khác giấu sự xấu hổ khi bị chọc quê. Cô lèm bèm:

- Chỉ tại cái tên trùng thôi nhà anh gây sự với tôi ! Không thì giờ đâu có lạc đường !

Anh sờ tay lên mũi, méo miệng nhìn cô. Sáng nay, anh không ăn sáng, mấy tiếng đồng hồ đi làm anh vừa đói vừa khát hao tổn bao nhiêu năng lượng. Bụng thì réo ầm ầm khiến Lạc An giật mình nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên. Cô phì cười, anh như trẻ con vậy.

- Đi ! Có muốn ăn gì không ?! – Vừa nói, vừa kéo tay áo anh đi.

Dạt vào một quán ăn nho nhỏ, gọi món và ngắm nghía phong cảnh từ đỉnh núi xuống.

Cảnh đẹp, người đẹp, đồ ăn ngon. Còn gì xung sướng bằng ?

Trong chốc lát, đồ ăn được mang ra. Bày kín chiếc bàn xinh xắn.

Hai món bánh đặc trưng của vùng núi Takao đó là bánh Tengu và Tempura lá phong.

Hương thơm nức mũi của mỗi loại bánh và hương vị đậm đà khiến người ta như đắm chìm vào từng chiếc bánh.

Cái tiêu chuẩn ăn cho đỡ đói của hai cô cậu này hình như đã biến thành mua cả cửa hàng của người ta rồi. Khẩu vị đều giống nhau, cô ăn 5 lạng anh ăn nửa cân cứ hết lại gọi. Từ khách đến chủ quán đều tròn mắt ngạc nhiên trước dạ dày bá đạo tưởng chừng có thể nuốt trọn một con khủng long của hai thanh niên nghiêm túc này.

Bà chủ quán với gương mặt phúc hậu, ngắm nghía cách ăn ngon miệng đến lạ thường của khách chỉ mỉm cười hiền từ. Lúc ra về bà còn tặng thêm một túi bánh nhỏ xinh với câu chúc phúc:

- Chúc cô cậu mãi mãi bên nhau nhé !

Mắt tròn mắt dẹt, kẻ vui người cười. Ra khỏi quán, anh nhìn cô cười như trúng số, Lạc An chỉ nhìn anh cười khinh một cái chọc quê rồi kéo Dương Dương đi cho đỡ “lạc đường”.

Đến một dãy ghế, Dương Dương đứng khựng lại rồi ngồi xuống ghế, kệ cô lườm sắp nổ cả mắt ra. Tiếng thét vang lên:

- Này !!!!! Đang lạc đường mà còn đứng đĩnh như vậy thì...

Chưa kịp nói hết câu, Dương Dương chặn họng:

- Ngồi xuống đi ! – Anh nói xong đưa tay kéo cô cầm xuống ghế.

Vẫn là cảnh sắc tuyệt đẹp, màu lá màu cây, màu mây, màu trời đan xen vào nhau tạo nên một không gian tuyệt đẹp.

- Sao tận bây giờ tôi mới tới đây nhỉ ?! – Lạc An hít một hơi, tận hưởng sự thoáng đãng của đất trời trong xanh.

- Những lần trước cô đến Nhật làm gì mà không tới được cả nơi này ??? – Anh quay mặt lại nhìn cô.

- Nhật Bản đối với tôi ! Miêu tả bằng một từ !! Anh biết là gì không ? – Cô nhìn anh cố nặn một nụ cười nhẹ nhàng – Công việc ! Ngoài công việc ra thì hết rồi !!!

Anh nhìn ánh mắt buồn buồn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi cúi xuống. Hóa ra chẳng phải mình anh mệt mỏi với chuyện công việc. Với một chàng thanh niên, một công việc không chỉ đơn thuần là thực tập mà thực tế là đi giải quyết mọi khúc mắc trên thương trường cạnh tranh khốc liệt với tư cách là một vị chủ tịch kế thừa tập đoàn trong tương lai.

Là con trai độc nhất tập đoàn họ Dương, đó là tất cả những gì anh phải học.

- Cô có anh cơ mà ?! – Anh nhẹ nhàng nói.

Lạc An cười hất ra, đan tay vào nhau, mắt hướng về xa xăm.

- Anh là anh ! Tôi là tôi ! Ba tôi nói ai có năng lực hơn sẽ là người kế thừa tập đoàn ! Trai hay gái đâu phải là vấn đề ?! Nói vậy rồi thì tôi sao có thể từ chối ?!

Đúng vậy, gánh nặng đè lên đôi vai nhỏ của cô, việc cô đang làm nặng nề hơn của anh. Cô phải đấu tranh ngay trong gia đình của mình để giành lấy cái thứ gọi là “quyền lực” còn anh, anh là người được chỉ định và điều anh cần là thể hiện cho đúng với tư cách là một người lãnh đạo tương lai.

Xã hội này, không quyền không tiền thì là gì ?

Anh ngồi gần vào cô, chống tay lên cằm nhìn cô.

- Tôi nhờ cô một việc được không ?!

Cô quay sang nhìn anh.

- Mỗi lần cô cảm thấy mệt mỏi, thì có thể nhớ đến tôi không ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngọt Lịm

Lạc An ngây thơ, ngoan ngoãn làm theo lời sai bảo bằng cả một “trái tim trần thành” và “bầu trời lo lắng”. Cô đỡ tay anh dậy, nhưng anh... anh thì không muốn như thế.

Dương Dương đưa tay choàng lên đôi vai nhỏ của Lạc An, biết ý đồ xấu của tên điên bệnh tật này, cô quay lại lườm anh nghĩ thầm: “Tiểu tử anh không chân què thì tôi sớm hất anh đi rồi.”

Nhận được ánh mắt hình viên đạn không mấy ngọt ngào thì vội đưa tay xuống xuyt xoa đau đốn khiến cô phì cười.

Đi được một đoạn thì gặp iên và Mi Lan đang chụp ảnh cùng bầy khi.

- Heyyyy Lạc An !!!!!!!!!!! – Hạo Nhiên đưa tay lên vẫy vẫy.

Từ xa, Mi Lan đã tia được điểm lạ thường, kéo áo Hạo Nhiên lắc lắc bím tóc:

- Ố ! Không phải Dương Dương sao !! – Miệng nói, tay đưa điện thoại lên “tách” một cái.

- Các cậu đi chậm quá đây ! Hâm nóng tình cảm nhiều đó là đủ rồi !! – Hạo Nhiên trêu chọc, khoác vai cô bạn gái của mình.

Lạc An nuốt cục tức xuống, định đẩy Dương Dương ra nhưng bị anh túm chặt lại.

- Con cá mập này làm sát thương tôi giờ đương nhiên là phải chịu trách nhiệm rồi.

Dương Dương miệng nói, tay chỗ xuống chân để lộ vết băng bó vụng về của Lạc An. Nhìn thoáng qua thấy có vẻ không ảnh hưởng lắm. iên lại trêu ghẹo:

- Có khi cậu cố tình bị thương xong ăn vạ Lạc An nhà tôi ấy !!! Đồ cáo già !!! – a để Dương Dương nổi đóa lên, chàng trai mang khuôn mặt khô ngô nhưng trẻ trâu ngờ nghệch ôm eo bạn gái chạy vụt đi, không quên nói đồng lại – HẠNH PHÚC NHÉ...Ế...Ế...Ế !!!!

Dương Dương cười nhẹ nhàng, lắc lắc cái đầu trước sự hâm của iên, cũng may chữa cháy bằng vẻ sau không thì anh sẽ phi thẳng đôi giày hàng hiệu đang đi ở chân vào đầu cậu ta.

Cúi đầu xuống nhìn Lạc An, cặp lông mày sắc bén như được kẻ vẽ của cô hơi chau lại.

- Cô biết cô nhớ nhớ thế giống con gì không ?

Cô quay lại, đánh mắt lên nhìn anh. Cao lớn giống như người khổng lồ vậy, che hết cả ánh nắng hắt vào cô đằng xa kia. Theo hướng tay anh chỉ thì... ngón tay của anh... không nhầm thì chỗ vào ... bây giờ đây... ừm...

Con vật đang đu trên cành cây kia, anh nhận xét nó giống cô. Đương nhiên một cô gái đẹp như thiên thần mà bị so với khi thì sao ?

- NÀY !!! ANH CÓ TIN TÔI VỨT ANH Ở LẠI ĐÂY KHÔNG ?! ĐỒ THẦN KINH !!!

Định tuân thêm một tràng giáo huấn nữa thì may mắn Dương Dương ngăn chặn lại, anh úp cả lòng bàn tay to lớn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô và lời cô đi.

- ..ái..ồ...iên...ồ...ay..anh...ra khỏi...ặt...ôi !!! – Vừa nói, cô giằng tay anh khỏi mặt mình, biểu cảm giữ tợn.

Có lẽ anh càng ngày càng thích cô mất rồi, thích cái sự giản dị trên khuôn mặt đẹp tựa như một bông hoa hiếm có, nhan sắc Thúy Kiều, thích cái tính cách khác lạ đáng yêu đến lạ thường, thích từng cử chỉ của cô, cách mà cô thể hiện, thích cái mùi hương ngọt ngào đặc trưng của cô giống như “Thích em từ tính cách đến con người.”

*

3 tiếng đồng hồ để leo ngọn núi Takao giờ cũng đã là 11 giờ, vừa kịp ăn trưa, hai thánh bị lạc đoàn, xung quanh toàn người với người đi thể nào cũng không tìm được một dáng ai quen.

Lạc An rút điện thoại ra, định lục tìm danh bạ gọi cho Thụy Chi cầu cứu.

- Cô nghĩ trên này có sóng không ?! – Dương Dương thờ dãi nhìn cô.

Chột dạ, cô cất điện thoại đi, đảo mắt đi chỗ khác giấu sự xấu hổ khi bị chọc quê. Cô lèm bèm

- Chỉ tại cái tên trùng thối nhà anh gây sự với tôi ! Không thì giờ đâu có lạc đường !

Anh sờ tay lên mũi, méo miệng nhìn cô. Sáng nay, anh không ăn sáng, mấy tiếng đồng hồ đi làm anh vừa đói vừa khát hao tổn bao nhiêu năng lượng. Bụng thì réo ầm ầm khiến Lạc An giật mình nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên. Cô phì cười, anh như trẻ con vậy.

- Đi ! Có muốn ăn gì không ?! – Vừa nói, vừa kéo tay áo anh đi.

Dạt vào một quán ăn nhỏ nhỏ, gọi món và ngắm nghía phong cảnh từ đỉnh núi xuống.

Cảnh đẹp, người đẹp, đồ ăn ngon. Còn gì xung sướng bằng ?

Trong chốc lát, đồ ăn được mang ra. Bày kín chiếc bàn xinh xắn.

Hai món bánh đặc trưng của vùng núi Takao đó là bánh Tengu và Tempura lá phong.

Hương thơm nức mũi của mỗi loại bánh và hương vị đậm đà khiến người ta như đắm chìm vào từng chiếc bánh.

Cái tiêu chuẩn ăn cho đỡ đói của hai cô cậu này hình như đã biến thành mua cả cửa hàng của người ta rồi. Khẩu vị đều giống nhau, cô ăn 5 lạng anh ăn nửa cân cứ hết lại gọi. Từ khách đến chủ quán đều tròn mắt ngạc nhiên trước dạ dày bá đạo tưởng chừng có thể nuốt trọn một con khủng long của hai thanh niên nghiêm túc này.

Bà chủ quán với gương mặt phúc hậu, ngắm nghía cách ăn ngon miệng đến lạ thường của khách chỉ mỉm cười hiền từ. Lúc ra về bà còn tặng thêm một túi bánh nhỏ xinh với câu chúc phúc:

- Chúc cô cậu mãi mãi bên nhau nhé !

Mất tròn mất dẹt, kẻ vui người cười. Ra khỏi quán, anh nhìn cô cười như trúng số, Lạc An chỉ nhìn anh cười khinh một cái chọc quê rồi kéo Dương Dương đi cho đỡ “lạc đường”.

Đến một dãy ghế, Dương Dương đứng khựng lại rồi ngồi xuống ghế, kệ cô lườm sắp nổ cả mắt ra. Tiếng thét vang lên:

- Này !!!!! Đang lạc đường mà còn đứng đĩnh như vậy thì ...

Chưa kịp nói hết câu, Dương Dương chặn họng:

- Ngồi xuống đi ! – Anh nói xong đưa tay kéo cô cắm xuống ghế.

Vẫn là cảnh sắc tuyệt đẹp, màu lá màu cây, màu mây, màu trời đan xen vào nhau tạo nên một không gian tuyệt đẹp.

- Sao tận bây giờ tôi mới tới đây nhỉ ?! – Lạc An hít một hơi, tận hưởng sự thoáng đãng của đất trời trong xanh.

- Những lần trước cô đến Nhật làm gì mà không tới được cả nơi này ??? – Anh quay mặt lại nhìn cô.

- Nhật Bản đối với tôi ! Miêu tả bằng một từ !! Anh biết là gì không ? – Cô nhìn anh cố nặn một nụ cười nhẹ nhàng – Công việc ! Ngoài công việc ra thì hết rồi !!!

Anh nhìn ánh mắt buồn buồn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi cúi xuống. Hóa ra chẳng phải mình anh mệt mỏi với chuyện công việc. Với một chàng thanh niên, một công việc không chỉ đơn thuần là thực tập mà thực tế là đi giải quyết mọi khúc mắc trên thương trường cạnh tranh khốc liệt với tư cách là một vị chủ tịch kế thừa tập đoàn trong tương lai.

Là con trai độc nhất tập đoàn họ Dương, đó là tất cả những gì anh phải học.

- Cô có anh cơ mà ?! – Anh nhẹ nhàng nói.

Lạc An cười hất ra, đan tay vào nhau, mắt hướng về xa xăm.

- Anh là anh ! Tôi là tôi ! Ba tôi nói ai có năng lực hơn sẽ là người kế thừa tập đoàn ! Trai hay gái đâu phải là vấn đề ?! Nói vậy rồi thì tôi sao có thể từ chối ?!

Đúng vậy, gánh nặng đè lên đôi vai nhỏ của cô, việc cô đang làm nặng nề hơn của anh. Cô phải đấu tranh ngay trong gia đình của mình để giành lấy cái thứ gọi là “quyền lực” còn anh, anh là người được chỉ định và điều anh cần là thể hiện cho đúng với tư cách là một người lãnh đạo tương lai.

Xã hội này, không quyền không tiền thì là gì ?

Anh ngồi gần vào cô, chống tay lên cằm nhìn cô.

- Tôi nhờ cô một việc được không ?!

Cô quay sang nhìn anh.

- Mỗi lần cô cảm thấy mệt mỏi, thì có thể nhớ đến tôi không ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ham Muốn

Cô chớp mắt, lòng có sự giao động.

Tiếng thịch thịch quen thuộc lại phát ra từ lồng ngực cô.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi đảo mắt đi tránh ánh mắt ngọt ngào có tia cảm động của cô, sợ rằng anh sẽ chẳng thể kiềm chế được mà lao vào chiếm hữu đôi môi nhỏ xinh kia của cô.

Lạc An quay đi, nở trên môi nụ cười đẹp nhất mà từ trước đến giờ anh nhìn thấy, nụ cười khiến cho người ta say đắm đến nỗi chẳng thể rời mắt đi quá lâu.

*

Đạo chơi văn cảnh thăm chùa và cuối cùng là đi cáp treo đã tiêu tốn quá nhiều thời gian. Bây giờ đã là 16h40 chiều, chậm lịch khớp với lớp đã rất lâu rồi cả hai mới lóc cóc chạy xuống.

- Muộn thật rồi ! Chẳng nhẽ phải đi bộ 3 tiếng để xuống tiếp sao huhu !!! – Lạc An mặt ngấn tủn, có chút mệt mỏi trên khuôn mặt cô.

Dương Dương im lặng, quan sát xung quanh rồi choàng tay vào cổ cô kéo đi. Lạc An bất ngờ bị tóm đi, dù biết không có tác dụng nhưng vẫn dang tay anh ra.

Hóa ra lại cái bãi cũ, trên đỉnh núi hay có những chiếc xe đặc nhiệm dành riêng cho du khách lười biếng không muốn đi bộ ví dụ điển hình như hai cô cậu học sinh lười biếng này.

Mất hơn một tiếng để xuống núi, khi đến nơi cũng đã muộn mất rồi.

Trời bắt đầu có dấu hiệu tối, xuống đến nơi thì điện thoại cả hai thì nhau kêu. Hết thông báo ở page lớp lại đến group nhóm rồi từng người nhắn gọi loạn xạ.

Dương Dương nói với Lạc An rằng anh sẽ gọi về nên cô không cần nhắn lại. Bấm số Vũ Huy, về mặt anh nghiêm túc lại.

“- Trời ạ !!! Các cậu đi đâu vậy ?!!!!! Có sao không ??!!!!”

“- Chúng tôi đang định cho người tìm cậu trên đó rồi đây này !!! Đang ở đâu thế !!”

-Hừm. Bị lạc đường, giờ sắp xuống đến điểm leo rồi ! – Anh trầm giọng xuống, liếc nhìn cô.

“- Lạc An thì sao ?!! Ôn chứ ?!!! Cậu đừng có động đến cô ấy !!!!!” – Hạo Nhiên hét leo vào điện thoại.

Anh mỉm cười, nhìn cô. Lạc An chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, cô nhìn chăm chăm vào anh. Cúp máy, anh nói:

- Suýt thì được lên báo đăng tin tìm người ! Không sao đâu ! Chút gọi xe về là được.

Vâng !! Nói trước bước không qua. Vừa gọi được một hãng taxi tới đón thì nhận ngay tin trời đánh rằng: “ Sắp tới có trận mưa bão lớn ! Không di chuyển được ! Nên hoãn tất cả các chuyến xe và cấm lưu thông trên đường !”

Lần này không chỉ Lạc An, Dương Dương mặt cũng ngấn tủn lại.

Một lát thì trời đổ mưa, ngày càng nặng hạt. Điểm du lịch núi Takao vô vàn khách sạn là thế, vậy mà đặc kín phòng. Không còn một phòng trống nào.

- Thôi Thôi.. Mệt lắm rồi !! Tối ngủ ngoài này cũng được !! Tôi không đi nữa đâu !!! – Dương Dương gục vào tường nhìn nhìn cô đang mạnh mẽ đi lên.

Cô chẳng thèm tiếp chuyện mà cứ phăm phăm chạy trước làm anh lại lẻo đẻo đuổi theo đằng sau.

Điện thoại Lạc An hết pin, mà anh thì không chịu gọi về cho mọi người ở Khách sạn Chân Lữ. Vừa bực vừa cáu, cô không thèm nói gì suốt một quãng đường dài

Đi một vài nơi sang chảnh thì phòng đã hết sạch rồi, nhưng may mắn thay cho đến khi vào một khách sạn mang tên Nikko Tachikawa.

Hết phòng, đang lữ cùn đi ra thì bỗng có tiếng gọi:

- Cậu Dương Dương phải không ạ ?!

Hai người giật mình nhìn nhau, quay lưng lại. Hóa ra là một vị giám đốc nào đó đi quan sát tại Nhật Bản, vô tình nhìn thấy Dương Dương nên vội vã lấy lòng làm thân.

- Giám đốc Trịnh ? – Anh nghiêng đầu, lấy lại phong thái của một chủ tịch tương lai mặc dù vai áo và mái tóc có hơi ướt.

Có vẻ như đoán được chuyện, giám đốc kia đơn đả:

- Cậu không thuê được phòng à ?! Sang ở phòng bên chúng tôi đi ! Tôi đi cùng phu nhân và một vài người khách, thuê phòng nhưng họ nghỉ trên rồi ! Hay là cậu ở tạm phòng khách đó vậy ?! Không phải VIP nhưng không thua kém gì đâu ! Bất được vàng, Dương Dương nhìn Lạc An với ánh mắt thăm dò, cô cũng liếc anh rồi khẽ gật đầu.

Đoạn lên phòng, nói là không phải phòng VIP nhưng nội thất và cách bài trí của căn phòng quả thật không thua kém gì, điểm kỳ lạ là chỉ có duy nhất một giường. Có hơi lúng túng, cô đặt túi sách xuống ghế, đi vào phòng tắm rửa mặt. Người cô và anh đều đã ướt sũng như chuột lột, không lẽ tối mặc như vậy đi ngủ ?

Bước ra khỏi phòng tắm, cô đứng tựa người và ghế nhìn anh ngồi thản nhiên ở sofa.

Anh nhìn cô từ đầu đến chân, chep miệng.

- Ướt hết rồi ! Chờ chút lấy quần áo rồi đi tắm đi !!

- Tôi mặc đồ của anh à ?! Làm gì có cái gì để mà mặc đây ?!

Anh im lặng, một lúc có tiếng chuông cửa.

Là một cận vệ có lẽ là người của giám đốc ban này, tay cầm một túi đồ gì đó đưa cho anh.

Đặt lên bàn, anh hất hàm về phía chiếc túi.

- Mặc tạm đi ! Không đi mua được đồ cho cô đâu !

Lạc An chạy đến, rút từ trong túi ra 1 chiếc sơ mi trắng và 1 chiếc áo phông mới tinh, nhìn anh thắc mắc.

- Đồ tôi không mua được sao đồ anh lại mua được ?

Dương Dương nhìn đôi mắt nghi ngờ của Lạc An, lúng túng đáp;

- Đây là... đồ có sẵn.. ai đi mua được cái gì giờ này !! Cô mặc tạm đi !! Chọn một trong hai !!!!

Cô nhìn anh vẻ khó tin, lăm bắm điều gì đó rồi cầm chiếc sơ mi đi vào phòng tắm nghĩ thầm rằng Sơ mi kín đáo còn hơn cái thứ áo phông mỏng tanh đó.

Sự ngại ngùng của Lạc An như một liều thuốc độc.

15 phút sau, cô xuất hiện với chiếc sơ mi trắng tinh gọi cảm vô cùng, mái tóc còn ướt buông dài phủ kín bờ vai, lại cái mùi hương ngọt lịm thu hút ong bướm.

Dương Dương nhìn cô đi ra, chớp mắt lia lịa, nhốt những ý nghĩ xấu xa kia lại. Thân hình gọi cảm vòng nào ra vòng ấy của Lạc An loáng thoáng trong chiếc áo sơ mi, làn da trắng nõn nà. Anh đã định nhào vào cô, mặc kệ cái sự bướng bỉnh mà ngầu ngiên lấy cặp môi của cô, chiếm trọn cái đôi mắt trong sáng và chiếc gáy mê hoặc đầy khiêu khích, nhưng can đảm của anh thì không đủ. Anh không muốn cô sợ anh, anh muốn đến với cô khi cô cho phép. Nuốt lại cái ý đồ đen tối đó, anh hắng giọng quay đi.

- Hừm !! Tôi đi tắm !!

Anh định đứng lên thì cô cất tiếng:

- Ừm...Anh tắm xong thì cứ vào giường đi nhé !...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ngủ

- Ừm... Anh tắm xong thì cứ vào giường trước đi nhé ...!

Nói đến đây cô ngắt quãng, Dương Dương giật bản mình với cái ý đồ hết sức đen tối trong đầu.

- Để tôi ngủ ngoài ghế sofa cũng đc ! – Lạc An nói tiếp câu sau bằng phát biểu xanh dờn. Về mặt anh ngẩn tẩn lại, cứ tưởng được ăn trái ngọt hóa ra lại

được ăn đưa bỏ. Thờ dài thườn thượt, anh đáp:

- Không được ! Ưu tiên nữ nhi ! Cô vào ngủ trước đi ! Tôi tắm xong sẽ ra đây ngủ !

Cãi anh và nằng nặc đòi ngủ ngoài ghế chỉ vì có anh nên mới được ở khách sạn thế này nếu không chắc giờ đang lê lét ở chỗ nào đó rồi. Cô vốn không phải loại người không biết trước biết sau, nên nhường anh ngủ trên giường.

Một hồi tranh luận, cuối cùng Lạc An cũng bị khuất phục bởi lý lẽ chặt chẽ của anh.

- Hmm. Vậy tôi ngủ trong giường ! – Vừa dứt lời, cô lướt qua anh để lại mùi hương ngọt ngào vương vấn.

Đoạn Dương Dương đi tắm rồi, cô lặng lẽ bê chăn gối ra cho anh, giải chăn hết sức chu đáo, rồi mới vào phòng ngủ.

Anh ngồi xuống ghế, nhìn tấm chăn dài gọn gàng. Lòng có chút cảm động, khẽ khàng tiến về phía phòng cô, đẩy hé cửa nhìn.

Cô đã ngủ mất rồi, và nằm thu mình lại. Nhật Bản về đêm có hơi lạnh, khách sạn lại chỉ có một chăn vì đây là phòng đơn, Dương Dương chạy nhanh ra ghế, bê chăn vào định đắp cho cô rồi sẽ ra ngay.

Số phận chó chêu, Lạc An đang lạnh, còn anh bê chăn vào. Mọi chuyện sẽ bình thường nếu cô không kéo tay anh xuống.

Thói quen lạnh thì quờ quờ tay tìm kiếm dù đã biết không có chăn, nhưng khi đã ngủ rồi thì còn biết trời đất gì nữa. Dương Dương bị túm, bắt ngờ nằm vật xuống. Cánh tay anh đang nằm gọn trong vòng tay cô.

Lúng túng một lúc, đợi cô ngủ sâu hơn anh mới kéo chăn lên đắp cho cô rồi ngồi dựa vào đầu giường cho cô ôm, chỉ một lúc đến khi cô trở mình thì anh sẽ ra ngay.

Anh ngắm cô trong ánh đèn nhập nhoạng, khẽ đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại, khuôn mặt với làn da mịn màng hơi ửng hồng của cô.

Dần dần mọi thứ cứ êm đềm như vậy, anh ngủ từ lúc nào không hay. Vẫn cái tư thế ngồi như vậy.

Sáng hôm sau, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào phòng khiến vạn vật như được đánh thức. Lạc An không ngoại lệ, dù đã được chăn bởi một lớp chăn nhưng vẫn không đủ để cô ngủ thêm.

Rung rung cánh mi, mắt cô mở dần dần ra. Lạc An được ngủ một đêm rất ngon mà không hề tỉnh dậy lúc nào. Và trong cái tư thế gối cao và ấm như mây sưởi thế này mà không ngủ ngon mới lạ... Cô đờ người ra một lúc để định hình lại mọi việc, một mùi thơm thoang thoảng nhẹ nhàng nhưng hết sức mê hoặc.

Dường như nhận ra được chuyện gì, cô khẽ ngẩng mặt lên thì...

- Anh...anh làm gì ở đây ???!!!!

Cô từ trong đêm đã đổi tư thế, rúc vào lòng anh mặc kệ anh ngồi như vậy. Tay thì nắm chặt không buông.

Người bị hại thì đã dậy từ lúc nào, cơ thể mới như nhưng anh vẫn cảm thấy hết sức hạnh phúc, nhìn cô ngủ ngoan như một con mèo trong lòng mình. Ánh sáng soi vào, đôi lông mày cô hơi chau lại, anh chỉ mỉm cười ngốc nghếch rồi kéo chăn che cái ánh sáng hù dọa làm cô cau có.

Cô hơi động dậy, anh có cảm nhận được và biết cô sắp dậy, quan sát cái cử chỉ đầu tiên vào buổi sáng của cô.

Đến khi cô phát hiện ra anh, cô giật bắn người ngồi dậy...

- Ai bảo cô ngốc đem chăn cho tôi rồi nằm rúm ró trong này !! Thiếu gia thấy vậy thương tình nên mang chăn vào đắp cho thì cô không tha. Túm chặt lấy tôi. Ai sai đây ??? – Dương Dương khoanh tay trước ngực, vẫn ngồi nguyên tư thế trên giường, nói xong nhìn cái biểu cảm ngơ ngác của cô anh cười thầm rồi nói tiếp – Tính sao ???!! Định ăn cháo đá bát qua cầu rút ván đó hả !!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tem

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng là do cô sai, chỉ tại cô ngủ mơ mà lại xảy ra cơ sự này.

Lạc An nuốt nước miếng, chớp chớp mắt nhìn Dương Dương mím môi.

- Xin lỗi !! Tại tôi mà anh chẳng còn nguyên tem mác gì nữa rồi !!

Đến lượt Dương Dương, anh tròn mắt nhìn cô, anh không tin vào tai mình. Cô gái ngây thơ đến đáng sợ này, cũng có lúc biết làm người ta dợn da gà đến vậy sao ?

Anh lấp bắp miệng, chỉ tay vào cô. Ánh mắt đủ mọi cảm xúc.

- Cô..cô được lắm... !!

Cô cười khinh, nhìn anh khiêu khích. Dương Dương bước xuống giường và định kết thúc chuyện này tại đây. Thế nhưng, sự nghịch ngợm trong anh lại nổi dậy, có cái cơ hội tốt như vậy sao phải bỏ qua.

Bước đến cửa, anh khựng lại quay gót nhìn cô. Lạc An đang mừng thầm trong bụng, miệng cười cười bất ngờ anh quay lại, tìm cô lại đập.

- Gì..gì vậy ? Anh không mau ra đi còn ở đây !!

Dương Dương tiến lại gần cô, anh tiến mấy bước cô lùi mấy bước. Bộ mặt gian xảo của anh làm cô hơi lo sợ.

- Sao nào ??? – Dương Dương khiêu khích.

- Sao..sao gì ? – Lạc An lùi về sau.

Cho đến khi cô lùi vào tường không còn lối thoát nào khác.

- Anh..anh..anh định làm gì ?

Nhìn Lạc An chứ con mèo bé nhỏ đang bị dọa nạt co rúm lại vậy, bộ dạng vừa đáng yêu vừa buồn cười.

- Sao ?? Tôi mất tem mác một lần rồi, thì lần thứ hai đâu có là gì ? – Dương Dương chống tay lên tường, ép cô sát vào mình.

Gương mặt chưa bao giờ gần hơn, cô lúng túng:

- Anh.. Anh đừng có làm vậy !!

Lòng ngực như có người đang chơi trống trong đó vậy, khéo anh lại nghe được nhịp tim của cô cũng nên.

Dương Dương nở nụ cười đầy mê hoặc, đưa gương mặt điển trai chết người kia gần vào cô.

Vừa sợ vừa lo lại vừa bối rối, trong cái giây phút ngôn tình lãng mạn ấy. Lạc An cố giữ bình tĩnh, đưa chân đá thẳng vào nơi cấm địa gây đau đớn tột cùng của anh và nhanh chóng đẩy anh ra.

- Đồ điên !! Lần sau đùa có giới hạn thôi!! – Nhanh chóng lướt qua anh như một cơn gió bỏ lại Dương Dương với khuôn mặt nhăn nhó, miệng không ngừng kêu la... và tay thì ôm vùng cấm địa.

*

7 giờ sáng.

Rời khỏi khách sạn, cả hai nhanh chóng trở về Khách sạn Chân Lữ.

Vừa tới nơi, còn chưa kịp nói gì thì đã bị những ánh mắt vì lo lắng nên hóa thành giận dữ đâm xuyên qua người.

- Cái đồ tiểu tử thói nhà cậu !! Lần sau có lạc, lạc một mình đừng lôi Lạc An nhà chúng tôi vào ! – Mi Lan, chạy qua đón Lạc An, tay đỡ lưng đầy đầy vào trong, miệng không quên buông lời cay đắng.

Dương Dương tròn xoe mắt, đứng đực ra đấy một lúc nhìn dáng cô bước vào.

- Sao ???? Tồn cả một đồng thời gian công sức và độ yêu thích thì có kết quả gì chưa ? – Hạo Nhiên vỗ vai anh, cười bí hiểm.

- Còn phải nói, Dương Dương hạ quyết tâm vậy thì chắc ok rồi !! – Vũ Huy tùm tùm, đặt trọn niềm tin vào độ quyền rũ của cậu bạn.

- Chưa ! – Dương Dương lạnh lùng đáp, rồi anh tiến về thang máy trước 2 cặp mắt khó hiểu đằng sau.

Ngay từ đầu anh đã biết rõ rằng cô là người con gái đặc biệt. Chẳng gì có thể sánh được, kể cho dù anh có phải mặt dày hay bỏ bao nhiêu công sức biến cô thành của anh, anh cũng cam lòng.

*

Hôm nay, điểm du hí thứ hai đó là công viên hải dương tại vùng Kaiyukan nổi tiếng xinh đẹp. Hai cô bạn của Lạc An đều mặc váy, thời tiết ủng hộ. Mát mẻ và dễ chịu như vậy thì tội gì không chưng diện những bộ đồ sang chảnh của mình. Lạc An không ngoại lệ, thay vì quần culottes mạnh mẽ, thì hôm nay cô mặc chiếc váy chữ A màu đen trắng có cổ của Louis Vuitton mang lai lịch bởi bố cô mua tặng dịp tuần lễ thời trang tại Paris. Lần đầu diện nó, Lạc An hơi không tự tin, bản thân chẳng bao giờ đi giày cao gót mà lại cứ ép buộc mình phải đứng vững trên những thứ mà cô chẳng nghĩ đến.

Vừa bước ra khỏi phòng, cô nhẹ nhàng đi về phía tủ lạnh. Cô uống nước.

Chợt, một luồng khí mang theo mùi hương chẳng thể nhầm với ai ập tới, nghe tiếng bước chân cô biết sắp có cuộc đụng độ tại đây, Lạc An lên tiếng:

- Khôn hồn thì đi ra chỗ khác, đừng làm tôi điên lên !

Rồi tự tin quay lại, cảnh tượng thốn đến tận rốn.

Đúng là Dương Dương, nhưng anh đang cách cô một khoảng cách chẳng liên quan tí nào và anh đang chuẩn bị thả chai nước vào thùng rác.. Gương mặt ngơ ngơ chẳng kém gì Lạc An.

- Ừmm.. – Bị chọc quê, cô cất vôi nước vào tủ lạnh rồi nhanh chóng đi về phòng.

Ngây ngô một lúc, Dương Dương mới nhận ra. Cười phá lên, đủ to để cô nghe thấy.

Trong phòng, có ai kia đang ôm mặt xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cô Gái Của Tôi

9:20 am

Sau khoảng thời gian di chuyển tới Kaiyukan, trong phút chốc cả đoàn đã có mặt ở Công viên. Lần này thì tất cả đều bám theo nhau, cô San San để ý tuyệt đối hai thanh niên lạc đoàn ngày hôm qua. Nhất cử nhất động đều nắm rõ.

Lạc An lờm Dương Dương, ánh mắt trách móc rồi cô đi vượt lên trước với Thụy Chi.

Đúng 9h30 sáng, công viên mở cửa chào đón một số lượng khách khổng lồ, nhưng đương nhiên học viên của học viện danh giá được đỡ lưng bởi các vị chủ tịch giàu có thì sẽ khác. Không cần xếp vé đã được book lịch từ trước rồi..

Và trong ngày hôm nay thì Công Viên Hải Dương sẽ được bao nguyên trong vòng 3 giờ đồng hồ, sẽ chẳng có ai ngoài lớp Lạc An cả.

Bước vào bên trong Kaiyukan, đầu tiên sẽ phải đi qua một bể cá có hình dáng như một đường hầm, được gọi là Fish walkthrough Gate Aqua, sau đó đi chuyển bằng thang cuốn lên tầng cao nhất là tầng 8, đây là nơi tái hiện lại khu rừng sinh thái Nhật Bản, mang tên Japan No Mori.

Và từ khu vực này đi men theo đường lộ trình để đến Đảo Aleutian là nơi ở của những chú Rái Cá và Vịnh Monterrey là của báo biển, sư tử biển California,... Bước tới khu Nam Cực nơi cư trú lạnh giá của những chú chim cánh cụt vua, Lạc An dừng lại, ngắm nhìn. Khé đưa tay lên chạm vào tấm kính. Dương Dương quan sát, anh chàng nhanh nhay tiến lại gần.

- Chim cánh cụt à ? – Quay sang nhìn Lạc An, mặt cô có vẻ thích thú – Giống cô nhì !!

Nhận được cái lờm đầy sắc sảo từ cô gái có gương mặt xinh đẹp, Dương Dương không quen :)) anh giải thích:

- Cô không thấy chúng đáng yêu sao ?!

- Vậy là anh gián tiếp khen tôi đáng yêu ?!! – Lạc An quay mặt lại nhìn những chú chi.

- Và chúng còn lùn nữa !! – Dương Dương cười điệu cười thích thú.

Không đợi cô đuổi, anh đã chạy mất rồi. Lạc An lạch bạch chạy đằng sau, đuổi theo không kịp. Cô ngồi thụp xuống ăn vạ.

- Á Á Á Á Á Á !!!!!!!

Nghe thấy tiếng thét của cô, Dương Dương quay lại.

Cái bản tính lo lắng cho người đặc biệt lại nổi lên. Anh chạy vội lại phía Lạc An, cúi người chau mày hỏi:

- Cô bị sao làm sao thế ?!

- Bỏ cái tay ra xem nào !! – Miệng nói, tay gỡ từ từ tay cô đang ôm cổ chân ra, mắng yêu – Cái tội chân ngắn còn thích chạy !!

Lạc An lúc này, nhân cơ hội ngu ngơ của anh. Túm chặt lấy vai, ghì tay vào cổ anh mặc kệ anh kêu đau thảm thiết.

- Cô bị điên à !!!! Bỏ ra mau !!!!

- Không bỏ !! Hôm nay bản cô nương tôi phải dạy anh một bài học !!!

Cứ giằng co mãi, đến lúc anh kêu đau thật thì cô mới bỏ ra. Nhìn gương mặt đẹp trai trong phút chốc đã xám xịt lại. Muốn đánh không đánh được, muốn quát cũng chẳng thể quát. Anh bủn xỉn, chỉnh lại trang phục rồi bỏ đi.

Lạc An đứng lại, cười cười nhìn dáng anh chạy đi như cô thiếu nữ bị phụ tình.

Cô cứ lang thang mãi cho đến khi nhận được cuộc điện thoại của anh chàng đáng yêu kia. Nhìn màn hình điện thoại sáng lên 2 chữ: THẦN KINH chẳng hiểu sao cô lại mỉm cười.

- Gì ?

Nghe điện thoại bằng giọng nói siêu bá đạo, đầu dây bên kia khá nhẹ nhàng:

- Vẫn đang ở đây à ?! Ra ngoài đi ăn đi !!!

- Ở đâu ?! – Lạc An chép miệng – Anh không lừa tôi đấy chứ !!

- Cô cứ ra ngoài sảnh đi !! Còn cả đoàn đi cơ mà !! – Dương Dương gây dựng lòng tin chắc nịch.

*

Chẳng mấy chốc, tất cả đã có mặt tại khu chợ Tempozan.

Khu chợ nổi tiếng với ẩm thực Nhật Bản địa phương, mì ramen, và ẩm thực phương Tây đều có ở đây.

Đúng dịp thăm quan lần này lại có công viên chủ đề ẩm thực Naniwa, nơi mà takoyaki – món bánh bạch tuộc mà Lạc An đã đánh lẻ khi đi một mình và okonomiyaki – món bánh xèo được làm từ bột khoai nghiền.. và đặc biệt còn được mang với cái tên “tâm hồn” đó là những món ăn vặt được yêu thích tại nơi này.

Mất gần 3 tiếng ở lại công viên chỉ để thăm thú những chú cá bơi lội, tăng đồ lưu niệm và dùng chân tại đây để ăn trưa quả là một ý kiến quá hợp tình hợp lý vì có lẽ ai cũng thấm mệt rồi.

Rẽ ngang ngửa vào một quán ăn ven đường.

- Vào đây đi !! – Hạo Nhiên khoác tay Mi Lan, thờ hỏn hển.

Không để ý bạn trai đã hết sức lực, Mi Lan kéo tay anh đi tiếp, quay đầu nói với 4 con người đằng sau, tay chỉ về phía quầy hàng y phục kimono.

- Úiiiiiiii !!!! Ra kia đã !!!! Ra kia rồi ăn sau cũng được mà !!!!!

Chỉ biết cười, cười trên nỗi khổ mà Hạo Nhiên đang phải chịu đựng. Cậu chàng chẳng chịu nổi đi bộ quá 1 cây mà giờ phải chịu đựng chiều theo ý phụ nhân tương lai thế này.

Bước vào cửa hàng mang tên KIMO 3 cô nàng khá hào hứng nhất là Mi Lan.

- Trời đất ơi !!! Không phải em đã có đến một tủ toàn là Kimono rồi hay sao !!!! – Hạo Nhiên thờ dài thườn thọt.

Mi Lan quay lại, nụ cười tắt nắng.

- Anh màu vào thử cùng đi !! Trong nhiều mẫu đẹp lắm đấy.

Nghĩ bụng, đợi các tiểu thư thử xong thì chắc sắp đến giờ về rồi, tội gì mà không ở lại.

- Thôi vào trong đi !! Tội gì đứng ngoài này !! – Vũ Huy vẫy tay ra hiệu cho anh em tiến vào.

Bà chủ quán đón đã ra tiếp đón, thăm nghĩ “chắc lần này kiếm được khách sộp rồi đây” rồi chạy ra tư vấn các mẫu mới cho các tiểu thư.

Lựa một lúc lâu, Thụy Chi và Mi Lan quyết định vào thử đồ.

Lạc An lần thứ 2 mặc kimono, lần đầu cô được mặc nhân dịp kỷ niệm thành lập công ti đối tác tại Nhật Bản, một bữa tiệc yêu cầu mặc Kimono.

Hai cô bạn kia thì hào hứng giục cô nhanh nhanh mặc thử, đắn đo mãi. Cô mới quyết định thay.

Yukata của Lạc An có màu trắng, có vài bông anh đào hồng đậm hồng phấn tô thêm điểm mang nét đẹp nhẹ nhàng, thuần khiết. Mi Lan, Thụy Chi bước ra với diện mạo xinh đẹp, thu hút ánh nhìn, khiến bà chủ khen tằm đặc. Hai chàng người yêu cũng khen lấy khen để, thực sự họ xinh đẹp nên mặc gì cũng đẹp. Dương Dương thì sốt ruột, khoanh tay trước ngực đợi cô gái “sắp là của mình” bước ra.

Ông trời cũng không phụ công chờ của anh. Cửa hé mở, Lạc An từ từ đi ra...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hoàng Tử Và Công Chúa

Ông trời cũng không phụ công chờ của anh. Cửa hé mở, Lạc An từ từ đi ra...

Cô nàng có làn da trắng muốt, diện trên người trang phục yukata truyền thống, vốn đẹp, nay lại đẹp hơn, mái tóc dài đen được thả dài phủ trên bờ vai nhỏ. Đúng là người đẹp vì lụa, không hiểu cô đẹp do trang phục hay trang phục nhờ cô mà lại đẹp. Bộ trang phục chỉ có giá bằng 1/20 giá tiền của đồ cô mặc, nhưng lại hết sức thoải mái. Nét đẹp của người con gái lại càng tăng lên, lối cuốn lạ thường.

Người đắm say ở đây không thiếu, mà chỉ có một người duy nhất là mê cô đến phát điên. Anh nhận ra cô chẳng những vì tính cách, nhan sắc tuyệt trần này sao cho đến giờ anh mới tìm thấy.

Dương Dương tiến lại gần, trêu chọc:

- Cô mau cời ra đi nếu không muốn tôi bế cô về !!

Gương mặt xinh đẹp gượng ngừng, gò má ửng hồng mà miệng vẫn hồng hách:

- Anh có tin anh mất cái răng cửa không ?!

Mặc kệ anh đứng cười ngốc nghếch, cô đi về phía Mi Lan. Miệng cô nàng há ra trước vẻ đẹp của Lạc An.

- Trời ạ !! Đẹp như vậy tại sao cứ giấu, cậu xem !! Chỗ nào ra chỗ ấy !! Cậu là người mặc đẹp nhất tớ từng nhìn đó. – Mi Lan miệng liến thoắng

Chưa kịp nói gì, Thụy Chi đã bồi thêm

- Nghiêng nước nghiêng thành, lòng ai đó chắc siêu vẹo vì cậu lắm rồi đấy !!

Hạo Nhiên và Vũ Huy cũng góp vui:

- Ôi dào !! Tên Dương Dương kia đúng là có mắt nhìn mà.. Bao lâu nay mới tìm lại được cảm giác yêu thì đào trúng một mỏ kim cương rồi.

Đang nói, Hạo Nhiên chợt dạ, đưa tay bịt miệng.

Lạc An nghiêng đầu, đưa mắt nhìn anh. Cô không nghe nhầm thì cái gì mà “bao lâu nay mới tìm lại được cảm giác yêu” ?

Mi Lan mím môi, đưa tay thúc mạnh vào sườn Hạo Nhiên, lườm đến mức bốc khói.

Đang rối trí không biết làm sao thì đằng sau là tiếng hét khe khẽ của bà chủ trẻ tuổi. Dương Dương đứng sau cô, với bộ đồ yukata nam đầy quyến rũ.

Mùi hương của anh bay toán loạn từ phía sau tỏa lên người cô. Quay đầu lại, ngực anh sắp chạm trán cô rồi.

Lạc An nuốt nước miếng, lùi ra xa, phồng anh nghe được tiếng thịch thịch thì ngại chết.

Nhưng càng lùi ra thì tim cô lại càng đập mạnh. Thiếu gia nhà họ Dương có làn da chỉ trắng kém cô chút thôi, bộ Yukata xanh than sọc trắng nhỏ, đai buộc màu đen bản rộng. Nhìn anh có khác nào chàng hoàng tử đến từ Nhật Bản đâu. Sự mềm mại của bộ trang phục làm tăng thêm sức nam tính cuốn hút cho anh. Còn gì bằng một người đẹp trai như vậy đứng trước mặt, khoe với người con gái rằng anh đang mặc Yukata.

Mọi suy nghĩ trong cô tan ra dần dần, mãi ngắm chàng hoàng tử và nàng công chúa. Cảnh tượng tưởng chừng chỉ có trong ngôn tình, lại xảy ra ở một tiệm y phục nhỏ bé.

Mi Lan vuốt nước miếng ực một cái làm thức tỉnh Hạo Nhiên, anh quay sang nới con ghen tuông.

- Em nhìn cậu ta làm gì ?! Hoàng tử của em ở đây chứ không phải hấn !!!

Mi Lan giật mình.

- Anh sao phải căng thẳng thế !! Em chỉ nhìn thôi mà !!!

- Nhìn cũng không được !! Anh mặc đẹp gấp bội lần cậu ta !! – Vừa nói, anh chàng vừa huých tay cắt cặp đôi đang ngưu tầm ngưu mã tầm mã kia ra, nhanh chóng bị Mi Lan giữ lại. Cô dịu giọng dỗ dành:

- Thôi em biết Hạo Nhiên của em soái ca rồi !! Anh khỏi chứng minh !! Em tin mà !!!

Ngôn tình pha chút hài hước của cặp đôi phụ đáng yêu làm tắt cả bật cười.

Lúc ra về, Hạo Nhiên và Vũ Huy tay xách đồ cho 2 cô nàng yêu cái đẹp kia. Nét mặt chẳng vui thú tẹo nào.

- Sao cô không mua ?! – Dương Dương chạy lên song song Lạc An, cô quay mặt nhìn anh rồi quay đi.

- Không thích !!

- Không thích hay không cân xứng ?!!

Lạc An không nói gì, đôi mắt buồn buồn nhìn về phía xa.

Cuối cùng họ dừng chân ở một quán ăn nhỏ, chủ yếu bán những loại bánh truyền thống nơi này. Ăn và trở về khách sạn.

*

Thoáng đã 15:40 chiều, thời điểm quá phù hợp để đi mua sắm.

- Chết tôi rồi các ông ơi !! – Hạo Nhiên chạy ra giữa phòng khách, ánh mắt đỏ đờn về anh chờ đợi câu sau.

- Tôi hết áo mặc rồi !!!!! – Nói dứt lời, anh đưa tay vò vò đầu, trách móc bản thân.

Dương Dương – người đầu tiên quay mặt đi, chăm chú nhìn ti vi.

- Tội 1 ngày thay 5 bộ thì ông sẽ chẳng có quần áo để mặc đâu ! – Lúc quay đi không quên buông lời cay đắng.

Cả phòng cười nhạt rồi quay đi.

Chiều nay không có lịch trình gì cả, tức là chiều nay ai thích đi đâu thì đi, tôi có thể tự ăn hoặc ăn buffet tại Khách Sạn.

- Đi đi mua đồ đi !!! – Hạo Nhiên chạy ra chắn ti vi, hò hét.

Lại cái gọi ý mua sắm này thì các cô nàng từ chối làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người Yêu Cũ

Chỗ lát họ đã có mặt ở một khu trung tâm dành cho những giai cấp thượng lưu bậc nhất, những tầng lớp ăn sung mặc sướng đến mức dư thừa. Toàn những dòng xe hạng sang dừng tại cửa của khu rộng lớn ngập tràn điện đèn dù vẫn ban ngày. Bên trong dãy nhà sang chảnh, toàn những cô ảm cậu ảm đang đi lại lựa cho mình vài bộ đồ,... - Chia ra hay đi cùng nhau đây ?! – Vũ Huy đánh mắt nhìn Dương Dương, cười gian.

Không đợi mọi người vào hùa, Lạc An chặn họng.

- Này này !!! Đi cùng nhau cho vui đi !!! Các cậu không thấy tách ra vậy quá là phiền à ?!

Thủy Chi ôm miệng tủm tỉm cười, chắc Lạc An sợ cảnh đi cùng Dương Dương lắm rồi. Cô nàng đang ríu rít đòi đi chung, đáng yêu quá nên cả bọn đành chiều theo ý cô mặc kệ ai kia đang lườm bốc cả khói.

Chạy vào một nơi bán đồ nam hàng của Bberry, lộng lẫy sa hoa đúng với khí thế của nó. Từng cái móc trên trang phục với con số dài dằng dặc.

Dương Dương đi theo Lạc An, cô biết thừa cái gọi ý “chọn đồ giúp tôi” của anh rồi, chỉ cảm thấy anh ngoài những lúc điên điên ra thì cũng khá dễ thương.

Theo thói quen cũ, cô đưa tay nhắc nhẹ một chiếc sơ mi hồng phấn của Bberry nghĩ bụng “xem anh ta có dám mặc cái màu dễ thắng thành công này không” vừa xem kỹ, tay đưa lên ướm thử với người anh, vài va chạm nhẹ trên cơ thể. Cô chẳng để ý, anh thì đang giật mình thon thót. Phản hồi hộp phần thích.

Đang vui vẻ như vậy, thì làm sao có thể nhận ra một ánh mắt căm phẫn nào đang nhìn về phía mình.

- Anh mặc đẹp đó !! – Lạc An cố nhịn cười đưa lên ướm vào anh.

- Tôi đẹp người đẹp nét, có mặc bao tải thì bốn thiếu gia vẫn sẽ là số một mà thôi !! – Dương Dương cười ngạo nghễ nhìn cô. Đáp lại ánh mắt tự đắc, cô nói:

- Anh tin lời tôi sao ?! Cái đồ tự luyện !!

- Bất kể cô nói gì tôi cũng sẽ tin ! – Dương Dương đột nhiên nghiêm mặt, Lạc An hơi tròn mắt có chút động lòng, chưa kịp nói tiếp thì Dương anh lại bông đùa – Cho dù không mặc được thì còn có cô để làm gì ?

Gương mặt ngẩn ngẩn lại, Lạc An cong mồm:

- Tôi là cái nhà kho của anh đấy à ?! – Rồi quay ngoắt đi.

Anh cười cười nhìn cô từ đằng sau, đặt hai tay lên vai cô rồi thì thầm:

- Nhà kho có phải phạm vi quá nhỏ không ?

Bị một phen bất ngờ, tay cô hơi run run không biết làm sao để thoát khỏi tình huống này đây.

Chưa nghĩ xong cách giải quyết thì từ đâu xuất hiện một cô gái nhìn khá trẻ nhưng mang những nét già dặn quyến rũ hơn cô một chút.

Cô gái đứng trước mặt “cặp đôi hờ” vẫn đang giữ nguyên tư thế.

- Dương Dương ! Lâu không gặp ! Anh khỏe chứ ?!

Lạc An ngược mắt nhìn anh, Dương Dương từ từ buông tay khỏi đôi vai nhỏ của cô.

Gương mặt từ đâu kéo lại những sự lạnh lùng mà chẳng bao giờ cô nhìn thấy anh như vậy.

Đúng lúc, 2 cặp đôi kia mới thanh toán xong đồ chạy ra. Bất gặp cảnh tượng một cặp trai gái đứng đối diện với một cô gái như cảnh đánh ghen trong truyền thuyết từng có.

Chợt mắt Mi Lan long lên, cô phi như tên lửa chạy ra cắt ngang cuộc trò chuyện.

- Cô còn giám đường hoàng đứng ở đây sao ?! – Mi Lan hét lên.

Cô gái kia, đưa tay nhắc gọng kính xuống để lộ gương mặt khá xinh đẹp, đôi mắt với hàng mi dài đen cong vút, đôi môi mang một màu đỏ quyến rũ, cô ta nói tiếp.

- Nhìn anh vậy, chắc vẫn khỏe rồi !! Đây là bạn gái anh ?!! – Rồi liếc nhìn Lạc An mỉm cười giả tạo.

Nhìn vào ánh mắt người con gái kia, Lạc An đương nhiên có thể đọc được cái suy nghĩ của cô ta, đôi mắt cười nheo nheo cố che đi vẻ tức giận, cô ta quả là một con người nguy hiểm.

Anh nhìn cô ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ.

Tiến đến, nhắc Mi Lan ra một bên, quay lại nhìn Hạo Nhiên nói:

- Hạo Nhiên cậu !! Làm gì mà để Mi Lan tổn lời với loại người này !!!

Rồi nhìn Lạc An, nhẹ nhàng dắt tay cô đi. Cô nhìn anh chăm chăm, ngoan ngoãn đi theo. Tường đã ôm đẹp cô ả kia lại nói to:

- CHỜ ĐÃ !!!

Anh dừng lại, tay vẫn siết chặt tay Lạc An.

- Nếu là cô gái của anh thì cũng nên để em chào hỏi đã chứ !!

- Cô không có tư cách để mở miệng với cô ấy !!

Dương Dương chán ghét cái khuôn mặt đang chặn anh. Nhưng cô ta chẳng hề quan tâm, quay sang Lạc An:

- Chào cậu !! Tôi là Quan Hiểu Đồng ! Người yêu cũ của Dương Dương !! – Chia tay ra chờ cái thái độ của Lạc An, chỉ cần cô tức giận ra mặt, Hiểu Đồng sẽ lập tức biết được con người cô, chỉ đơn giản cô ta là rắn độc.

Ngược lại, Lạc An hết sức thản nhiên. Cô vờ như không thấy bàn tay cô ả đang chìa ra.

- Ô xin chào !! Cảm ơn cô đã giới thiệu, đối với tôi, nhưng người không quan trọng có lẽ không cần nhớ ! Xin lỗi làm cô mất công rồi !!

Trước câu nói của Lạc An, Dương Dương chỉ muốn phì cười. Cả bọn có vẻ ha hả khi Lạc An bắt sóng nhanh như vậy, gương mặt biểu lộ sự đã kích rất lớn. Người phát điên nhất ở đây lại là ai ? Quan Hiểu Đồng nuốt cục tức, dùng giọng châm chọc.

- Cô với anh yêu nhau bao lâu rồi mà đến việc nhỏ vậy cũng không biết ?? Dương Dương từ bao giờ lại thích màu hồng vậy ??!! Anh cũng mặc đồ của Bberry à ?!

Dương Dương định quạc cho cô ả một trận, Mi Lan cũng ngửa chân quá rồi nhưng vẫn bị Hạo Nhiên giữ lại. Thụy Chi vốn hiền lành mà cũng phải thốt lên câu: “Chẳng biết trời cao đất dày là gì !”

Lại một lần nữa, cái giọng trầm trầm nhưng đầy nội lực của Lạc An vang lên:

- Yêu bao lâu không phải việc của cô !! Cái ngạc nhiên là anh ấy đã vì tôi mà thay đổi cả thói quen của mình !!

Lần này thì chẳng ai nhìn được cười, Dương Dương cũng thích thú với cái sự chọc phá của cô. Anh cười nhẹ, nhìn cô với vẻ âu yếm rồi quay sang Hiểu Đồng: - Đủ rồi đấy !! Đừng làm phiền chúng tôi !! Mong lần sau không gặp lại !!

Các bạn đọc truyện nếu cảm thấy sai sót thì comment để mình rút kinh nghiệm, nếu các bạn cảm thấy khá ổn thì comment dấu chấm tăng động lực cho tác giả nhaaa <3 cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Câu Hỏi Khó Trả Lời

Chẳng còn tâm trạng nào mà đi mua sắm, nói là Dương Dương vui vẻ cũng là nhờ có Lạc An buông lời đường mật, tâm trạng anh mới khá lên chút. Lúc dắt tay cô ra xe limo, anh cũng chẳng nói lòng 1 giây cứ giữ khư khư bàn tay nhỏ của cô. Gương mặt như mặt hờn.

- Cô ta đúng là ăn gan hùm !! – Hạo Nhiên cũng mang một vẻ phẫn nộ đan chút không thể ngờ.

Dương Dương không nói gì, Lạc An cũng im lặng. Cô không có thói quen chọc ngoáy vào đời tư của người ta khi họ chưa cho phép. Cô cũng chẳng muốn nghe vì thực sự, cô và anh chỉ là bạn bè. Chẳng có mối quan hệ nào gọi là yêu đương công khai ở đây cả.

- Cái đồ cáo già !! Bộ mặt thật của cô ta chỉ không ngờ là chúng ta biết quá muộn !! – Mi Lan cay nghiệt.

Trong xe chỉ còn tiếng thở hắt ra từ những con người tức thay cho câu chuyện hăm hiu của Dương Dương.

Một lúc sau, anh lên tiếng:

- Lái xe ! Dừng lại đi ! – Quay sang nhìn bạn bè – Mọi người về trước, tôi và Lạc An có chuyện !!

Miệng nói tay làm, xe vừa tấp vào lề đường. Chưa kịp phản ứng, Lạc An bị kéo ra khỏi xe và chiếc limo phóng vèo đi chẳng để cho người trong xe hỏi

lịch trình của cặp đôi này.

Lúc này, Lạc An mới ngăn người ra.

- Anh định làm gì ?!

Anh im lặng, kéo tay cô ra đằng sau người anh, tránh dòng xe cộ đông đúc trên con đường nhộn nhịp. Anh vẫy một chiếc taxi, mở cửa cho cô ngồi. Thắt dây an toàn rồi mới mở lời.

- Đi ăn với tôi !!

- Tại sao tôi lại phải đi ăn với anh ?! – Lạc An đưa cặp mắt đen láy liếc nhìn Dương Dương.

Anh dọa dẫm:

- Không muốn bị trói lại thì ngồi yên và ngoan ngoãn đi ăn với tôi !! Có việc muốn nói !!

Cô không nói gì, lườm anh bằng ánh mắt sắc sảo rồi nhìn thẳng về phía trước.

*

Xe dừng lại tại nhà Sukiyabashi Jiro nằm trong khu Ginza thuộc . Nhà hàng nổi tiếng với món sushi được mệnh danh là ngon số một thế giới. Gia đình Lạc An cũng hay qua đây ăn. Có vẻ như đã quen mặt với người chủ nhà hàng.

- Không phải cô Diệp đây sao ? – Một ông cụ đang luôn tay bên bàn bếp, nhìn nét mặt cử chỉ rất đỗi phúc hậu của ông. Lạc An nở nụ cười hết sức dịu dàng và ngoan ngoãn như một cô cháu gái gặp người ông của mình.

Chưa hết bất ngờ, ông cụ ngó ra sau:

- Cậu Dương đi cùng cô Diệp sao ?! Lại được đón khách quý rồi !!

Rồi cho bồi bàn ra sắp chỗ. Nhà hàng ngon bậc nhất của Nhật Bản chỉ vồn vện 10 bàn ghế nhỏ mang cho người ăn cảm giác ấm cúng lạ thường, cách đón tiếp cũng ân cần chu đáo, gây cho người ta cảm giác khó có thể quên được.

Có một vài ánh nhìn đổ về phía hai cô cậu, có thể nói tất cả những người ngồi trong nhà hàng này đều là những người thuộc tầng lớp cao to búa lớn, ấy thế còn phải đặt bàn trước hàng tháng trời có người 1-2 năm rồi mới có bàn và quay trở lại nơi đây. Nhưng tại sao hai cô cậu này vừa đến đã có chỗ luôn ?

Câu hỏi chẳng ai có thể giải đáp ngoài những người trong cuộc. Chẳng phải bố Lạc An đã có một tình nghĩa sâu nặng với ông cụ chủ “tiệm ăn nhỏ” này hay sao ? Mỗi quan hệ tuy không cùng giọt máu nhưng vẫn coi nhau như ruột thịt.

Dương Dương cũng chẳng ngoại lệ, nhưng anh chàng có phần nhanh nhẹn vì vài lần nhẩy mặt đến học lỏm bí kíp gia truyền nhưng bị ông cụ dọa cho vài phen sợ hết hồn. Chỉ từ những việc nhỏ đó mà giờ chẳng những há hê ngồi ăn không phải xếp hàng mà còn được hưởng chính sách ưu đãi đặc biệt.

- Cô đói không ? – Dương Dương tách đĩa cho cô, đặt gọn trên chiếc bát sứ.

- Không đói lắm ! Giờ mới chỉ 5 giờ mà anh đã bắt tôi đi ăn tối ! – Lạc An chau mày nhìn anh.

Anh cười tủm tỉm:

- Cô nghĩ vào đây sẽ được ăn luôn sao ?!

- Đương nhiên không rồi ! – Lạc An chếp miệng , như chợt nhớ ra điều gì cô nói – À !! Chẳng phải anh có chuyện muốn nói sao ?! Nói đi !!

Anh nhớ lại chuyện cũ, hơi chột dạ vì lúc đó thực sự đầu anh quá rối bời rồi, anh chẳng muốn nghe những lời khơi lại chuyện quá khứ nên mới lờ cô đi cho khuấy khỏa.

- Bao giờ cô cho tôi cơ hội ?!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Năm Tay

- Bao giờ cô cho tôi cơ hội ?

Lạc An giật bản mình, nuốt nước miếng rồi chớp mắt liên hồi.

- Cơ hội.. gì?

Dương Dương không nói gì, anh chỉ mỉm cười khe khẽ nhìn gương mặt sợ sệt của cô.

Ngay lập tức cô chuyển chủ đề.

- À..à... Chiếc áo hôm nay tôi chọn cho anh...

Chưa nói hết câu, anh sáng mắt lên.

- Đẹp !! Tôi rất thích !!

Lạc An hơi ngượng, mặt cô lại ửng hồng. Cái cách mà anh nhìn cô như vậy đâu phải một hai lần cô phải đối mặt vậy mà sao lần này cô lại bị hút chặt vào ánh mắt ngọt ngào đầy thành ý của anh. Sao gương mặt điển trai như vậy mà giờ cô mới để ý kỹ như vậy nhỉ. Nét mặt hài hòa, đôi môi kia. Thật là khiến người ta muốn bỏ mình vào anh. Buột miệng, cô thốt ra cái ý nghĩ trong đầu.

- Anh đẹp trai thật đấy !

Vừa dứt lời, cô trợn mắt đưa tay bịt miệng liếc ngang liếc dọc. Dương Dương nghe xong gương mặt chẳng khác Lạc An lúc này là mấy. Bất giác, anh cười cười đưa tay lên định gỡ đôi tay nhỏ đang che mặt của cô xuống thì

Lạc An đứng bật dậy.

- Tôi vào nhà vệ sinh chút !!

Đoạn cô đứng lên chạy vội vào wc. Đưa tay bịt chặt miệng, chút chút nhảy dựng lên hét chẳng ra tiếng mà khóc chẳng ra hơi. Chẳng khác nào bệnh nhân trốn trại :))

Anh thì ở ngoài cười như dân được mùa, trong lòng vẫn còn cảm giác tê liệt khi được cô gái mình thích khen.

Lúc cô đi ra ngoài cái điệu bộ rón rén làm anh phì cười. Biết thừa cô nàng vẫn còn đang ngại nên anh lờ đi.

- Hmm.

Đang đông cứng không ai giám mở lời thì đồ ăn được mang ra. Đứng ra ông trời có mắt, tạo đường tạo nước cho các thanh niên cạn lời.

Những món ăn trang trí hết sức bắt mắt được bày la liệt trên bàn. Mới vậy mà đã 6 giờ kém rồi.

- Ăn ngon miệng nhé !! – Đầu bếp đặt đĩa sushi đẹp đẽ trên bàn, không quên nhìn cả hai triu mến.

Khẽ chuyển đồ chăm về phía cô, chưa kịp mở lời anh đã thấy cô ăn ngấu ngiến. Lạc An bình thường đâu vậy nhỉ. Cô nàng đoan trang thanh lịch và khuôn phép hết sức có thể đã thay bằng một Lạc An đang nhai sushi phồng má lên thế kia.

Ánh mắt anh cứ giữ nguyên ở khuôn miệng tương xứng nhỏ nhắn kia của cô, cô đương nhiên cảm thấy khó chịu khi có người nhìn mình ăn. Đặt gọn cặp đũa gỗ trên bàn, cô nuốt xong, nhìn anh. Nói:

- Xin lỗi !! Nhưng khi ăn sushi tại đây, ba tôi dặn không cần phép tắc !!

Lại thêm một chút để anh được gần cô hơn.

*

Và từ cửa một quán ăn, người ta thấy hai con người mang cái bụng to ùng bước ra. Com no rượu say rồi, cô thì muốn đi taxi, còn anh thì muốn đi bộ. Tranh cãi lúc lâu rồi cũng phải chiều theo ý anh, vì cái lý lẽ: “ Ăn xong đi bộ cho tiêu com ”

Nhật Bản về đêm hơi lạnh lạnh. Lạc An mặc trên mình chiếc váy Dior cộc tay màu xám nhạt. Hai tay đưa lên xoa xoa vào nhau. Anh nhìn cô:

- Nép vào tôi đây này !!

Lạc An ngẩng đầu nhìn anh, miệng cong lên:

- Đúng là cái đồ...! Kì bo kẹt sĩ, bảo đi xe về không chịu.. Để giờ tôi phải chịu rét thế này đây !! – Vừa đi cô vừa cầu nhau.

Một chiếc xe máy lao tới đột ngột bởi đèn đỏ đằng kia sắp chuyển màu. Ánh đèn xe lóe lên làm Lạc An loạn choạng, Dương Dương vội giữ chặt lấy cô, kéo cơ thể nhỏ bé về phía mình.

- Bọn này...đi đứng vớ vẩn !! – Vừa giữ cô, miệng anh không ngừng rủa chiếc mô tô ban nãy.

Cô hơi đẩy anh ra, miệng trấn an.

- Tôi không sao !!

- Cô trật tự đi !! Ra đường không biết đi đến lúc nào mà vẫn mặc như thế này thì cô muốn chết phải không ?! – Dương Dương quát lên, tay kéo tay cô lại.

Lạc An ương ngạnh đầu kém, cô nhếch miệng lên, quắc ánh mắt ánh dạy dỗ về anh.

- Anh nhìn lại trang phục bây giờ của anh đi !!! Tôi biết được anh định lôi tôi đi đâu à !!! Đồ điên !!!!! – Ngắt đoạn nhìn anh, cảm thấy chưa đủ đô, cô lại nói tiếp – Nào !!! Giờ thì ai sai ?!!! Đồ dở người !!! Lần sau... .

Tình huống xô đẩy, Dương Dương không nhận được. Bể bồng cô lên, mặc cô la hét xuống, đánh cũng có, quát cũng có, cắn cũng có.

- Nói nhỏ thôi !! Tôi mệt !!! – Dương Dương thở dài.

- Ai nhờ anh bê tôi đâu !! Thả tôi xuống ngay !! – Lạc An vừa dứt lời. Anh đặt cô xuống.

- Đưa tay đây !! – Anh nhìn cô, vẻ mặt ảm áp.

Định chạy trốn, nhưng nhanh chóng bị anh tóm lại. Hai bàn tay đan vào nhau, sưởi ấm cho trái tim của chàng trai từng đau khổ vì một người con gái và cô gái lần đầu có cảm giác yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phản Bội

Cuối cùng cũng về đến phòng, cả đàn hống chạy ra xem. Cái mặt của hai cô cậu đứng kiêu ưỡn hông, ai về phòng nấy không nói với nhau lời nào.

- Lại sao đây !! – Mi Lan nấp sau lưng Hạo Nhiên, miệng cong cong.

Cô nàng ngây thơ đến độ, bọn họ tiến triển mức nào rồi cũng chẳng thể đoán ra. Chẳng bù Hạo Nhiên, anh đã đi guốc trong bụng bọn họ.

- Thôi !! Nhóm mình đủ đôi rồi đây !! – Vừa nói vừa cười, véo má Mi Lan dắt về phòng mình. Không quên quay lại – Đêm cuối cùng rồi thì cho Mi Lan ngủ phòng em nhé Thụy Chi !!!!!

Cô chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng “SẦM !!” từ cửa phòng Hạo Nhiên.

- Thế còn anh ?! – Vũ Huy làm mặt cún với Thụy Chi. Hai chị em song sinh mà tính cách thì khác nhau quá mức. Cô em thì nhõng nhẽo đáng yêu, cô chị thì dịu dàng, chừng chặc gấp bội phần. Khiến Vũ Huy thiếu gia phải làm trẻ con với cô bao nhiêu lần.

- Anh ngủ phòng anh ! Em muốn sang với Lạc An ! – Vừa dứt lời, Dương Dương choàng khăn tắm không không chạy từ nhà tắm ra.

- Chỗ công cộng mà làm gì thế kia !! – Anh buông lời trêu ghẹo.

Vũ Huy không thèm đếm xỉa.

- Cái tên biến thái còn mở miệng ăn nói hàm hồ !!

- Dương Dương tối ngủ với Vũ Huy hâm nóng tình cảm chút đi !!! – Thụy Chi đưa đẩy hai người “đến với nhau”.

Vũ Huy quay ngoắt nhìn cô người yêu tâm lý của mình, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống. Dương Dương thì ngược lại, anh thừa biết Hạo Nhiên đã có Mi Lan mà vớt anh năm một mình rồi.

- Ok !! Okk !!! – Miệng vừa nói, chân đã chạy ra túm lấy vạt áo Vũ Huy – Nào đi về phòng đi !!!

Vũ Huy muốn chết tại đây, anh không quên vót lại chút sức mạnh, thom chọt vào miệng Thụy Chi để lại trên gương mặt xinh đẹp thoáng chút ngại ngùng.

*

Đoạn Thụy Chi chạy vào phòng Lạc An, tay ôm chiếc gối nhỏ vờ thập thò ở cửa. Thấy cô bạn, Lạc An mỉm cười, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

- Rõng đến nhà hôm thế này sao ?!

Thụy Chi cười dịu dàng, đặt gối xuống giường.

- Rõng hôm cái gì !! Tổ ngủ với Lạc An đêm nay nhé ?!

Đương nhiên rồi, có cô bạn xinh xắn ăn nói dễ nghe lại còn đáng yêu thế này ngủ chung thì còn gì bằng. Lạc An thu lại quần áo trên giường xếp lại vào vali.

- Cậu xếp đồ sớm như vậy sao ?! Còn sáng mai cơ mà !! – Thụy Chi tay thu vén giúp cô.

- À..ừ..Xếp sớm cho mai đỡ bị động !!

Mãi cũng đến lúc cả hai đã nằm trên giường. Đúng như cô nghĩ, làm sao hai người con gái ngủ với nhau lại có thể im lìm thân ái người ấy ngủ được. Kể hết chuyện trên trời dưới biển, bàn luận người nọ người kia,... Thụy Chi buột miệng.

- Nhắc đến Dương Dương, tớ lại nhớ đến con nhỏ lúc chiều nay !!

Lạc An hơi im lặng, cô không phải người hiểu kỳ chuyện thiên hạ nhưng cũng không phải không quan tâm đến thân phận cô gái chiều nay. Thụy Chi nói tiếp.

- Cậu có quen biết ai trong giới nghệ sĩ không ?!

- Không ! Bọn họ thuộc một tầng lớp khác chúng ta nên tớ nghĩ không cần quan tâm – Lạc An nói rành mạch từng từ.

Thụy Chi trở mình, đối diện với cô.

- Cậu có biết Dương Dương thích cậu không ?

Lại lần nữa, Lạc An im lặng. Cô chẳng thể phủ định điều đó khi càng ngày anh càng bộc lộ rõ ra.

- Cậu ấy đã từng bị khủng hoảng về tâm lý ! Một thời gian rất dài để có thể trở lại như bây giờ !! – Thụy Chi chớp mắt.

- Khủng hoảng..tâm lý ? – Đôi mắt to tròn nhìn về phía Thụy Chi.

- Ừm... Trước cậu, tình đầu của Dương Dương là một cô ca sĩ kiêm diễn viên cũng có chút nổi tiếng. Cô ta và cậu ấy yêu nhau say đắm hơn 2 năm trời và ngay bọn tớ đây cũng tưởng bọn họ sẽ lâu dài mãi mãi. – Thụy Chi dừng lại vài giây – Đến cái ngày, là Hạo Nhiên vô tình chụp được tấm hình cô ả cặp với một người đàn ông khác tại bờ biển California khi cậu ấy đi chụp hình họa báo và gửi về cho Dương Dương. Ban đầu Dương Dương không tin, rồi cậu ấy quá sốc liền bay thẳng sang Úc không quên gọi cho cô người yêu mẫu mực.

- Cậu có biết cô ta diễn kịch giỏi thế nào không ?! Cô ta nói đi diễn show ở . Dương Dương nhanh chóng có mặt tại bang và theo lời chỉ dẫn của Hạo Nhiên tới một khách sạn không lớn. Đương nhiên cô ta thông minh vì thân là bạn gái của tập đoàn họ Dương làm sao có thể ngang nhiên bước vào một khách sạn lớn trong khi đi cặp kè cùng kẻ khác được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Niềm Tin

- Hạo Nhiên nói rằng, Dương Dương đứng trước cửa phòng. Tâm trạng cậu ấy lúc đó quả thật chưa bao giờ được chứng kiến, đỉnh điểm của đau khổ. Hạo Nhiên lúc ấy, bấm chuông cửa và người đón hai cậu ấy là một anh chàng điển trai cậu ấm của một công ti nào đó. Trên người khoác chiếc áo tắm. Có lẽ là ồn ào ngoài cửa một lúc thì cô người yêu bé nhỏ ấy mới bước ra trên thân choàng qua một lớp khăn tắm. Trông thấy Dương Dương, cô ta chết

khiếp. Chỉ ú ớ được vài ba câu thì Dương Dương bỏ đi. Hạo Nhiên cười khinh bỉ vào cái bộ mặt giả tạo ấy.

- Quả nhiên ngay ngày hôm sau, Dương Dương bay về nước và cô ta đi chuyển sau bay liền về. Nhặng nhặng bám theo Dương Dương. Gọi điện xin lỗi ăn năn đủ trò. Thậm chí đến cả nhà, tới cả trường mặc cho quản gia ngăn cản. Đến lúc đó thì Mi Lan đã vào cuộc và hẹn cô ở tại một địa điểm. Ban đầu ngon ngọt với Mi Lan lắm, rồi dần dần cái đuôi cũng thò ra. Tất cả chỉ là vì danh tiếng và đồng tiền thôi Lạc An ạ, cô ta hét lên tất cả những cái nhận được khi ở bên Dương Dương chỉ là đồng tiền và sự nổi tiếng nhưng do bà Kim Thư (mẹ Dương Dương) có thể đã thừa biết được mọi chuyện, cắt vọt những tài khoản của cô ta đồng thời ít cho Dương Dương qua lại hơn, cậu ấy ngây thơ mà yêu như bỏ bùa vậy thì sao có thể tin được cô gái mình yêu phản bội mình.

- Ngày đêm lo lắng, giữ cái tiết hạnh cho người con gái ấy vậy mà cậu xem cô ta. Sẵn sàng hiến dâng cái thân thể kinh tởm của mình chỉ để đổi lấy vài 3 cái thẻ thỏa mãn cô ta. Từ cái lúc xem toàn bộ đoạn camera đó, Dương Dương bỗng trở nên đáng sợ hơn rất nhiều. Cậu ấy đập phá mọi thứ, đánh người, không học hành, bỏ bê tất cả... Vậy mà cậu xem cậu ấy bây giờ, một thời gian không ngắn để nỗi hận đó có thể vơi đi và Dương Dương.. cậu ấy đã có thể “thích” lại được rồi.

Cô im lặng, một hồi nghe Thụy Chi nói. Cái người con trai đang làm thay đổi cảm xúc của cô kia, đã từng trải qua từng ấy biến cố. Cảm giác phản bội... anh cũng từng nếm trải, chính người con gái kia mà anh yêu đã phản bội anh. Vậy mà giờ, anh lại đặt niềm tin vào cô – một người anh quen anh mới gặp.

- Có thể hỏi cô gái ấy là ai không? – Lạc An nhìn Thụy Chi.

- Diễn viên, ca sĩ kiêm người mẫu Quan Hiểu Đồng! – Thụy Chi xướng tên bằng sự cay nghiệt, rành mạch từng chữ một khiến người nghe cảm nhận được sự chua chát ấy.

- Cô gái chiều nay phải không?! – Lạc An mím môi.

- Khuôn mặt đáng tởm đó sao có thể nhầm lẫn đi đâu được! Giờ cô ta có tiền có quyền rồi thì đương nhiên sẽ quay lại mà cắn lại chủ cũ. Giám ở đó mà chọc tức Dương Dương! – Thụy Chi miệng nói, tay lay lay Lạc An – Cũng may hôm nay cậu tiếp sức cho cậu ấy, khi thể khác hẳn. Có lẽ cũng đã quên được đồ trứng ung kia rồi.

- Quan Hiểu Đồng! – Lạc An lẩm bẩm, đôi mắt sắc bén lạ thường.

Thụy Chi không nói gì, từng cử chỉ của Lạc An đều được cô nắm rõ. Cô không phải là người toan tính, nhưng nếu là người mà bạn cô yêu thì sẽ khác. Lạc An là người có học thức, có địa vị, gia đình lại bề thế đâu thua kém gì Dương Dương, thậm trí còn hơn cả anh, đã vậy còn có lòng tự trọng cao ngút trời và giữ ý hết sức, khôn khéo đúng chỗ, nói khi cần và im đúng lúc. Một con người như vậy, cái cô Quan Hiểu Đồng kia làm sao so sánh.

*

Dương Dương đêm nay cũng sao mà ngủ được khi gặp lại tình đầu, đưa con gái cướp đi tất cả những niềm tin trong anh. Anh yêu cô ta, làm tất cả những gì có thể cho cô ta vậy mà cô ta giẫm vút bỏ anh như một món đồ đã quá hạn sử dụng. Chẳng ai có thể tin được thời gian đau khổ nhất của Dương Dương..anh yêu đương điên loạn, vùng tiền khắp chốn chỉ để tìm được một chỗ xả những cơn tức điên loạn khi nhớ về cô gái đó. Chỉ vài năm sau, anh vốn đã trở lại là một Dương Dương đào hoa phong nhã lại mang về tri thức với bằng điểm cao ngất ngưỡng mà vẫn thua kém một cô gái chưa từng một lần gặp mặt. Nếu không nhờ tiệc mừng thành lập Tập Đoàn Action làm sao anh gặp được cô mà có được chuyện tình này.

Đối với anh mà nói, đây sẽ lại là một trải nghiệm khác và lại là một niềm tin anh cố gắng xây dựng để có thể đủ dũng khí yêu cô – Lạc An – người con gái luôn hơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ghen

Một buổi sáng cuối cùng tại Nhật Bản. Hôm nay địa điểm là Công viên hoa Tambara thiên đường của loại hoa Lavender.

Lạc An hôm nay mặc một cây đen từ đầu đến chân, chẳng hiểu đêm qua cô đã suy nghĩ gì mà quàng mắt thâm lên trông thấy vành chữa cháy bằng set đồ mà nị này.

Dương Dương cú đêm đã chai sạn với mắt thâm, vẫn khoác trên mình tấm áo sơ mi trắng có lá cổ đen mà lần trước cô chọn cho anh.

Tuy chẳng cùng tông trang phục nhưng cả hai vẫn mang chút tương đồng đến lạ.

- Tiểu thư đêm qua thức khuya quá!! – Dương Dương vịn tay vào vai cô, lắc lắc. mái tóc dài được đánh rối của cô.

- Bỏ tay ra !! Tên thói này, anh đừng chạm vào tóc tôi !! Biết khó làm lắm không ?! – Lạc An quay ngoắt lại, khề hắt tay anh ra.

Anh nhìn cô hồi lâu, đưa tay sờ sờ mũi.

- Bộ đồ này chẳng hợp với kiểu tóc tẹo nào !!

Cô đang chài chài lại nghe anh nói, mắt lại long lên. Cái tên tiểu tử này, lần nào ở cạnh cô cũng chọc điên cô. Chưa kịp phản ứng đã bị anh lôi ra ghế ngồi.

- Yên tôi làm stylist cho cô !!

- Anh điên à ?! Tôi không muốn làm con quạ điên đâu !! – Buông lời cay đắng, đang định đứng lên anh lại ấn cô ngồi xuống khăng khăng đòi làm tóc.

Vẫn là phải nhường anh, cô ngậm ngùi ngồi im thin thít.

- Hmm. Xong rồi đấy !! Cô xem xem !! – Dương Dương buộc phần tóc thừa đã được tết dọc dờ qua là đẳng cấp của mình lại.

Mang gương mặt phụng phịu mà Lạc An vẫn chẳng tin vào mắt mình, đường đường một thiếu gia mà lại khéo léo khoản này hơn cả cô. Mà kể ra thì cũng khá hợp với trang phục của cô đấy chứ...

- Sao lại biết tết thế này !! – Lạc An chớp chớp mắt, đưa tay sờ lên tóc.

- Nhìn lên Thụy Chi đấy ! Cô đã thấy sức mạnh của đại thiếu gia đây chưa !!!! – Vừa được khen gián tiếp, Dương Dương đã phồng mũi tự tăng mình lên 9 tầng mây rồi. Lạc An chỉ biết lắc đầu chịu đựng.

Cô để ý hôm nay anh mặc chiếc áo ấy, lòng cũng chút phấn kích, ai nhìn người mình có cảm tình đừng bắt cứ một vật nào mình chọn, mình tặng mà chẳng thích. Lại thêm một lần nữa, cô có cảm giác vui vui khi ở cạnh anh.

*

Công viên Tambara cách 2 giờ chạy xe, chiếc ô tô quen thuộc này từ mai chắc sẽ không nhìn thấy nữa. Nhìn nét mặt ai cũng có chút chút chán nản.

- Cô ngồi hẳn hơi vào đi, đừng có rúm một góc thế nữa !! – Dương Dương kéo tay Lạc An về phía mình. Cô nàng sợ chạm vào anh nên ngồi co hết cỡ lại.

- Ừm...Anh điên à ?!! Anh rúm ró ?!! Nói liên thiên !!! – Nhanh chóng chống chế bằng đôi mắt liếc ngang liếc dọc chớp liến hồi.

- Không biết nói dối thì đừng có mà tập !! Đã ai nói với cô rằng cô nên từ bỏ việc nói dối đi chưa ?! – Dương Dương bắt thóp.

- Hmm...Ai thèm nói dối tiểu tử thói nhà anh !! Ngồi lui ra đằng kiaaa !!!!! – Lạc An ngoác miệng ra chanh chua, đưa tay đẩy đẩy đầu anh đang ngả vào vai cô.

- Im lặng ! – Anh đưa tay lên miệng mình “suyt” rồi vòng lên miệng cô “suyt”.

Ồ kia, làm vậy khác nào đang hôn gián tiếp ?

Lạc An tròn mắt, xách cô Dương Dương lên.

- ANH CÓ MUỐN TÔI ĐÁ ANH XUỐNG XE KHÔNG !?!!!! ĐỒ THẦN KINH !!! BỆNH HOẠN !!!!!!!!!

Lâu rồi, ánh mắt người ta chú ý về cô và anh đã giảm đi mà lần này lịch sử lại lặp lại. Cả xe dồn về gần cuối, nơi có cô gái thanh lịch đang xách cổ một sói ca đào hoa.

Vội vã bỏ tay ra, cô thu mình vào trong góc cầu nhàu.

- Lúc nào anh cũng gây chuyện !!

Anh quay mặt lại, nhìn con mèo đang tránh ánh mắt của mọi người. Cười ngốc nghếch, đưa tay chỉnh lại tóc cho cô.

- Ngồi yên đi !! Tóc tai lại hỏng bây giờ !!

Lạc An im lặng, tai cô nóng nóng và nhận thấy nhịp tim của mình lại bất thường nữa rồi.

Chẳng có chuyện gì để nói, cả 2 lại rơi vào một khoảng không tĩnh lặng.

Anh lôi điện thoại ra nghịch, lên Instagram và lướt qua vài cô người mẫu anh quen với thân hình bốc lửa, không quên để lại vài comment nồng nặc mùi “thính”.

Lạc An quay mặt lại, vô tình nhìn thấy anh đang cười tủm tỉm như bắt được vàng. Cô nghiêng người với ý định trêu chọc... Định trêu thôi mà lại thành thật. Đập vào mắt cô là một nàng gái tây, ngực trần công mồng phòng thủ mà anh thì đang dí mắt vào mấy cái địa điểm vui thú đó. Thừa biết cô nhìn, nhưng anh vẫn mặc kệ lại còn cô tính chọc cô bằng cách vào mấy tài khoản IG khác, thỏa sức thả tim.

Lạc An im lặng, trở về vị trí cũ. Hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt ngây thơ giờ đây thành hình viên đạn chỉ trực bắn về phía anh.

Cô chẳng hiểu sao lại thấy bức, chẳng những anh bệnh hoạn, miệng thì nói thích cô mà giờ lại làm mấy cái trò lố lăng này à ?

Biết tình hình không ổn, Dương Dương cất điện thoại vào túi. Quay người về phía cô, thỏ thẻ:

- Cái mặt làm sao thế kia ?

-

- Miệng bị tha đi mất đâu rồi ?

-

- Ô kìa, sao thế ??? Trả lời tôi đi !!!

-

- Hay để tôi mở khóa môi cho cô nhé ???

Vừa dứt lời, anh dí sát mặt vào khuôn mặt nhỏ của cô, chút xíu nữa thì đã thực hiện được màn khóa môi công khai rồi.. Lạc An bức tức gạt anh ra.

- Xê ra kia !!!

- Thế nói chuyện với tôi đi !! Sao thế ?!!!! – Dương Dương đổi giọng ngọt ngào,

- Anh đi mà nói chuyện với mấy cô người mẫu của anh đi !! Đừng làm phiền tôi !! – Lạc An khoanh tay trước ngực, mắt hướng về phía cửa sổ xe.

Nắm thóp cô, lòng anh lại bùng lên khi nghe từng từ phát ra từ khuôn miệng đáng yêu kia. Ai mà cưỡng lại được cơ chứ.

- Cô ghen đấy à ???

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phá Đám

Phát hiện mình hơi lố, Lạc An gượng gạo.

- Hmm.. Đừng có nhận vợ !! Ai nói là tôi ghen hời nào ?!

Vừa nói mắt vừa đảo liên hồi. Ôi cái vẻ đáng yêu này, Dương Dương bất giác đưa 2 bàn tay lên chống vào hai cái má núng nính của cô. Nhìn thì gầy vậy mà hóa ra lại mũm mĩm lắm đấy.

- Con lợn ! Đúng là con lợn thật rồi !! – Anh nói xong, trở một ngón tay lên mũi cô. Cười nụ cười đầy mê hoặc.

Lạc An không hiểu sao lại im thin thít, chẳng có động thái gì là phản đối. Anh nhân cơ hội, gục luôn xuống đôi vai nhỏ nhắn của Lạc An, lần này thì cô gạt phắt cái đầu anh ra.

- Xê ra !!! Tôi không thích cái mùi sáp vuốt của anh !! – Miệng thì nói thế, nhưng đó là một mùi hương khá dễ chịu mà Dương Dương vẫn dùng hàng ngày.

Chỉ là cô không thích con trai vuốt tóc ! Có vậy thôi.

Bị hất ra một cách phũ phàng nhưng anh vẫn chẳng bỏ cuộc.

- Thế nằm ở đây nhé ?! – Dứt lời thì cái thân hình vạm vỡ ấy lại xô lên lòng cô. Nằm im như một con mèo. Có ai đi ô tô lại nằm cái kiểu này không cơ

chứ.

Lạc An đưa tay gõ nhẹ lên trán anh, không phản ứng lại.

Còn hơn 1 giờ đồng hồ nữa sẽ đến nơi.

Anh hình như đã ngủ, ngủ ngon lành trên lòng cô. Lạc An không nhịn được, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đang rũ xuống của anh. Dù qua lớp sáp vuốt, nhưng lớp tóc vẫn có chút mềm mại lạ thường.

*

Xe dừng lại.

Cuối cùng đã đến nơi.

Khung cảnh cánh đồng hoa bạt ngàn hiện ra trước mắt, Hạo Nhiên từ đằng sau vọt lên chen giữa “cặp tình nhân đang thừa mới tìm hiểu”

- Ái chà !! Chưa gì đã công khai đi cùng nhau rồi cơ đấy !!

Anh vừa nói vừa làm cái bộ mặt khiến người ta nhìn là ghét.

- Công khai chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi !! Quan trọng là lúc nào cũng đối với nhau thế này !

Dương Dương vừa dứt lời vòng tay qua vai xích Lạc An nép vào cánh tay mình.

Cô nàng được phen rung động đến mức suýt thì mất hồn, may mà vẫn giữ được phong cách sang chảnh của mình.

- Anh làm cái gì đấy hả ?!!! – Gỡ cánh tay đang ghì vào vai mình xuống, cô chau chau cái cặp lông mày sắc nét như được kẻ vẽ lại.

Vũ Huy đi đằng sau, chứng kiến cũng chạy lại góp vui. Anh vừa phi như lao đến, hai tay ôm ngực làm điệu bộ tan chảy.

- Ôiiii !!! Cảnh tượng ngôn tình nào thế này ?!!!

Mi Lan khoác tay Thụy Chi cười thích thú trước cái bộ dạng khôi hài của “các anh xã” nhà mình.

Dương Dương liếc thái độ của Lạc An, cô đang cười cười nhìn Vũ Hủy.

Tự nhiên lại bị chọc quê, anh đi từ từ ra chỗ hai cậu bạn từ từ vòng tay kẹp hai cái đầu đang la hét vào nách mình, lòi đi không thương tiếc.

- Cái miệng thối của các cậu im lặng đúng lúc đi nhé !

Thụy Chi đi đến chỗ Lạc An, cười trêu chọc.

- Thế nào ? Mới ngày hôm qua mà đã siêu vẹo thế rồi đấy à ?!

Cô ngạc nhiên, cặp mắt mở to hướng về Thụy Chi.

- Siêu vẹo là thế nào ?!!!! Không có chuyện đấy đâu !! Tự cậu ta biến diễn !!!! Tớ...

- Thôi !! Thôi được rồi !!! Tớ đùa cậu thôi !! Có tật giật mình nha !!! – Thụy Chi ôm bụng cười, khoát khoát tay.

- Cậu nhìn cô em nhỏ của tớ đi !! Mãi mà chẳng lớn được.

Lạc An nhìn theo ánh mắt Thụy Chi, thấy đằng xa xa kia có 1 chàng trai đang kẹp cổ 2 chàng trai kéo đi, đằng sau..là 1 cô gái..nhỏ bé.. đang đuổi theo chàng trai của mình ...

Cả hai đều phì cười, lắc lắc đầu nhìn Mi Lan đang hò hét tên Dương Dương thả Hạo Nhiên ra mà người kéo thì cứ kéo còn người bị kẹp thì vẫn cứ bị kẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trồng Hoa

Bây giờ, Nhật Bản giữa tháng 8 đang là mùa hoa Lavender nở muộn, nhưng vẫn mang một màu sắc hết sức ngọt ngào quyến rũ và xinh đẹp.

Ngoài hoa Lavender, còn có hàng trăm loài hoa khác như hoa xác pháo, hoa lily, hoa vạn thọ cũng đua nhau khoe sắc, tô thêm sắc màu cho cả một công viên đầy hoa.

Ngắm nhìn vẻ đẹp của các loài hoa, cùng với mùi hương dễ chịu, Lạc An khẽ hít thở không khí, mùi hoa trộn với mùi trời đất. Lòng thanh thản lạ thường.

Những suy nghĩ về chuyện tương lai, quá khứ lại ủa về. Toàn những thứ chẳng đẹp để tạo nào, nhờ những cánh hoa rực rỡ nơi đây. Ưu phiền lại vơi đi dần dần.

Trên một vùng trời màu tím, có cô gái đẹp hơn loài hoa kia đang dạo dăng trước mà chẳng hề biết đằng sau cô có một chàng trai mang vẻ đẹp tựa thần tiên, đang ngắm nhìn bóng lưng nhỏ nhắn đang nhún lên theo bước chân của cô.

Dương Dương đi theo cô, ban đầu là để phòng lạc. Cứ định gọi cô, nhưng lại sợ cô chạy mất nên đành đi theo như bị mê hoặc.

Cô bất ngờ dừng lại, anh thốt mình tưởng cô biết anh đằng sau liền đứng im thin thít.

Lạc An khẽ cúi người, hái lấy một cành hoa tím. Mím cười thích thú như một đứa trẻ được cho kẹo. Lần này thì anh chẳng thể nhận được nữa, tiến thẳng đến bên cô.

Cô có giật mình, tròn mắt nhìn anh, điệu bộ ngạc nhiên.

- Gì đây ?? Anh đi theo tôi đây à ?!

- Cầm hái hoa đấy !! Cô có muốn bị phạt không ?! – Dương Dương xấu tính đi lừa trẻ con, Lạc An thì bị lừa ngoạn mục.

- Há ?!?! Sao không đề biển ?!! Chết rồi làm sao giờ !! – Vừa nói cô luống cuống dẩu cành hoa ra đằng sau, mắt lóe lên một tia sáng kiến. Cô dơ ra đằng trước – Này cho anh này !!

Anh không nói gì, nhìn sâu vào đôi mắt của cô. Rồi lại nhìn vào cánh hoa Lavender tím đậm đang trước mặt mình. Nhắc cành hoa từ tay cô, anh đưa lên ngửi hương thơm không quá ngào ngạt của loài hoa xinh đẹp này.

Lạc An cười đắc chí, quay gót đi tiếp bỏ lại chàng soái ca cầm bông hoa trên tay.

- Đáng yêu thật đấy !! – Anh mỉm cười ngốc nghếch.

Công viên Tambara đi sâu vào trong, là nơi người ta đang trồng tiếp những loại hoa để phủ trên đất những màu hoa rợp trời.

Dương Dương và Lạc An đến nơi những người dân đang trồng. Cả hai chăm chú nhìn cách gieo hạt giống của hoa, cái cách mà người ta làm trông thật điệu nghệ.

- Nhà tôi cũng trồng hoa này ! Nhưng chắc không tươi tốt bằng ở đây ! – Lạc An không cười, trên gương mặt mang nét buồn khó hiểu.

Anh chẳng nói chẳng rằng. Bỏ cô lại, biến mất một lúc lâu. Cũng may khi quay lại cô vẫn đang thơ thẩn với muôn vàn loài hoa.

- Đi ra đây với tôi !! – Dương Dương kéo bàn tay nhỏ của cô. Trên túi áo anh là cành hoa tím, Lạc An cảm giác vui vẻ lạ thường.

Tới một đoạn đất trống không rộng, đủ để xếp 1 chiếc giường to.

- Gì đây ? – Lạc An nhìn xuống.

- Cô thích trồng hoa không ? – Dương Dương hạ giọng, nói nhỏ nhẹ.

- Sao lại trồng hoa ?!

- Tự nhiên thấy thích thôi !

Trên mặt đất lúc này được vẽ một hình trái tim rất to bên ngoài. Bao quanh nó lại là một hình vuông.

Lạc An không nói gì, lẳng lặng cầm gói hạt giống mà Dương Dương đưa cho. Vừa ngồi xuống viền hình vuông, anh la lên:

- Bảo sao cứ im im !!! Cô định gieo hạt đi đâu thế hả ?!!! Gieo kín hết hình trái tim kia kìa !!

Lạc An quắc ánh mắt có tia sắc bén sang nhìn anh.

- Tại sao tôi phải làm thế ?! Thích trồng dâu là việc của tôi !!
 - Cô !!! – Dương Dương mím môi mím lại, hít một hơi dài rồi thở ra – Tiểu thư à ! Cô làm theo lời tôi nói đi !! Coi như tôi nợ cô lần này !!
- Lạc An cười nhếch môi, ngoan ngoãn chạy vào hình trái tim ngồi. Anh chẳng nói được câu nào nữa, nhìn cô cười ngốc nghếch.
- Cứ như thế một lúc khá lâu sau, hai cô ắm cậu ắm cuối cùng cũng đã hoàn thành trước sự chỉ dẫn của những người làm vườn chuyên nghiệp.
- Vậy trông xong tôi và anh đi về thì ai chăm hoa ? – Lạc An quệt mồ hôi trên trán, nhìn thành quả mình vừa làm ra.
 - Đương nhiên người làm vườn ở đây họ phải chăm rồi !! – Dương Dương ngạo nghễ.
 - Tại sao họ phải chăm giúp anh ? – Lạc An quay mặt nhìn anh.
 - Vì tôi mua khoảng đất chúng ta vừa trồng rồi !! – Cùng lúc anh cũng quay mặt lại nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Trở Về

Bốn mắt chăm chăm nhìn nhau, đang cảnh tượng ngôn tình giữa nam chính và nữ chính thì đột nhiên anh phì cười. Lạc An giật bản mình trở về thực tại.

- Bị điên à ?! Cười cái gì ?!! Anh điên rồi à ?!!!

Rồi đứng nhìn chàng trai vừa mua đất trồng hoa kia đang ngất nghẻo vừa cười vừa chỏ vào khuôn mặt xinh đẹp của cô...

- Hahaaa ...!!!! Cô ... - Dương Dương vừa nói vừa cười chẳng ra hơi.

Lạc An nheo mày quay gót định bỏ đi, thì anh kéo tay cô lại, tay kia vẫn bịt bịt miệng cười.

- Đứng im !! Cô muốn ai cũng phải cười như tôi đấy à ?!! – Anh giữ chặt lấy không cho cô chạy.
- Mặt tôi mang tính giải trí đến thế à ? Hay chỉ những ai đặc biệt như anh mới nhìn thấy ?!!! – Lạc An ầm ức, nhún nhún vai gỡ tay anh ra.

Anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, dơ ngón trỏ khẽ xóa xóa vết đất còn sót lại gần đôi môi đỏ trên gương mặt trắng nõn nà kia. Làn da mịn màng của cô, khiến anh cứ lau lau mãi đến mức vết đất đã bay đi từ đời nào.

Lạc An mặt đỏ rực lên, anh có thể cảm nhận được sức nóng “hàng nghìn” độ C đang tăng dần trên gương mặt kia.

- Chết rồi !! Nghịch nước nên ốm đấy à ?! – Dương Dương nhìn cô, bóp bóp 2 cá má lại.

Cô tròn mắt, vung tay anh ra. Quay mặt đi, hai tay đưa vỗ nhẹ mặt mình.

- Ôm cái đầu nhà anh !! Tên trùng thối !!

Đến giờ ăn trưa, lịch bay trở về là 14:30 chiều.

Vì lịch cũng khá vội nên hôm nay ăn buffet luôn tại khách sạn.

- Các em lưu ý, sau 12 giờ trưa chúng ta sẽ ở lại khách sạn và tuyệt đối không rời đi bất kỳ đâu nữa nhé !! – Cô Sam dặn dò trước khi ăn.

Về mặt mọi người đều mang một vẻ vui vì sắp được về nhà và buồn cũng chính là sắp được về nhà, đâu được vui chơi cùng nhau như vài ngày trước nữa. Thời gian quả thực trôi qua nhanh.

- Thế này mà chiều nay đã phải về rồi !! – Hạo Nhiên thở dài.
- Chơi thế thôi !! Không thấy nhớ trường à ?! – Vũ Huy gấp một miếng bánh nhỏ vào đĩa của mình.
- Nhớ thì nhớ nhưng mai tính dậy chẳng được nhìn bộ dạng mới ngủ dậy của các bạn nữa !! Buồn ghê !! – Hạo Nhiên vẫn cố cười.

- Các bạn hay là Mi Lan ? – Câu hạ chốt cuối cùng của Vũ Huy làm Hạo Nhiên cứng họng, cậu chàng chỉ biết đứng im chỉ chỉ chỗ chỗ vào bóng dáng con người nham hiểm kia.

Bàn ăn có bóng dáng học viên trường Bertha Maximus hầu như đều hơi im lặng và không được sôi nổi. Vũ Huy và Hạo Nhiên nhìn quanh quanh rồi trở về bàn nhìn mấy con người đang cố tỏ vẻ tự nhiên kia.

- Tưởng chỉ mỗi các bạn trên lớp thôi mà các bạn trong nhóm cũng như vậy là làm sao đây ? – Vũ Huy miệng nói, tay không quên đặt cốc nước cam xuống bàn cho Thụy Chi.

Đáp lại Vũ Huy toàn là tiếng thờ dài.

-Cái đồ vô cảm !! – Mi Lan đặt đôi đũa xuống bát, chống tay lên cằm.

Không khí khá là u ám, đang trầm trầm thì Lạc An lên tiếng:

- Sáng mai đi học luôn à ?

- Đương nhiên không rồi ! Chuyển xuống chiều, nhẽ ra nghỉ đấy. Nhưng hội một lớp mình nói cô vẫn học bình thường. Đúng là.. Học nữa học mãi cũng có khá khăm lên được đâu ! – Hạo Nhiên miệng liến thoắng.

- Như Dương Dương đây !! Học hành đến mấy vẫn đứng sau Lạc An ! – Vũ Huy nói với mọi người, xong quay ra nhìn Dương Dương cười cười – Nhẽ ?!

Nhận được cái nhìn và nụ cười quá mức từ mọi người, anh ném cho Vũ Huy cái ánh mắt :”Không ngậm mồm vào thì cậu sẽ ăn đủ!” Cậu chàng im thin thít rút lui..

13:00 pm

Còn 1 giờ nữa phải rời khách sạn để tới sân bay. Tất cả đều đang xếp đồ để chuẩn bị rời khỏi khách sạn.

- Có tranh thủ ngủ chút trước khi đi không ? – Vũ Huy chạy ra giữa phòng khách nói lớn.

- Lên máy bay rồi ngủ, ngủ giờ chỉ khổ mất giấc ! – Mi Lan cầm chiếc áo khoác nói vọng từ trong phòng ra.

Lạc An xếp xong đồ từ trước, cô đi vào bồn rửa, xả nước rửa mặt. Khẽ táp táp nước rồi lấy sữa rửa mặt ra thoa đều, mắt nhắm mắt mở. mà chẳng hay biết tên trộm Dương Dương đã đột nhập vào phòng từ khi nào.

Vừa xả nước xong, cầm khăn thấm lên mặt, cô thót mình quay mặt lại.

- Cái tên điên này !!! Anh vào từ lúc nào ?!! – Lạc An gắt lên.

- Vào từ lúc cô bắt đầu rửa mặt ! – Rồi anh tiến vào chỗ cô đang đứng – Tôi không mang sữa rửa mặt !! Sang rửa nhờ !!

- Lý do lý trấu !!! Bao nhiêu người hà cơ gì lại xin tôi !! – Thoắt cái cô đã chạy ra cửa nhằm tránh sự trêu đùa quá trớn của anh.

- Tôi không dùng được mấy loại chỉ số chống nắng cao ! – Anh lí nhí.

- Ô hay !! Làm sao anh biết được loại tôi dùng là như thế nào !!!!...

Chẳng thèm quan tâm cô đang đứng nói gì, anh nhìn đều một cái rồi tay đưa lên rửa rửa mặt. Mặc cho Lạc An đang đứng bất lực trước cửa phòng tắm.

Cô im lặng, nhìn từng cử chỉ của anh. Những bọt bong bóng trắng xóa đang được thoa đều trên gương mặt điển trai cùng làn da mịn màng của anh.

- Cái này bắt nắng ác lắm đấy ! – Lạc An trêu ghẹo mà nhận được cái kết đắng lòng.

Chàng trai công tử bột kia, đang thoa bọt lên mặt bỗng nghe thấy quả tin “khuyến cáo người sử dụng” như sét đánh ngang tai. Anh mở trừng mắt ra nhìn cô và đương nhiên cái kết ở đây là bọt bay vào mắt.

- ÔI GIỜ OI !!! Vào hết mắt người ta rồi !!! – Dương Dương hét lên, tay kia bịt mắt không thèm quan tâm đến sạch bọt hay chưa. Cứ thế anh càng ngày càng lau nhiều xả phòng vào mắt.

- CÔ HẠI TÔI RỒI !! CON NGỐC NÀY !!!! – Anh cứ thế thét lên.

- Shit !!!!! Đứng im đừng có dụi vào nữa !!! – Cô giữ chặt lấy tay anh – Bình tĩnh lại đi !! Anh mới là đồ ngốc ấy !!

Dương Dương im lặng, cô kéo anh gần vào bồn rửa mặt, lấy khăn mặt lau những lớp bọt đi. Gương mặt nam thần kia lại hiện ra từ từ.

Cô cầm cổ tay anh lôi ra khỏi vùng mắt, lại lấy khăn lau nhẹ.

Đôi mắt to với hàng mi dài dần hé mở ra. Vừa lau cô vừa càu nhàu.

- Không phân biệt được thế nào là thật thế nào là đùa à ?!

Anh vẫn im lặng nhìn nét mặt hơi khó chịu của cô, lông mày chau chau lại.

- Rõ là to đầu rồi mà còn la hét lên !! Tôi mà là mẹ anh á !!! Ngày 3 trận đòn còn ít !! – Cô vẫn tiếp tục nói.

Để ý đoạn dưới cằm anh vẫn còn vương chút bọt, cô đưa khăn lên lau.

Thế rồi đến khi giật mình nhận ra, khoảng cách này phải chăng đã quá mức quy định ? Định đẩy anh ra thì cô bất giác ngẩng đầu lên. Đập vào mắt cô là đôi môi đỏ của anh, mềm mại vẫn còn hơi ươn ướt. Cô thần người ra 3 giây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thích Em

Chớp mắt liên tục, đẩy anh ra. Chẳng hiểu sao cái cảm giác nóng trong người này lại xảy ra với một cô gái đoan trang thực nữ trong sáng như cô cơ chứ. Từ khi biết và ở cạnh anh, cho đến giờ hay bất kỳ lúc nào cũng làm trái tim cô đập rộn ràng.

Dương Dương lại ngã bịch một cái khi sắp lên được đến tầng mây thứ 9. Anh cũng cố gắng nhìn hết cỡ để xem cô làm gì tiếp, anh cũng khác cô là mấy đâu. Cho dù động chạm thể xác hay chỉ một lời nói quan tâm từ cô, đủ để anh suy nghĩ hay đỏ mặt mất mấy hôm rồi.

Lạc An xếp xếp chiếc vali xuống đất giết thời gian và đồng thời cũng là để vui đi cái cảm giác xấu hổ đang dâng trào kia.

Anh bước từ phòng tắm ra nhìn cô ngồi trên giường.

- Làm gì mà thu lu một đồng thể kia ?! Rảnh quá à ?! – Lại buông lời trêu ghẹo.

- Ở đây !! Rảnh đây !! Xong rồi thì té ngay đi cho tôi nhờ !! – Cô không quay lại nhìn anh, tay khoát khoát.

- Rảnh thì sang đây gấp đồ với tôi !! Đồ tôi còn nhiều lắm !! Lại có việc cho cô vận động giảm cân ! – Dương Dương hai tay lên nâng mặt làm biểu cảm đáng yêu, đã thế mắt còn chớp chớp.

Cô cười trong lòng, sắp bật ra thành tiếng nhưng vẫn cố nén lại.

- Tại sao tôi phải giúp anh ?

- Không lẽ cô nỡ để một người không biết xếp đồ tự xếp đồ sao ? Cô không lẽ đã thay đổi thật rồi... còn đâu người con gái khi xưa..... – Dương Dương xô ra một tràng dài khiến cô cười thành tiếng.

- Thôi thôi được rồi !! Bớt nói đi !!

Rồi ngoan ngoan đi theo anh sang phòng bên. Dương Dương đang ở phòng của Hạo Nhiên, anh chàng đã chạy sang phòng Mi Lan được mấy bữa rồi. Dương nhiên tình yêu trong sáng và tất cả đều biết tính của nhau nên không ai nói gì cả. Một mình Dương Dương trầm trệ một phòng như ai dù là đến muộn.

Cô bước vào căn phòng của anh, khá gọn gàng. Không biết vì bận rộn đi chơi nên không có dịp làm bữa hay là tính gọn gàng như vậy. Chăn màn ngủ dày cũng gấp vuông vắn đặt đúng chỗ.

Nhưng điểm trừ của anh là một tá áo quần bừa trên giường. Dù thể loại, dù kiểu dáng.

Lạc An quay mặt lại nhìn anh, ánh mắt không chút thiện cảm. Dương Dương đưa tay che mắt, chắn cái nhìn của cô.

Cô tiến về chiếc giường quần áo, phân ra từng loại một rồi gấp.

- Áo sơ mi mi vo vo như vậy thì còn gì gọi là phẳng phiu nữa hả ?! Ai dạy anh cái thói này !! – Lạc An miệng nói, tay làm.

- Đây nữa này !! Không mặc phải treo lên chứ !! Treo lên không phải là giờ gấp dễ hơn à ?!! – Vẫn tiếp tục càu nhàu.

Dương Dương đứng dựa vào chiếc bàn gương nhỏ, nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô đang thoăn thoắt xếp đồ vào vali.

- Nào thế chút anh có mang gì theo không ? – Lạc An liếc mắt nhìn anh.

Thần người ra một lúc, nhưng bị tiếng gọi của cô lôi trở về hiện thực. Anh tiến lại gần, ngăn nắp đầu ra đẩy hết cả rồi.

- Chút nữa lên máy bay chắc hơi lạnh đó, có mang áo khoác gì không ? – Cô nhắc lại.

Anh ậm ừ rồi khoát khoát tay.

- Thôi chắc không cần đâu ! Lên rồi chỉnh lại nhiệt độ ghế là được !

- Anh nghĩ đến là được bay luôn đó hả ? – Cô quay mặt nhìn anh, rồi chỉ xuống giường nơi cô đã xếp sẵn 2 chiếc áo khoác mà anh mang theo phòng bị - Đây này, mang 1 trong 2 đi ! Đừng để tôi cầu !

Nén lại niềm hạnh phúc đang dâng trào trong mình, anh vờ đắn đo.

- Cô chọn cái nào tôi mặc cái đó !

Lạc An lườm lườm anh, dù vậy nhưng cô vẫn chọn. Đưa tay sờ sờ mũi, cô chỉ xuống:

- Đây nè ?! – Theo hướng tay cô là một chiếc áo dạ khoác dài đến đầu gối màu đen và cổ dựng. Chiếc áo của một nhà thiết kế nổi tiếng bạn mẹ anh thiết kế tặng cho anh. Nhân hiệu thì sang trọng mà đặc biệt chỉ có một chiếc duy nhất.

Anh gật gật đầu. Cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô cầm chiếc áo lên xem qua, phui phui những chiếc lông bụi vương trên vai áo.

Anh từ đằng sau, đưa tay ôm vòng qua cổ cô đặt cằm lên đôi vai nhỏ. Nhún người tựa vào cô.

Lạc An muốn đẩy ra nhưng chẳng hiểu sao, cô lại đứng im.

- Anh muốn chết à ?

- Ừ ! Đang muốn chết đây ! Chết mà được ôm cô thế này là tôi mãn nguyện rồi ! – Dương Dương thì thầm vào cánh tai cô.

Cô thở dài, tay vẫn phui phui, mắt nhìn vào chiếc áo.

- Anh muốn gì nữa đây ?

Anh im lặng, nhìn theo tay cô. Vẫn đứng nguyên như vậy,

- Tôi thích em !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cô Là Đồ Vô Liêm Sỉ

Lạc An tròn mắt, tìm bắt đầu hoạt động một cách không theo bất cứ nhịp phách nào. Cố lấy lại bình tĩnh, giọng cô vẫn hơi lắp bắp:

- Gì..gì đây ?..!!

- Tôi thích em ! Thích chết đi được ! – Dương Dương lặp lại câu nói thậm chí còn to và rành mạch hơn.

Lần này thì biết chui vào đâu nữa đây, vẫn theo thói cũ. Cô vùng lên định chạy trốn nhưng ôi không. Bắt bài rồi, anh ghì chặt không cho cô chạy thoát.

- Điên à ?!!! Bỏ ngay ra !!! Không ... Tôi giết chết anh đây !! - Lạc An cố thoát khỏi vòng tay anh.

- Ừ ! Thích đến phát điên rồi ! Có giết được thì giết đi này ! – Nói rồi anh xoay người cô lại, nhìn ngắm cái vẻ sợ hãi có chút bất lực của cô.

- Thôi anh bị điên đấy à ?!!! Bỏ tay ra !! Nhanh lên !!!! – Gồng mình bắt ép không được, cô dừng lại vì nghĩ có thể hay hơn nữa thì cũng chẳng thoát

được, đành hạ giọng – Ai như anh không ? Thích gì thì thích cũng phải để tôi có thời gian suy nghĩ chứ ! Đừng cái đã...

Anh cười gian xảo, chặn miệng cô lại.

- Nói rồi đẩy nhẹ ! Suy nghĩ nhé ! Nhớ đấy ! – Nói rồi, đôi tay anh từ từ buông vai cô ra, trượt xuống eo dừng lại 2 giây rồi buông hoàn toàn.

Cơ hội là đây, cô chạy một mạch về phòng, phóng như tên lửa bay ra từ phòng anh. Khiến cả cái hội bù nhìn ngoài kia hốt hoảng tưởng có chuyện gì.

- Đã kiểm chế hết mức rồi đấy ! – Dương Dương đứng cười cười nhìn theo bóng người con gái vụt mất khỏi tầm mắt.

Đến phòng, cô đóng nhanh cánh cửa như sợ có ai đẩy vào. Lòng ngực rộn ràng như mở hội, mặt thì chắc là khỏi phải nói. Độ đỏ của cà chua chắc chưa đủ diễn tả bộ dạng lúc này.

- Anh..anh ta.. điên rồi ...! – Cô lăm bắm, đi từ từ ra bàn rót một cốc nước. Uống cho bình tĩnh lại, hít một hơi sâu. Tự trấn an mình rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đã là 14:15 tất cả rời khỏi khách sạn Truong Hạo, khá bình tĩnh và không quá vội vàng vì giờ bay lúc nào là do máy bay nhà Lạc An quyết định. Xuống đến sân bay, cô đã cố tăng lò Dương Dương và quan tâm đến thứ khác nhiều hơn. Không thể tin là anh lại như một cái đuôi như thế, suốt cả dọc đường đã cường chế ngồi cạnh nhau rồi mà không tha. Anh nhìn cô, nhìn chăm chú, đến mức mặt Lạc An lại đỏ lừ lên đến lúc đó anh mới cười tùm tùm xoa xoa đầu cô rồi quay đi.

- Này mạng đồ xuống đi chứ ! – Mi Lan quay lại nói với Dương Dương.

- Ở đâu ra cái kiểu tôi phải mạng đồ cho cậu ?! – Anh quay đầu nhìn Mi Lan đầy khiêu khích.

- Đường đường là đàn ông con trai, mà mở miệng nói cái câu đấy có biết xấu hổ không ? – Mi Lan hếch hếch mặt thách thức.

- Ừ ừ !! Tôi là công chúa đây này !!! – Dương Dương làm điệu bộ đồng đành rồi vọt lên đằng trước.

- GIỜ OI LẠC AN CÓ SAO KHÔNG !!!!! SAO LẠI BÊ NẶNG THẾ NÀY !!! – Thụy Chi trêu chọc, nói rõ to cho nàng công chúa nào kia nghe thấy

Giật mình cậu chàng quay lại, đúng như dự đoán. Ba cô gái kia cười phá lên, còn đồ đạc nào nữa đâu. Đều đã ký gửi hết rồi thì Lạc An chỉ còn trên tay chiếc túi xách nhỏ xinh hợp với bộ đồ cô đang mặc mà thôi.

Ấy thế mà anh cũng lầy theo, chạy nhanh lại thoăn thoắt cầm lấy chiếc túi của cô chạy mất.

- Nặng thế này cô cầm cho gãy tay à ? Để tôi...để tôi !!! – Không quên buông lời đùa cợt.

Trước khi lên máy bay, tất cả học viên và giảng viên phải ngồi tại phòng chờ để đợi giờ lên máy bay. Giờ bay bị chậm lại một chút so với dự định. Nhìn lên bảng thông tin có 2 chiếc máy bay trở về Thượng Hải ngày hôm nay. Một là phi cơ nhà Lạc An và một chiếc máy bay khác.

- Sao lại phải đợi thế này ?!! – Hạo Nhiên tay cầm điện thoại đứng ngồi không yên.

- Thấy bảo là cho 2 máy bay bay chung một giờ thì dễ xác định hơn hay sao ấy ! – Vũ Huy tay nghịch nghịch tóc Thụy Chi.

- Sao mà phải về sớm làm gì ? – Dương Dương hỏi.

Hạo Nhiên mãi nhìn điện thoại, nhưng vẫn cố trả lời nốt:

- Hmm.Kịp giờ thì phải đi dự Event Dolce & Gabbana !! Bên công ti léo nhéo suốt từ hôm qua rồi !!

-Event thôi mà ! Sao phải căng đét thế ?! – Vũ Huy nói.

Hạo Nhiên dừng tay không nhấn tin, tròn mắt nhìn.

- Ồ hay ! Ba cậu không nói gì à ?! Lần này có mấy tập đoàn lớn cũng xô về đây dự toàn đạo to búa lớn cả. Tội gì không đi để lỡ cơ hội hợp tác ? – Nói xong, anh quay về phía Dương Dương – Cậu thì sao ?! Ba không bắt đi à ?!

- Hmm, để chế độ máy bay từ đêm không bật lên. Phiền hà quá !! Mẹ tôi cũng hỏi hỏi nhưng không nói gì. Đi chơi mà làm như đi công việc thế thì còn gì thú vị. – Dứt lời, anh quay ngang quay dọc tìm Lạc An. Không thấy cô cũng một lúc rồi – Lạc An đâu ?!

- Vừa ra ngoài nói chuyện điện thoại hay sao đó ! – Mi Lan đứng lên, chống tay vào hông nhìn ngó.

Từ đằng xa, một cô nàng trông có vẻ sang chảnh với mái tóc buông xõa nhuộm nâu tây sáng chói, trên gương mặt v-line thon gọn là đôi môi đỏ chót với mắt kính Hermes vuông đen diện trên người cả cây hàng hiệu hết sức quý tộc. Tiến đến trước mặt Hạo Nhiên, chia tay ra.

- Trùng hợp rồi ! Chào anh !

Hạo Nhiên quay mặt lại, một lần nữa tất cả lại im lặng. Anh nhếch môi nhìn cô ả đang đứng trước mặt mình.

- Quan Hiểu Đồng ! Mặt cô đúng là dày thật đấy ! Giám tới cả đây !

Ả cười hất ra, lướt qua Hạo Nhiên và tiến đến trước mặt cả hội.

- Ô !! Đã lâu không gặp kể từ khi rời khỏi trung tâm mua sắm ! – Quan Hiểu đồng nhếch nhếch môi quay sang Mi Lan – Khỏe không ?

Tùng cơ mặt của Mi Lan bộc lộ lên sự khinh bỉ đến tột cùng, có lẽ nếu đây là ngoài đường thì cô đã nhổ nước miếng rồi.

Vẫn chưa thỏa mãn, Quan Hiểu Đồng quay sang cả Thụy Chi.

- Thụy Chi trông cậu vẫn ổn nhĩ ! Đến giờ mà vai diễn thiên thần của cậu vẫn chưa hạ màn cơ à ?!

- CÔ...!!! Đừng có nghĩ ai cũng vô giáo dục như cô !! – Thụy Chi đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt cô ả, đôi vai nhỏ run lên vì tức khiến Vũ Huy cảm lấy bàn tay cô ra hiệu bình tĩnh lại.

- Sự thật thì là sự thật !! Bịt lại đến bao giờ ?! – Quan Hiểu Đồng đứng cười thỏa mãn – Cô cũng gớm thật !! Có cần tôi dạy cho vài đường cơ bản không ?!

- ĐỦ RỒI !!!!!!!!!!! – Dương Dương lên tiếng át tất cả mọi thứ, bầu không khí im lặng lạ thường. – Cút khỏi đây trước khi cô không thể trở về Thượng Hải được nữa đâu !!

Cô ta tiến về phía Dương Dương cười nhếch môi.

- Đến giờ em mới lại được nhìn kỹ gương mặt khiến bao cô gái nảo lòng của anh. Anh còn nhớ chứ ?!

Anh không nói gì, quay mặt đi.

- Sao vậy ?! Kỷ niệm lại về rồi sao ?! Vậy giả vờ yêu con bé kia chỉ để quên em thôi đấy à ?! – Cô ta bước tới trước mặt anh, cánh tay đặt lên vai, nói lớn.

- KHÔNG CÓ LIÊM SỈ À ?! – Lạc An từ khoảng cách khá gần, gần đủ để cô chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Truyện Cũ

- KHÔNG CÓ LIÊM SỈ À ?! – Lạc An từ khoảng cách khá gần, gần đủ để cô chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Cô lạnh lùng bước tới trước mặt Quan Hiểu Đồng, giạt tay Dương Dương về phía mình.

- Cô còn nảo thì hãy biến đi nhanh đi !! Đừng tự làm nhục mình trước mặt tất cả mọi người, bản mặt !!! – Lạc An nói đồng dục từng từ từng chữ khiến cô ả mặt đỏ tía tai, Dương Dương đứng đằng sau đang mỉm cười nhìn xuống mái tóc cô.

Đương nhiên làm sao Quan Hiểu Đồng lại chịu nghe lời cô chứ ? Cô ả cổ nuột cục tức, khiêu khích.

- Người yêu tạm thời của anh có khí phách đấy ! – Cô ta khẽ tháo gọng kính ra. Một cô ca sĩ nổi tiếng biết bao nhiêu người ngưỡng mộ, làm gì cũng phải cân trọng. Diễn đủ rồi thì giờ mới lộ cái bộ mặt thật đáng ghê tởm này ra. – Nhưng này cô ! Có bao giờ 2 năm lại nhiều hơn vài ngày không ?

- Vậy có bao giờ lòng người thay đổi chỉ trong tích tắc không ? – Lạc An đi lại trước mặt Quan Hiểu Đồng. – Đối với tôi là không đấy cô Quan à ! Loại rác rưởi mới là kẻ thay lòng !! – Cô đứng lại, ghé sát tai ả - NHỈ ?!

Ả nhắc gọng kính lên, cầm lại chiếc ví. Chỉ hức một tiếng không to không nhỏ rồi lướt qua Dương Dương.

- Hẹn gặp lại vào dịp lần nhất ! Chàng trai của em !

Rồi cô ta rời khỏi phòng chờ.

Cửa phòng vừa đóng, Mi Lan lại là người mở màn:

- Loại này làm sao lại có thể tồn tại được lâu đến như vậy !!

- Đương nhiên yêu quái sẽ tồn tại lâu hơn con người rồi !! Đúng là không còn chút dây thần kinh xấu hổ nào !! – Vũ Huy vẫn ôm lấy vai Thụy Chi, vô nhẹ nhẹ.

Dương Dương im lặng, anh vẫn đang suy nghĩ. Từng dòng suy nghĩ lẫn tẩn chạy chạy trong đầu anh.

- Không sao chứ ?! – Lạc An tay vẫn cầm chiếc điện thoại, tay kia đưa lên gõ gõ vào cằm anh.

Bừng tỉnh khỏi những chuyện quá khứ và trở về thực tại. Trước mặt anh là Lạc An – cô gái anh thích và hiện tại là yêu, rất yêu chẳng phải vì cô quá xinh đẹp mà vì cô mang cho anh cảm giác đặc biệt.

Anh lắc lắc đầu, nhìn anh tự nhiên lòng cô lại trĩu xuống. Đưa con gái không có lòng tự trọng kia đã bỏ anh giờ lại quay về can thiệp và chọc tức những người xung quanh anh. Cứ như một trò đùa xuất hiện trong cuộc sống của anh vậy.

Đắn đo một lát, cô mới nắm lấy cổ tay anh. Rất chặt và kéo đi về phía máy bay.

Lần này thì chẳng ai giám trêu đùa gì cả, vì mỗi lần Dương Dương gặp lại Quan Hiểu Đồng là mỗi lần cảm giác như anh chỉ muốn phát điên lên như còn chút gì đó vương vấn mà cũng có chút kinh tởm vì mình đã từng yêu một con người như thế.

Chỉ ngậm ngửng mộ Lạc An, sự cứng rắn và tài đối đáp với kẻ bỏ đi đáng ngạc nhiên của cô.

*

Trên máy bay, Lạc An tự động ngồi cạnh anh. Nhiệt độ và áp suất trong khoang đã được ổn định. Giờ cũng đã 15:16, cũng không quá muộn.

Thấy Lạc An không nói gì, anh chỉ chọc chọc ngón tay vào mu bàn tay cô gây sự chú ý.

- Gì đấy ?! – Cô quay mặt lại nhìn anh.

- Cô biết từ lúc nào ?! – Anh nhìn thẳng vào mắt cô, gắng hỏi với giọng đã trở lại bình thường.

- Biết cái gì mà biết ?! Vớ vẩn !! – Vừa nói cô quay mặt ra chỗ khác, khoanh tay trước ngực.

- Thế này là thương hại đấy à ?! – Dương Dương dùng cái giọng gây cho người ta cảm giác quá mức có lỗi. Anh quay mặt vào trong.

Cô khẽ thở dài, quay mặt lại nhìn bóng lưng và cái đầu đang lắc lắc giận dữ của anh.

- Ai thêm dỗi hoi đi thương hại anh ! Quay ra đây ! Lớn đầu còn giận dữ !

Nghe Lạc An nói, anh quay phắt lại hớn hờ như đứa trẻ mới được cho kẹo. Cười toe toét.

- Thế là thật lòng đấy à ?

- Thật lòng thật dạ cái gì ?! Hâm à !! – Lạc An làm ngơ lời anh nói, nhìn hướng xuống bàn tay đang đan đan vào nhau.

Dương Dương không nói gì, cười hạnh phúc. Dường như nỗi buồn đã vơi đi. Anh không yếu đuối, nhưng cái sự thật về quá khứ kia cứ ủa về trong anh. Kỷ niệm gắn với nhau một thời đầu có thể dễ phai nhạt đi như vậy. Trước khi gặp được cô, anh đã phải tự mình quên đi cái thứ tình cảm mà anh trân trọng ấp ủ còn cô ta thì chỉ áp ủ cái ví của anh. Biết mình bị lừa một vố quá đau trong từng ấy năm dù trước đó anh và Quan Hiểu Đồng đã từng chơi cùng nhau như những người bạn thực sự rồi mới dẫn đến tình yêu.

Anh giật lấy tay cô, đan tay mình vào. Rồi đặt vào lòng, nhắm mắt.

- Để im thế này ! Đến khi tôi dậy thôi !

Biết có nói cũng chẳng thay đổi được gì, Lạc An im lặng đánh đóng vai người tốt ở bên anh lúc này.

*

Anh tỉnh dậy, thấy bàn tay cô vẫn nắm gọn trong tay anh. Không xe dịch chút nào, cô nàng ấy thì đang ngủ. Chống tay lên cầm ngủ quay mặt ra ngoài.

Dương Dương nhìn cô, hơi có chút tự ái vì vai anh đây sao cô không dựa lại phải mỗi tay chống cằm làm gì?

Chớp mắt, anh đưa tay nâng khẽ đầu cô đặt vào vai mình. Dù sao thì khoảng cách ghế cũng không quá xa đủ để cô thoải mái ngủ.

Hoàn thiện nhiệm vụ, lại được dịp ngắm gương mặt cô ở cự li gần thế này. Cái tay táy máy dặt nhẹ những lọn tóc đang chọc vào môi cô. Anh cười hạnh

phúc.

*

“Xin thông báo, máy bay chuẩn bị hạ cánh. Yêu cầu quý khách thắt dây an toàn và không di chuyển trên khoang máy !”

Tiếng loa từ phi cơ bắt đầu thông báo, Lạc An thì đang mơ màng. Cô mơ thấy cô và Thụy Chi đi chợ. Đang rẽ vào một cửa hàng nhỏ thì đột nhiên Dương Dương xuất hiện, anh trêu đùa và đẩy cô...dẫm vào rổ trứng...

“HỒ !!” – Lạc An giật mình ngồi thẳng dậy. Cô quay ngang quay dọc, quay vào trong thì nhìn thấy anh. Anh đã dậy từ lúc nào mà lại không gọi cô dậy.

- Lau miệng đi ! Nước miếng chảy ra rồi kìa !! – Dương Dương chưa gì đã trêu chọc.

- Anh tự nói chính mình đấy à ?! – Lạc An cười nhếch mép nhìn anh với điệu bộ khiêu khích.

- Cái đồ con lợn ! Chỉ cãi là giỏi thôi ! – Ý lợi thế tay dài, Dương Dương vói sang thành ghế của Lạc An, chấn cô lại. – Ngồi im đi ! Lớn đầu rồi còn để nhắc !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Về Nhà

- Ai cần anh nhắc ! Tôi không phải trẻ con !!!! – Lạc An khoanh tay trước ngực.

- Lại còn cãi à ?!! – Dương Dương chưa nói hết câu thì có tiếng phản bác của Hạo Nhiên.

- Lạc An không phải trẻ con !! Cậu đừng trêu người quá đáng !!! Để cô ấy yên !!!

Cái mặt của Lạc An bấy giờ đúng là như bất được đồng minh, cả bọn đằng sau thì cứ rúc rích cười vì thái độ của Dương Dương lúc này khác gì mình một mình một thuyền đầu.

Máy bay lăn bánh nhanh rồi chậm dần chậm dần. Cuối cùng cũng dừng hẳn, vậy là đã về nhà rồi. Vài ngày trôi qua nhanh đến mức tưởng chừng như hôm qua mới tới Nhật Bản vậy.

Học viên của Bertha Maximus đều là con nhà gia đình chẳng có gì ngoài điều kiện nên có lẽ cũng chẳng ai là xa lạ gì với máy bay. Trông tất cả đều không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Nhận hành lý xong, ra về thì lại được Ban Giám Hiệu Bertha Maximus chào đón. Đi chơi mà cứ làm như đi học hành thi cử vất vả lắm vậy.

- Chào mừng các em trở về ! – Ngay lập tức đánh mắt sang hội con nhà giàu – Thế nào Dương Dương ? Vui chứ ?

- Vui cô ạ ! Ý nghĩa nữa !!! Mong cô sớm cho bọn em được dịp thêm chuyến nữa !! – Thanh niên nhanh mồm nhanh miệng, không vì có Lạc An xem cậu chàng có hớn hờ thế này không.

Rời khỏi sân bay và trở ra, sẵn chiếc Limousine của Hạo Nhiên đón bên ngoài.

- Mai dậy lại chẳng được nhìn thấy cô gái xinh đẹp của tôi nữa rồi ! – Hạo Nhiên dựa đầu vào vai Mi Lan, nũng nịu.

- Ở đây có ai thấy khó chịu không ? Có thì lên tiếng để tổng cổ tên Trương Hạo Nhiên kia ra khỏi xe nhé ! – Vũ Huy tỉnh như sáo, chỉ tay cảnh cáo.

Mãi cười, Dương Dương sực nhớ đến điện thoại, mở máy ra có 1 cuộc gọi nhờ từ ba, anh nhanh chóng gọi lại.

- Ba gọi con đấy à ?!

- Về đến nơi rồi đấy hả ?! Có mệt lắm không ? – Ông Dương Hàn chủ tịch Tập Đoàn họ Dương, ba của Dương Dương.

- Con bình thường ! Có việc gì không ạ ?! – Anh lấy tay che miệng vì trong xe hơi ồn ào.

- Lúc đầu chỉ định hỏi con lên máy bay chưa nhưng giờ thì có việc rồi ! – Ông dừng lại 5 giây – Sức khỏe của con có đủ để tiếp tục dự Event Dolce & Gabbana không ?

Anh im lặng vài giây lục lại lịch trình tối nay của mình, trả lời.

- Cũng được ạ !

- Nếu vậy ba sẽ cho trợ lý Nghiêm đợi con tại nhà. Lịch cụ thể ông ấy sẽ báo lại với con ! Vậy nhé !

- Vâng thưa ba ! – Nói xong anh cúp máy, gương mặt hơi có chút mệt mỏi.

Người đầu tiên được về nhà là Lạc An, nhà cô trong vùng trung tâm của Thượng Hải đồ sộ và rộng lớn.

- Về nhé ! Mai gặp lại ! – Lạc An mở cửa xe, định phi xuống thì Dương Dương giật lại.

- Nhà đẹp thế này không mời bạn vào uống nổi cốc trà ?!

- Tên điên ! Về nhà rồi anh vẫn còn muốn chết sao ?! – Lạc An dứ dứ nắm đấm trước mặt Dương Dương làm anh co vào như chú cún con.

- Dương Dương nói phải đấy !! Khi nào Lạc An cho bọn tớ tới nhà đi nhé !! – Vũ Huy chòì đầu ra khỏi xe, nói với theo.

Lạc An cười toe toét, xua xua tay.

- Rồi rồi !! Tôi vào nhà đây !! – Vẫy vẫy tay trước khi chiếc xe chạy mất.

*

Cô vừa bước đến sân thì quản gia và giúp việc chạy ra.

- Cô Diệp đã về rồi ! Cô có mệt không ?! Vào nhà thôi ạ ! – Quản gia Định hồ hởi xách hành lý cho cô.

- Ba mẹ có ở nhà không ạ ?! – Lạc An mắt vẫn nhìn về phía trước

- Ông bà chủ và thiếu gia Đăng Duy vẫn ở nhà, còn cậu Đăng Khương và cô Ý Lan đã ra ngoài rồi ạ !

Cô không nói gì, đẩy đi vào.

- Con gái !! Thế nào ?? Vui chứ ? Sao không bật điện thoại lên, làm mẹ con đang gọi đi khắp nơi rồi kia kia. – Ông Diệp Lâm đang hai tay đón cô con gái nhỏ.

Lạc An chạy lại ôm ba, rồi nhìn thấy mẹ đang phóng như tên lửa siêu cấp xuống khiến ông phải chạy lại gắt gông.

- Bà làm cái gì mà như trời sập thế hả ?! Đi chậm chậm thôi chứ !

Bỏ qua lời nhắc nhở của ông chồng chủ tịch một tập đoàn mà ôm lấy gương mặt nhỏ của cô con gái.

- Dối ạ !! Không mở điện thoại lên làm mẹ lo quá đấy !! Thích không con ??? Mẹ thấy các bạn con up hình lên Facebook ầm ầm mà con không có à ?! – Bà nói nhanh.

- Cũng vui mẹ ạ ! Giờ con hơi mệt và hơi đói !! – Lạc An vừa nói dứt câu. Bà Trần Phương đã ra hiệu cho quản gia chuẩn bị món.

- Thế này thì liệu có dự được Event không con ?! – Ông Diệp Lâm nói với theo bóng con gái đang đi trên cầu thang.

- Ông còn bắt con đi ! Nó đang mệt kia kia !!! – Bà Trần Phương kéo tay chồng.

Thấy ba mẹ mình đáng yêu quá, cô quay đầu gượng nở nụ cười tươi hết sức.

- Không sao ! Con đi được !!

- Chuẩn bị đến 21 giờ là bắt đầu con nhé ! 21 giờ kém sẽ chuẩn bị xe cho con ! - Ông nói.

Bà Trần Phương lại càu nhàu.

- Từ bao giờ cứ nói mời cả gia đình là ông bắt cả các con đi thế hả ?! Không phải chỉ một mình ông là được rồi sao ?!

- Thì có việc nên mới phải đi ! Chứ hơi đâu tự nhiên bắt các con đi làm gì ?! – Ông khề thì thào.

Đúng là gia đình nhà họ Diệp toàn những người tài giỏi cả. Sinh ra đã có xứ mệnh lớn lao. Người thì lãnh đạo công ti mà nhỏ nhất cũng phải Giám Đốc, Phó Tổng, không không lỏ thì cũng phải là to.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Event

Lạc An đi từ từ lên phòng, bộ dạng cũng có hơi mệt. Cô thả mình tự do trên chiếc giường thân quen của mình.

Giờ đã là 19h30, khoảng thời gian không nhiều để cô vừa có thể tắm qua và dùng bữa trước khi dự Event.

Đắn đo một lúc cô quyết định đi tắm.

Đắm mình trong mùi hương hoa hồng không quá ngào ngạt, cơ thể nhẹ tênh trong dòng nước có màu sắc quyến rũ.

16 tuổi, cái độ tuổi bất cứ ai nếu xinh đẹp sẽ đẹp hẳn luôn ở độ tuổi này. Nước da trắng ngần của cô tiểu thư nhà họ Diệp. Thêm cái nét đẹp của ba mẹ cộng lại, chẳng khác nào thiên thần được cử xuống làm náo động cuộc sống con người.

Cảm thấy thoải mái, Lạc An rời khỏi bồn tắm. Khoác lên mình chiếc áo tắm màu xám tro, lấy khăn lau lau mái tóc dài đen suôn mượt của mình.

Cô đi xuống tầng dưới, tiến về phòng ăn. Mọi thức ăn đã được xếp đầy trên những chiếc đĩa sứ sang chảnh do các nghệ nhân tài giỏi bậc nhất tạo ra và đựng trên những chiếc bát đĩa đó là món ăn tuyệt hảo hơn cả nhà hàng nhưng vẫn mang nét gì đó ấm cúng và đầm đà tình yêu.

- Về rồi mà không gọi anh ! – Đăng Duy cảm cốc nước lọc rẽ qua thì nhìn thấy cô em đang ngồi dùng bữa.

- Gọi anh làm cái gì ?! Em về anh còn chẳng ra đón thì thôi ! – Lạc An bĩu bĩu cái môi, ông anh này thì khá là ngạc nhiên trước điệu bộ của cô em gái luôn nghiêm túc đến mức không biết đùa của mình.

- Này..này !! Em đi có 3-4 ngày mà bị Nhật hóa luôn rồi đó hả ?!

- Vớ vẩn !! – Cô vừa nói vừa chỉ xuống chiếc ghế - Ăn chưa ? Ngồi ăn luôn với em này !!

Đăng Duy xua tay.

- Thôi tôi ăn rồi, ăn từ lúc cô chưa về cơ cô em ạ ! – Anh nhấp một ngụm nước – Trông thế này thì chắc cũng đi Event hả ?

- Ủa ?! Sao lần này ba bắt cả nhà đi à anh ? – Lạc An dùng đũa.

- Hmm... Lần này thấy nói là có ban cổ đông một số các doanh nghiệp tư nhân và đoàn thể. Cũng toàn các nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy cả, nên nhân dịp đi kết giao ấy ! – Đăng Duy nhìn cô – Thôi anh đi thay đồ đây ! Em ăn nhanh lên !

Anh rời khỏi sau khi giục giã cô em. Lạc An vốn không phải người mà những sự kiện bình thường mà cô cũng chấp nhận đi, thường thì ba không mấy triệu tập cô đi dự trừ khi rất quan trọng vì đồng thời cô cũng là một trong những người con chấp nhận tranh chức vị chủ tịch tập đoàn, gương mặt sáng giá mà ông Diệp Lâm đặt hi vọng nhiều hơn hai người con trai lớn của ông.

Dùng bữa xong, cô nhanh chóng lên phòng chuẩn bị. Mẹ cô từ hôm qua đã mang sẵn một thiết kế mới của D&G với chiếc váy dài tay cổ tròn, chân váy xòe. Thương hiệu nổi tiếng với những họa tiết màu sắc rực rỡ. Nhưng trên chiếc váy này, sử dụng một màu đen và điểm những chất vải lụa đen là hình những bông cúc trắng nhụy vàng hết sức sang chảnh và quý phái đúng chuẩn một quý cô.

Là một tiểu thư đài cát nhưng cô mấy khi trang điểm vì thực tế, sở hữu một nước da trắng bóc như vậy đôi mắt to hàng mi thì vừa dài vừa đen nên cũng chẳng cần chuyên viên trang điểm như những nàng công chúa lắm tiền khác.

Vận lên mình bộ trang phục, mái tóc được búi lên không quá cao toát lên vẻ đẹp dịu dàng của người con gái. Vì là Event của thương hiệu, nên cô tự thêm cho mình đôi giày cao gót quai đen lấp lánh cùng nhãn hiệu, điểm phá cách ở đây là phần gót có đính tán. Gương mặt trang điểm khá nhẹ nhàng bằng chút son môi của L'Oreal by Chopard Lipstick được ba cô mua cho khi đi công tác, và nhấn nhá đường eyeliner cho đôi mắt thêm sắc sảo.

Có thể ví dung nhan và thân hình của Lạc An bấy giờ khác nào một mỹ nhân đại diện cho sự đẹp hoàn hảo.

Trên đường tới dự Event, ngồi trong xe cô có được dẫn dò là khi đến đây phải tỏ ra hết sức nhanh nhẹn hoạt bát và hiểu biết toàn bộ, nắm rõ tình hình tập đoàn kể cả các chi nhánh, cũng quen với công việc này. Vì cô là con gái lại còn út sẽ dễ bị dễ ý hơn các anh.

Đúng như vậy, khi bước vào căn phòng rộng lớn, toàn những con người chẳng ai là không có uy quyền cả. Tường chừng chỉ cần chút nông cạn cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.

Đầu tiên cô đi với ba mẹ, rồi mới tản ra và ngoại giao với những khách được chỉ định ở đây.

Đứng trước mặt 3-4 người đàn ông khá lớn tuổi có người bằng bố có người hơn tuổi bố cô. Lạc An tỏ rõ sự hoạt bát và thông minh hơn người, khác với một cô bé nhõng nhẽo mới chỉ học cấp ba. Sự đối đáp của cô chẳng khác những phụ nữ trưởng thành là mấy.

Họ có hỏi cô khá nhiều về chuyện công ti, chắc chắn để thăm dò và sớm muộn gì cũng tìm cách để bắt tay làm một kế hoạch nào đó phát triển các tập đoàn.

Sau khi biết được ông chủ tịch của Action có những người khôn khéo tài sắc vẹn toàn thế này, thì ai nấy đều tấm tắc khen ngợi và nể phục người lãnh đạo – người cha quá tài giỏi.

- Tiểu thư Diệp nhà chủ tịch đây đã kén con rể chưa vậy ?! – Một vị khách quý tay cầm ly rượu vang cười nói.

Lạc An cười nhẹ nhàng, để ông Diệp Lâm lo phần tiếp.

- Cô con gái này chỉ mong bé mãi để chúng tôi chăm sóc, nếu có kén thì có lẽ điều kiện cũng chẳng thể tầm thường được ! – Ông Diệp Lâm cười, lời nói vừa mang hàm ý thách thức vừa có chút đùa cợt.

Cô xin phép rời khỏi, và bắt đầu đi giao tiếp với một số các phu nhân.

Chẳng thể chối được là bất kể ai nhìn cô cũng quay đầu lại nhìn, không vài lần thì cũng phải 1 lần. Là nam thì lại càng không cưỡng được, chỉ muốn quay đầu nhìn cho đã mắt. Là phụ nữ thì đều khen cô biết phối đồ, biết làm đẹp và lựa màu sắc.

Quả là lần này, tiểu thư Diệp Lạc An đã ghi điểm khá nhiều trong mắt công chúng và những vị doanh nhân tài ba.

*

Dương Dương và Hạo Nhiên là hai vị khách đến khá đúng giờ, bộ ba chàng soái ca hôm nay thiếu một anh chàng với lý do là không thể tới vì tình hình sức khỏe. Thực tế thì anh vẫn chưa cảm thấy có cảm hứng với nghiệp quản lý cả một khối gia sản khổng lồ này, nên dù bị ép đến mấy thì anh cũng vẫn đưa Thụy Chi đi ăn vào tối nay mặc kệ ba anh đang gọi về, thậm chí gọi cả cho Thụy Chi nhờ kêu Vũ Huy về giúp.

- Ba cậu đâu ?! – Hạo Nhiên vỗ vỗ vai Dương Dương.

- Không biết, còn đến trước cả tôi cơ mà ! – Dương Dương vừa nói vừa lôi điện thoại ra – Thôi vào trước đi ! Kệ họ !

Hai chàng trai nhanh chóng chạy vào. Vị trí của hai cậu chàng này chẳng hề nhỏ, gia đình duy nhất một cậu con trai, chẳng cần tranh giành thì cái chức chủ tịch cũng sớm về tay họ. Khác với Lạc An là đi gây dựng thiện cảm, thì họ chỉ cần tạo dựng lòng tin và mối quan hệ là xong.

Hàng ghế thứ hai trong hội trường. Xếp cạnh anh vẫn còn một vị trí trống, người tới vẫn chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Rắc Rối

Trong căn phòng với những đồ vật trang trí màu trắng, vài loài hoa với màu sắc khá sặc sỡ đại diện cho thương hiệu D&G.

MC của Event này cũng được thuê và dàn dựng khá công phu, toàn những kẻ quen mặt cả và quen mặt ở đây chẳng phải ai khác lại chính là cô nghệ sỹ Quan Hiểu Đồng – gương mặt đại diện của nhãn hiệu thời trang nổi tiếng.

Dương Dương mắt nhìn chăm chăm trên sân khấu xem xem trò gì sẽ diễn ra. Hạo Nhiên cũng chẳng khá là mấy, vừa thấy cô ta xuất hiện, anh đã quay ngoắt sang nhìn thái độ của cậu bạn. Hiểu ý, anh cũng cười khểnh rồi quay lên xem.

Quan Hiểu Đồng sớm biết danh sách khách mời có Dương Dương nhìn thấy tên anh, cô đã không khỏi vui mừng như bắt được vàng mà chẳng xem tiếp khi ngay bên trên là tên của Diệp Lạc An. Ý định của cô ta lần này là thu lại được trái tim nhỏ bé đã bị tổn thương của anh, cô không phải là không yêu anh, anh đẹp trai lại là con trai độc của tập đoàn lớn như vậy sao mà không yêu anh được. Giờ anh quay lại yêu cô, chẳng phải sớm muộn cô cũng lên chức phu nhân tập đoàn sao ?

Dẫn chương trình xong, Quan Hiểu Đồng còn dựng lại vài giây trên sân khấu nhìn anh rồi cười. Rồi mới đi xuống, để lại trên đôi môi Dương Dương một cái nhếch nhếch đáng xấu hổ.

- Thật sự cậu đã hết tình cảm với cô ta chưa ?! – Hạo Nhiên mím môi.

Anh không trả lời, trong anh giờ ngoài sự căm ghét ra thì chẳng còn gì ngoài chút vương vấn với thứ con gái mà mình đã từng trao hết tình cảm.

*

Lạc An nói chuyện với các phu nhân, đang vẫn tiếp tục thì đột nhiên có người chạy tới báo.

- Thưa bà !! Một vài người mẫu có trục trặc đột nhiên ngắt xiù nên chúng ta giờ thiếu người thể hiện trang phục rồi ạ ?!

Một người phụ nữ trông già hơn mẹ cô một chút, bước ra. Gương mặt không khỏi sùng sốt.

- Cái..cái gì ?!! Làm ăn kiểu gì mà đến chân rồi vẫn chưa hoàn thiện !!! – Nói xong, người phụ nữ đó rút điện thoại ra – Các người, xong việc tôi sẽ đuổi hết !!! Còn không mau đi gọi thêm người mẫu !!

- Chúng tôi đã liên hệ thêm nhưng đều cách xa trung tâm người gần nhất chắc cũng phải mất đến 30p mà chỉ còn 40p nữa là tới giờ rồi nên không thể tới kịp ạ !!

Đúng với ý nghĩa của câu: “Mặt cắt không còn một giọt máu” gương mặt bà đang tái đi dần dần.

Lạc An cũng đang rối lên không biết nên làm gì để cứu vãn buổi Event ra mắt bộ sưu tập này đây. Chợt mắt cô sáng lên.

- Thêm 3 người nữa nhé ?! – Cô hỏi người quản lý kia.

Đôi mắt của người phụ nữ kia như gặp được ân nhân.

- Dạ 3 người là vừa đủ luôn ạ ! – Quản lý đáp.

Cô vừa rút điện thoại ra, vừa luôn miệng.

- Tôi có 2 người bạn về ngoại hình và diện mạo thì khỏi phải chê ! Vị phu nhân đây nếu không chê thì chúng tôi sẽ giúp bà.

- Ôi trời đất có mắt ! Đúng là ở hiền gặp lành !! Cảm ơn cô nhiều lắm cô Diệp à ! Được cô thể hiện bộ trang phục này thì còn gì bằng nữa !! – Bà mừng rồi rít cảm ơn, các vị phu nhân khác thì khỏi phải nói. Đều ra sức khen ngợi tài linh hoạt xử lý tình huống của cô tiểu thư xinh đẹp.

- Thụy Chi hả ?!! Cậu đang ở đâu vậy ?!!

- Tớ đi ăn với Vũ Huy !! Sao thế ?

- Rất xin lỗi nhưng phiền cậu với Mi Lan tới Event D&G được không ?!! Coi như tớ nợ các cậu lần này !!! Chuyện dài lắm, tớ rồi nói !!

- Nợ đấy nhé !! May mắn hôm nay Mi Lan cũng đang thử đồ bên Action nhà cậu !! Chờ 10 phút nhé !

Đã xử lý xong, người phụ nữ ban nãy là bà Mạc Lệ Quyên vợ của chủ tịch TĐTT DG Quan Đẳng Phong tại Thượng Hải, đồng thời bà cũng là người tổ chức Event này và cho ra mắt bộ sưu tập mới của D&G cũng nhằm mục đích tìm người tài để hợp tác công ti.

Còn 30 phút trước khi mở màn, Mi Lan và Thụy Chi đến kịp lúc. Đi đằng sau là Vũ Huy, mặt mũi anh lúc này nặng trĩu vì đã chốn chỗ này đi với người yêu mà giờ lại phải đến.

Lạc An chỉ cười cười xin lỗi rồi đẩy lưng hai cô bạn vào phòng thay đồ.

Make up không quá lâu, thay đồ cũng vậy. Cũng may bộ sưu tập này cũng toàn những thiết kế gọn nhẹ, không quá cầu kỳ nên tất cả đều suôn sẻ và nhanh chóng.

Về phần Vũ Huy, anh rút điện thoại gọi cho Dương Dương.

- Đang ở đâu ?

- Cũng đến cơ đấy à ?! – Dương Dương bằng cái giọng đùa đùa.

- Nói nhanh ! Đang ngồi hàng máy để tôi lên ! – Vũ Huy nghiêm giọng.

- Hahaa!! Đang ở hàng ghế thứ 2 ! Lên nhanh !

Nói rồi anh bước vào hội trường, cúi thấp người để không chắn tầm mắt của mọi người bởi cái chiều cao như cái sào của anh, đi đến đâu là các cô tiểu thư lại bàn tán khen gọi đến đấy nhưng chẳng ai giám đủ tự tin để chinh phục anh khi Vũ Huy đã công khai yêu Thụy Chi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Người Yêu Của Tôi

- Hmm!! – Anh đánh tiếng cho mấy cậu bạn, ngồi chân quỳ chân đứng trước khoảng ghế còn trống.

- Bạch Mã Hoàng Tử đây rồi !! – Hạo Nhiên ngó đầu ra vẫy vẫy.

- Bạch cái con khi !! Tránh vồ dừa gắp vồ dừa, tôi tưởng trốn được cái vụ này rồi thì Lạc An nhà cậu lại gọi đến làm Thụy Chi nằng nặc kéo tôi đến đây ! – Vũ Huy nói một mạch không ngừng nghỉ.

- Ấy!!! Từ từ !!! Sao có cả Lạc An là sao ? – Dương Dương chỉ tay lên ghế ra hiệu cho Vũ Huy ngồi.

Thôi thì đành ngồi nhờ chỗ, Vũ Huy nói tiếp:

- Tôi sao biết được ! Đang sắp hôn được một cái rồi thì Lạc An gọi đến !! Gọi luôn cả Mi Lan nhà cậu đó ! – Nói đoạn, Hạo Nhiên nghiêng đầu sang nhìn tay rút điện thoại nhắn tin cho Mi Lan.

Đến đây thì tiếng nhạc nổi lên, mở màn là bộ sưu tập chuyển giao của D&G.

Cả ba đều chăm chú xem, không bỏ sót một mẫu thiết kế nào, vì đây là việc đánh giá từng chi tiết của công ti bạn.

Đến đoạn giữa thì bỗng thấy quen quen.

- Ố...!!! – Hạo Nhiên há miệng chỉ lên sân khấu – Mi Lan nhà tôi kia !!!!

Dương Dương và Vũ Huy cũng căng mắt ra nhìn, lần lượt các cô gái của mình đang di chuyển như những người mẫu chuyên nghiệp trên sân khấu.

- Lôi nhau đi làm người mẫu à ?!!! – Vũ Huy tròn mắt.

Dương Dương thì kinh ngạc chẳng nói lên lời vì lần đầu thấy cô trong bộ dạng lợt lợt màu sắc như vậy.

Cứ lần lượt từng bộ trang phục lướt qua cuối cùng cũng tới phần kết.

Nhà thiết kế và nhà tài trợ bước ra cùng Bộ trang phục đẹp nhất được thể hiện bởi Mi Lan vì cô nàng tập gym và ăn uống hết sức kiêng khem nên cơ thể hoàn mỹ nhất thì cô lẽ phải trao cho Mi Lan trong 3 nàng tiên tài năng.

Tất cả vỗ tay, chẳng riêng 3 chàng soái ca kia ngạc nhiên mà chính các vị phụ huynh cũng được phen hết hồn.

Bà Minh Diệp – Chủ tịch Tập Đoàn Thời Trang Thụy Lan cũng ngạc nhiên khi thấy 2 cô con gái của mình hôm nay đều bận cả mà lại có mặt ở chốn này mà biểu diễn trang phục.

Ông Diệp Lâm và bà Trần Phương lúc đầu khá bối rối vì sợ cô con gái của mình thể hiện quá đà nhưng đương nhiên không phải, với tài khôn khéo thế này thì chẳng cần cô phải lấy lòng người ta bằng hành động, chắc chắn phải có nguyên do nào.

Rời khỏi sân diễn, nhanh nhanh thay đồ và trở ra phòng tiệc. Đứng bên ngoài đợi sẵn là những chàng trai diện trên mình bộ Suit sang trọng hết sức menly.

- Con nóc này !! Đến đây mà không nói với anh một tiếng !! – Hạo Nhiên khoác tay Mi Lan.

- Tôi lại đập cho gãy răng bây giờ ! Gọi ai là nóc ????!! – Mi Lan dứ dứ nắm đấm trước mặt, Hạo Nhiên cười cười rồi túm lấy tay cô giấu đi.

Đôi này đi ra trước vì có ba mẹ ở kia, phải nhanh chóng ghi điểm và công khai với toàn dân thiên hạ.

Vừa rời khỏi chưa bao lâu thì Quan Hiểu Đồng bước ra từ phía cánh gà. Cô ta cười tươi khi nhìn thấy Dương Dương.

- Em biết chúng ta sẽ gặp lại mà ! Anh nhìn thấy em chứ ?!

Dương Dương quay đi, Lạc An vẫn im lặng và đợi cơ hội tiếp lời.

- Cô làm ơn còn chút con người nào thì biến khỏi đây đi ! Chỗ chúng tôi không chào đón cô ! - Vũ Huy lên tiếng.

- Hahaaa!! Chỗ chúng tôi rồi cơ đấy !! Vậy thì báo cho 3 vị khách quý một tin, trừ Dương Dương ra thì chúng tôi cũng không chào đón 3 vị nhìn lại mình đi liệu các người đủ tầm để đứng trong đây không ? – Quan Hiểu Đồng nhếch môi thách thức.

Lạc An không nhịn được cười bật thành tiếng, Quan Hiểu Đồng đánh mắt sang.

- À ! Còn cô gái người yêu mới này ! – Cô ta nhìn Dương Dương – Anh kiểm ai yêu thay em thì cũng phải kiểm cho tử tế chứ ?! Sao lại để một con người mẩu tầm thường ở vị trí của em ?!

- CÔ CÀM MỒM LẠI ĐI !!! Tôi ghê tởm cô !!! – Dương Dương vừa nói, anh nhân mạnh từng từ như cắt từng nhát dao vào lòng đứa con gái trước mặt.

- Anh vẫn vậy ! Khi chẳng thể phủ nhận sự thật thì sẽ thế này ! – Quan Hiểu Đồng đặt tay lên vai anh.

- Bỏ tay xuống đi ! Cô đang vấy bẩn bộ suit của người yêu tôi đấy !

Lạc An cầm cổ tay Quan Hiểu Đồng hất ra khỏi người Dương Dương.

- Hức ! Cái loại người mẩu vớ vẩn như cô không đủ tư cách nói chuyện với tôi !! – Quan Hiểu Đồng chỉ tay vào mặt cô.

- Vậy con vợ lẽ thì liệu có đủ tư cách để nói chuyện với những người ở đây ?!

Lại một câu như xé nổi lòng và điểm yếu của Quan Hiểu Đồng cho toàn dân thiên hạ biết.

Riêng tin này thì do bà Mạc Lệ Quyên có tâm sự vừa rồi trong phòng thay đồ, bà nói bà còn một đứa con gái con của vợ hai chồng bà tên Quan Hiểu Đồng. Nhưng có vẻ cô ta vẫn đang diễn tròn vai là một cô con gái ngoan ngoãn chứ chưa lộ diện là một con rắn độc yêu đương đủ loại như vậy này.

- Cô... Cô được lắm ! Tôi sẽ không để cái loại như cô lại ngang tai trái mắt trong cuộc đời tôi đâu !! – Quan Hiểu Đồng nói lớn – Còn anh .. Anh sẽ chẳng thể thích cái loại người nhảm chán và rắn độc như cô ta đâu ! Cứ bị nó mê hoặc đi ! Sớm muộn gì cũng phải quỳ lạy em trở lại thôi !!

- Chứ không phải là cô van xin Dương Dương à ?! – Thụy Chi nhanh chóng trả đũa một câu.

Tất cả rời đi, bỏ lại Quan Hiểu Đồng đang tức sôi máu trước cửa phòng thay đồ. Cô ta tức giận hét lên và đập đồ sập hoa lớn đặt bên ngoài.

- “Người yêu tôi” ! – Dương Dương cười tít mắt, nhắc lại câu nói ban nãy.

Cô nàng Lạc An rần ròi nạy lại mềm như bún, lúng túng đỏ mặt.

- Thế là cô nhận lời rồi nhé ?!!!! Nhận rồi !!!!!!! – Dương Dương hét lên, nghiêng đầu ngó ngó mặt Lạc An.

Cô không nói gì, cười tủm tỉm mặc kệ cho anh chàng lẻo đẻo hỏi hời.

- Con chào ba mẹ ! – Lạc An mỉm cười cúi người.

- Nhận lời rồi đó nhé ?!!! Ba mẹ nào ?!! Cô định đổi chủ đề đó hả ?! – Dương Dương không biết đến sự có mặt của 2 vị phụ huynh cứ gắng hỏi mãi, khiến cô phải đưa tay kéo áo Dương Dương về sau mình

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Những Cái Tên Quan Trọng

- Nhận lời rồi đó nhé ?!!! Ba mẹ nào ?!! Cô định đổi chủ đề đó hả ?! – Dương Dương không biết đến sự có mặt của 2 vị phụ huynh cứ gắng hỏi mãi, khiến cô phải đưa tay kéo áo Dương Dương về sau mình.

Giật mình trước mặt là ba mẹ của Thụy Chi thật, đã lâu không được diện kiến vị cao nhân tài giỏi. Anh cúi đầu lia lịa.

- Con chào hai bác ạ !!

Ông Diệp Lâm cười triu mến, bà Trần Phương chỉ tay về phía Dương Dương.

- Dương Dương con trai ông Dương Hàn đúng không ?? Trời đất !! Tụi trẻ con bây giờ lớn nhanh thật đấy !!! – Bà tiến tới trước mặt Dương Dương – Hai con học cùng nhau à ???

- Dạ ! Con học cùng Lạc An ! – Vừa nói anh vừa choàng tay lên vai Lạc An chẳng khác nào hai thằng bạn thân.

Hai ông bà nhìn nhau cười, lắc lắc đầu. Như nhớ ra chuyện quan trọng, Ông Diệp Lâm hỏi.

- Giờ thì có thể nói cho chúng ta lý do con xuất hiện trên đó được chưa ?!

Lạc An cười nhẹ rồi từ từ kể vắn tắt các tình huống cho ông nghe.

Lại nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ Dương Dương và sự khen gọi từ ba mẹ.

- Thôi các con đi chơi đi !! Lạc An đừng bắt nạt bạn con nhé ! – Bà Trần Phương đặt tay lên má Lạc An, rồi rời đi.

- Cô !! Đúng là không thể lường trước được mà ! – Dương Dương chép miệng lắc lắc đầu. – Kế hoạch ở khắp mọi nơi, mà tôi khâm phục thật đấy. Làm sao có thể suy nghĩ nhanh trong thời gian quá ngắn như vậy chứ ?!

- Không phải kế hoạch gì đâu ! Là vô tình thôi ! Thấy bác ấy lo lắng quá mức nên giúp một chút thôi mà..đầu gối lại được quả lớn !! – Lạc An nhìn nhìn xuống đất mà không biết rằng trong lúc cô đang nói thì có người cứ nhìn chăm chăm vào cô.

- Này ! Cô đúng là đẹp thật đấy ! – Dương Dương vừa nói, tay định đưa lên chỉnh lại tóc cho cô.

May mắn thay, do bị anh bất ngờ hành động nhiều rồi nên cô đã nắm bài. Cầm chặt cổ tay anh né.

- Đẹp thì cũng là của trùng bày !! Cầm chạm vào hiện vật !!

Vẫn cố chấp, Dương Dương cố chạm tay vào mặt cô nhưng càng cố thì cô càng ngửa ra xa. Bỗng có tiếng quát.

- DUƠNG DUƠNG !!!

Là gia đình nhà anh, người quát không ai khác là chị gái Dương Vy Lam đang khoác tay bà Kim Thư mẹ anh. Bên cạnh là một người đàn ông trung niên cao lớn có đường nét giống Dương Dương vô cùng là ông Dương Hàn bố của anh.

- Sao con có thể trêu một mỹ nhân như thế này !! Đúng là cái thằng !! – Mẹ anh tiến lại gần.

- Con chào bác ! Chào chị ! – Lạc An cười nhẹ.

- Ừm chào con !! Con gái nhà ai mà xinh thế này cơ chứ !! – Bà Kim Thư – người đẹp nổi tiếng trong giới thượng lưu mà ai ai cũng biết đến.

- Đây là Diệp Lạc An ! Bạn con ! – Nói rồi anh cầm cổ tay cô định chạy đi – Thôi con xin phép..

- Từ từ đã ! Diệp Lạc An ? – Ông Trương Hàn nhìn cô – Cháu là Tiểu thư tài giỏi của nhà họ Diệp đây sao ?!

Lạc An không nói gì cô vẫn mỉm cười.

- Hóa ra đối thủ của cái thằng con trai ta xinh đẹp giỏi giang thế này sao ?! Khi nào có dịp, mời cháu tới nhà chúng ta nhé ! – Ông mỉm cười.

Rời rời đi, Dương Vy Lam không quên quay lại vẫy vẫy tay chào Lạc An.

- Nhà anh vui nhì ! Ai cũng thân thiện ! – Lạc An cười.

- Bình thường thôi !! Mẹ tôi suốt ngày mắng tôi, ba thì ngày nào cũng ép đến công ti, chị hờ ra là đánh !! Tôi như thằng chạy việc ấy !!! – Vừa nói Dương Dương vừa phụng phịu.

Lạc An lại cười, nhìn gương mặt cún con của anh đang dài ra, đã thế cái mỏ cong lên chu chu ra trông đến tội.

Cô không nhịn dc đưa tay lên véo nhẹ cái mũi của anh.

- Thôi làm trò đi ông tướng !

Đang định trêu lại cô thì điện thoại anh reo. Là trợ lý của bố anh, ông Nghiêm Trung. Anh đưa tay xua xua rồi nghe điện thoại.

- Tôi đây trợ lý Nghiêm !

- Cậu cần về công ti gấp ! Có một vài chuyện cần xử lý trong ngày hôm nay, xin lỗi vì đã gọi cậu muộn thế này ! Chúng tôi sẽ đưa xe tới đón !

- Ừm..Không cần đâu ! 20 phút nữa có mặt ! – Dương Dương nhanh chóng cúp điện thoại nhìn cô – Cô có về luôn không ?! Đi cùng tôi !

Lạc An trần trụi một lúc, việc của cô đến đây xong rồi. Anh về thì cô cũng đứng một mình hoặc tiếp chuyện với vài người quen chứ biết làm gì.

- Phiên anh rồi !! – Cô vừa nói, vừa đi về phía thang máy, không quên quay lại đợi anh.

Để yên tâm cho ba mẹ, cô gọi một cuộc cho ba thông báo giờ xin phép cùng bạn.

Lại là chiếc xe này, đây là lần thứ hai cô được ngồi lên sau chuyến mua sắm trước khi đi Nhật Bản, trong xe có mùi hương thoang thoảng của anh. Vài đồ trong xe cũng được bày trí khá đơn giản nhưng vẫn khoa học.

- Lấy máy tôi gọi cho Hạo Nhiên bảo cậu ấy về cùng Vũ Huy ! – Anh một tay cầm vô lăng một tay rút điện thoại đưa cho cô,

- Tự đi ! – Lạc An lạnh lùng lúi húi thắt dây an toàn.

- Cô có muốn xòe ở đây không ?! – Lại cái giọng dọa nạt, nhưng đúng chứ chẳng sai. Người ta đang lái xe lại bắt gọi điện để mà chết à.

Nuốt cục tức vì không cãi được, cô cầm lấy chiếc điện thoại của anh. Đúng là con trai, ngoài màu đen ra thì chẳng có màu nào có thể sử dụng được, hình nền điện thoại cũng màu đen nốt.

- Đen xì xì thế này có ngày lòi mắt ! – Lạc An lăm lăm.

Đủ để cái tên tai thính mồm rộng kia nghe thấy.

- Lòi mắt mà vẫn có người yêu là được rồi !!

Biết mình vừa chọc vào tổ ong, cô ngồi im không nói gì. Lướt lướt tìm số Hạo Nhiên và hình như càng lướt thì mặt cô càng đỏ lên.

- Lắm em thế này anh có hay bị lấn không ?!

Không nghe rõ câu hỏi của Lạc An, anh chỉ nghe loáng thoáng tưởng cô hỏi nhiều số thế này có hay lấn không, anh cười cười đáp.

- Không ! Sao lấn được, tên ai số ai lưu cụ thể thế rồi còn gì ! Mà cũng nhiều nhận gì đâu ! Toàn người quan trọng !!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hình Đại Diện Là Em

Ồ !! Xem cô hay là anh mới là người chọc que vào tổ ong đây.

- Tự đi mà gọi !!! Đúng như tôi nghĩ mà !! Cái loại chẳng hoa khéo miệng như anh thì chẳng thể tin nổi !! – Cô tuông ra một tràng mà chẳng thèm nghĩ, từ khi nào ở cạnh anh là cô lại nói năng không suy nghĩ gì thế này. Cô có là gì của anh đâu mà bức tức mà trách cứ anh lưu số người ta ?

- Ở điên à ?! Sao đấy ?!!!! – Anh vừa nhìn đường vừa nhìn nét mặt khó coi của cô. Bất giác vòng xe tấp vào lề đường.

Anh tháo dây an toàn quay sang nhìn cô.

- Làm sao ?!!! – Rồi lướt lướt lại danh bạ của mình, cái mặt bắt đầu tím vào vì cái quá khứ bị thương của mình. Lần anh quên cô Quan Hiểu Đồng kia thì có lên bar lên bọ rồi thì đi các event dạng thế này cũng lưu số của đủ loại gái, xinh có giàu có. Nhưng chẳng bao giờ anh gọi hay nhắn cho bất kỳ một cô gái nào thậm chí còn lưu sai tên. Tất cả những người quan trọng thì đều ở nhật ký cuộc gọi hết rồi có bao giờ anh cần vào danh bạ đâu.

Giờ thì giải thích thế nào đây.

- Cái này...Tôi còn không biết sự xuất hiện của mấy số này mà ! – Dương Dương ảm úng.

- Anh nói thế mà nghe được à ?! Trong máy anh anh không biết thì nó tự nhảy vào đây ngồi à ?! – Lạc An quát lên.

- Tôi thề là tôi không có gọi nhắn cho bất cứ một ai mà, tôi thề đấy !! Có trời đất chứng giám. Nói sai tí đưa cô về xong xe đâm chết...!! – Chưa nói hết câu thì Lạc An bị tay vào miệng anh.

- Thôi không phải thề thốt gì cả ! Nói bậy nói bạ !

Rồi cô định thu tay về thì anh cầm lấy kéo về phía mình.

- Tin chưa ? Đủ tin chưa ?

Cô không trả lời, cái mặt vẫn chưa có chút chuyển biến nào nhưng vì sợ anh nói linh tinh nên cô cũng xuôi xuôi. Tự nhiên thấy anh bầm bầm lút lút gì đó xong dơ máy ra cho cô xem.

- Được chưa ?! Xóa hết rồi !!

Cô vẫn im lặng, liếc một cái xong thu máy về.

- Mà sao cứ từ chối người ta mãi mà lại được quyền ghen tuông thế này nhỉ ?!!! – Dương Dương đưa tay cái cái cầm.

- Chẳng sao chẳng gì hết ! Vì sao thì anh phải hỏi anh chứ hỏi gì tôi ! – Lạc An khoanh tay trước ngực, nhanh chóng lấp liếm cho đỡ quê mặt.

- Á à !! Hay cũng thích tôi rồi !!!!!!! – Dương Dương chỏ chỏ tay về phía cô, cười nham hiểm.

- Vớ vẩn !! Nhanh đưa tôi về đi !!! – Cô khoát khoát tay.

Anh cười nhẹ nhìn cô rồi khởi động xe, nối tiếp vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Về một cái đã đến công nhà cô, định còi dây an toàn để xuống xe thì anh giật tay cô lại, để tự mình tháo dây cho cô. Mùi hương anh xộc vào mũi cô, nhẹ nhàng ngọt lịm.

- Rồi đây ! Chiều mai có tôi qua đưa đi học không ?!

- Điên à ?! Tôi có xe anh cũng có xe hà có gì lại phải đi nhờ !! – Lạc An tròn mắt nhìn anh.

- Cho tình cảm đi lên chứ còn sao nữa !! Thôi đi vào đi !! – Anh phẩy phẩy tay mở cửa xe từ bên trong cho cô.

Lúc đóng cửa chỉ kịp nhìn thấy cái môi cô đang bĩu bĩu như kiểu tuyên chiến với anh vậy.

Đội dáng người nhỏ nhỏ của cô biến mất sau cánh cửa thì anh mới bắt đầu chuyển động xe.

Giờ cũng đã 23 giờ kém, không quá muộn so với một thiếu niên.

- Hạo Nhiên à ?! Về chưa ?! – Anh bấm máy gọi cho cậu bạn, đôi co mãi mà cuối cùng chẳng ai gọi cho Hạo Nhiên.

- Về rồi ! Đang ở nhà Vũ Huy này ! Qua đây !!! Đó, có Lạc An cái là quên hết anh em bạn bè !! – Hạo Nhiên đang hào hứng nhưng nhớ đến vụ nấn nỉ mãi tên phù thủy keo kiệt Vũ Huy mới cho lên xe, giọng anh lại găng lên.

- Thôi xin lỗi ! Định gọi rồi mà quên !! Để cửa nhé, tôi qua công ti chút kịp thì sang. – Dương Dương đáp rồi anh tắt máy, rú ga xe phóng thật nhanh trong dòng xe.

*

01:00

Chẳng bao giờ cô thức khuya quá thế này, nhớ lại lời mẹ lúc đi về. Cô mò lên Facebook xem thử, trên này toàn những ảnh thân mật của mấy cặp đôi vừa đi Nhật Bản kia, không hiểu họ chụp lúc nào.

Cô ấn vào comment và để lại trên đó dòng chữ: “Lúc này tôi đang ở đâu ?”

Trên bức hình có Mi Lan và Hạo Nhiên, trên tay là 2 chiếc bánh lá phong khi đi leo núi. Thừa đoán được chỉ là cô đang hàm ý nói bọn họ chụp ảnh mà chẳng gọi cô.

Tĩnh !

Cô mở thông báo lên, là từ Mi Lan Lưu đã trả lời bình luận của cô : “Hahaa!! Cậu nhớ lại xem !”

Định không comment nữa thì lại một thông báo khác, đập vào mắt cô là cái nick D Dương. Nhìn cái tên thôi cũng thấy khó chịu rồi. Và đến khi đọc comment thì còn càng khó chịu hơn: “Ồ cùng tôi !”

Cô lập tức phản bác lại: “Hồi nào tôi ở cùng anh ?!”

Vài giây sau phản hồi lại chỉ hai chữ: “Đi lạc!”

Ôi trời ơi sao cô có thể quên được cái lịch sử đáng căm thù đó cơ chứ. Tại ai mà hôm đó cô phải khổ sở, lại còn vụ ngủ chung nữa. Mọi hình ảnh lại hiện về, mặt Lạc An giờ như bốc khói, một cột khói cao đang nghi ngút.

Cô không trả lời nữa, thoát ra nhưng thế nào lại ấn vào trang cá nhân của anh.

Avatar là một cô gái, phía sau của một cô gái có mái tóc dài được tết gọn gàng. Ồ có bộ đồ Unisex bản giới hạn giống hệt của cô nữa kìa, ơ giày Valentino đính tán ??? Sao lại có thể có sự trùng hợp thế này được.

- Ồ..Là mình mà ?!! – Cô vừa thốt lên.

Tiếng báo tin nhắn từ Messenger, từ D Dương.

“- Con giá con đưa ! Ngủ đi !”

Không thể tụt mắt cơ hội, cô nhấn lại ngay.

“- Ai cho phép anh để anh tôi ?!!”

**

Dương Dương đọc được dòng tin nhắn của cô, thì cười như một tên điên làm cho hai cậu bạn đang đưa xe cũng phải quay đầu lại nhìn.

“- Ai nói đây là cô ?!” – Anh nhấn lại.

2 phút sau cô nhấn lại.

“- Rõ là tôi rồi ! Đố anh tìm được cái váy nào thứ hai thế này đây !”

“- Thì không phải có rồi sao ?!”

“- Đâu ?! Mang ra đây !”

“- Trong ảnh đó ! Người đó đang mặc đó thôi ! Giới thiệu luôn cho cô hay, là bạn gái tôi đó !”

Anh vừa nhấn xong, cười như nắc nẻ.

- Này Dương Dương ! Cậu có cần uống thuốc không ?! – Hạo Nhiên dừng lại quay ra đằng sau nhìn tên điên nửa đêm mà cười như nhặt được kim cương.

- Khỏi đi ! Đưa xuống viện tâm thần luôn đi là vừa !! – Vũ Huy cũng quay người lại.

Dương Dương vẫn cười, anh đưa tay khoát khoát ý nói không có gì.

Dù nói vậy nhưng hai cậu bạn này cũng cảm thấy vui hơn vì Dương Dương đã từ rất lâu từ ngày Quan Hiểu Đồng biến mất, họ mới có thể nhìn thấy anh cười thực sự như thế này.

Đằng kia im bất, không thấy trả lời mặc dù “seen” rồi. Anh “.” một hàng dài để cô nói tiếp.

“- Đang”

“- Đang gì ??!?” – Anh đợi đọc từng chữ một mà cô nhấn.

“- Xem”

“- Giờ này mà còn xem xét gì ?! Ngủ đi thôi”

“- Phim”

...

Ồ ! Thế hóa ra cô nàng dừng lại mất tích cả 10 phút là vì xem phim à ? Không quan tâm anh đang nói gì à ?

Chúc mừng Lạc An lại quay vào ô “sử thi”

Anh tán công và làm phiền cô bằng cách viết một loại nhưng câu trách móc cô. Vừa dài lại còn toàn là trách người ta không coi anh ra gì.

20 phút sau cô mới mở điện thoại lên, nhờ khối óc thông minh hơn người sớm đoán sẽ bị làm phiền nên cô đã tắt âm thanh từ lâu rồi.

Lâm nhắm một lúc không thấy cô seen, anh nằm vật ra ghế. Tâm trạng mỗi lúc một thay đổi cứ như phim Hàn Quốc vậy.

“- Ngủ” – Tinh!!

Thông báo hiện lên trên màn hình, anh bật dậy túm lấy điện thoại.

“- Thôi đừng ngủ ! Dậy chơi với tôi đi !!” – Anh nhún lại.

“- Muốn gì ?!”

“- Ôm nhau ngủ !” – Vừa cười vừa soạn tin nhắn.

“- T”

“- H”

“- À”

“- N”

“- K”

“- I”

“- N”

“- H”

Một loạt các chữ cái được gửi đến mà ghép vào thì đó là một thông điệp hết sức yêu thương mang tên “THẦN KINH”

“- Lại đây nào !” – Anh vẫn siêu nhây nhún lại.

“- Chào !”

Chưa nhún lại cô đã thoát ra mất rồi, giờ mà nhắn tiếp thì liệu có làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô không nhỉ ?

Anh trần trụi một lúc rồi cất điện thoại vào túi, lại lúi ra bầm bầm lướt lướt.

Hôm ở công viên hoa, lúc anh đi đằng sau vì vừa chán khi không được lại gần cô lại cứ muốn ngắm mãi nên bỏ điện thoại ra chụp lại. Mỹ nhân đương nhiên được mọi người tung hô dù chỉ nhìn đằng sau cũng đủ biết tiểu thư danh giá không phải

dạng tầm thường. Ai cũng hỏi nhưng anh đều không trả lời, chuyện cũng đến tai bà Kim Thư. Có gắng hỏi anh lúc chập tối khi anh trở về về nhưng Dương Dương vẫn chẳng nói chẳng giảng chỉ cười trừ cho qua chuyện.

Chuyện của Quan Hiểu Đồng mẹ anh cũng chỉ biết sơ sơ đặc biệt là chị anh thì biết hầu hết mọi chuyện. Thương em trai mà chẳng thể làm gì, chỉ đành im lặng mà quan sát từng cử chỉ của đưa em tội nghiệp của mình. Hôm nay có vẻ như cô đã để ý đến Lạc An, lâu rồi Dương Dương chưa từng thân thiết hay đi chung cùng ai ngoài Mi Lan và Thụy Chi đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nhưng Việc Đáng Bạn Tâm

8:00 am

Cô tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon, giờ thì khá sớm so với việc cô thức đêm qua.

Theo thói quen, mỗi sáng sớm cô sẽ xuống phòng uống một tách trà và ăn một lát bánh nào đó để tăng khẩu vị và khả năng cảm nhận của mình, không quên mở ti vi xem.

Bữa sáng khá xinh xắn được đặt gọn trên chiếc bàn thủy tinh được trải khăn ren trắng sang trọng, trên bàn có cắm vài cành hoa Lavender tím làm cô nhớ lại vài khoảnh khắc ở Nhật Bản, giờ này nếu ở bên đó chắc cô đã dùng bữa xong lâu rồi và đang chuẩn bị đi thăm thú đâu đó.

Nhấp một ngụm trà, nuốt từ từ để cảm nhận hương thơm và vị ngọt đắng của nó.

Trên tivi đang đưa tin lại về buổi Event ngày hôm qua, cô chắc đã reo được quả lớn rồi. Cái tên Diệp Lạc An giờ quả thật chưa ai biết đến ngoài những Thương Nhân, nhà Doanh Nghiệp hoặc Chủ tịch, Giám đốc của một công ti nào đó,.. hầu hết những người có tầm cỡ quan trọng đều đã biết đến cô. Cần gì ngoài như thế ? Chẳng cần nhiều người biết đến cô, chỉ tổ tăng thêm xì xào từ dư luận lời ra lời vào cô không thích. Chỉ cần những người kia biết tới, đánh giá được năng lực, tài năng của cô là đủ rồi.

*

Sáng nay, anh phải ra khỏi nhà từ sớm để tiếp đãi và dự một cuộc họp ở công ti ba anh. Xử lý và thực hiện kế hoạch chiến lược mà đêm qua anh đã mất vài tiếng ở công ti, dự cuộc họp để anh có thêm kinh nghiệm sau này.

Với một học sinh thậm chí còn chưa tốt nghiệp trung học mà đã gánh vác nhiều trọng trách như vậy. Liệu làm những cô ảm cậu ảm liệu có vui tươi được với tuổi học trò như trong những câu chuyện ?

*

Buổi chiều đến, 15 phút để tới trường, 13:30 cô vào lớp.

Thượng Hải tháng 9 đã thừa dần những tia nắng mà thay vào đó là bầu trời trong xanh nhiều hơn.

Loáng cái trước mắt đã là cổng trường, Lạc An bước xuống xe.

- 17:30 tôi sẽ tới đón tiểu thư ! – Lái xe đeo chiếc kính đen đang mở cửa xe cho cô.

- Chú cứ tới đúng giờ là được không cần tới sớm ! – Lạc An nói bằng giọng nhẹ nhàng, đáp lại cô bằng một cái cúi đầu kính cẩn.

Cô đi dọc hành lang vào lớp, cái nhìn từ các phía đã bớt đông đúc như mọi lần. Mà cô cũng quen rồi, cái nhìn soi mói để tìm ra từng khuyết điểm của cô, nhưng vô ích.

- Hihi Lạc An !!! – Mi Lan chạy ra kéo tay Lạc An.

- Chào các cậu !! Đi học sớm thế ?! – Lạc An đặt cặp sách xuống bàn cười với hai cô bạn xinh xắn.

Đang nói chuyện thì đột nhiên thấy đông đúc ở bên ngoài, Lạc An quay mặt lại lộ cái vẻ hình như hơi hóng hớt ra. Mi Lan thấy vậy, quay đầu cô vào trong, cong cong cái miệng.

- Mấy tên dờ hơi đấy !! Không có gì đâu !!

Cô cười cười cũng chưa đoán được ra chuyện gì, thì ba cậu con trai kéo theo một đồng ồ ào đến.

- Á à !!! Chào các em gái của chúng ta !!!!!!!! – Hạo Nhiên phơn chí đặt cặp sách xuống ghế vội vã khoác vai Mi Lan – Cục cưng à !! Không được gặp em cả buổi sáng nay nhớ em quá đi !!!!

Mi Lan không thèm quay mặt lại, khoanh tay trước ngực.

- Chỉ có giới cái miệng dẻo thôi !! Đi ra mà làm nam thân tiếp đi kìa !!!

- Ô em giận đấy à ?!!! Đừng có giận mà !!! Bọn họ cứ chạy theo làm sao mà anh biết được !!!!! – Hạo Nhiên nghiêng hẳn đầu nhìn cái khuôn mặt cún con giận dỗi của nàng người yêu trẻ con của mình – Nay đừng làm anh phải phạt em vì cái tội giận linh tinh đấy nhé !!!

Cô vẫn quay mặt đi không nói gì, ánh mắt của cả bọn đang kéo về cái bộ phim ngôn tình của hai diễn viên sến đảm nhất hội.

Đúng như dự đoán, nam chính đưa tay ép má của nữ chính vào môi mình đánh “chục” một cái kết quả là nữ chính hết giận, đánh đánh nhẹ vào ngực nam chính...

- Hai cậu khùng quá rồi !! – Lạc An có vẻ không quen với màn thể hiện tình cảm sến sảm thế này.

- Một thanh niên vẫn còn F.A chia sẻ !! – Hạo Nhiên cười cười.

- Ai nói Lạc An cô đơn trong khi Dương Dương ngồi đằng sau đấy ?!!!? – Vũ Huy loì chơi – Dương Dương nhí ?! Sao hôm nay im thế ?!!!

Không cần mở miệng, anh đã bị một quyển sách “páp” lên lưng dưới tay của Dương Dương. Cả sáng anh bị hành hạ, đến trưa dùng bữa mà cũng chẳng ăn được gì nên có hơi mệt.

Tiếng chuông reo lên và giảng viên bước vào lớp.

Là cô Sam – Chủ nhiệm lớp và đồng thời giờ cũng là tiết Anh của cô.

- Sau chuyến đi các em có cảm thấy vui không ?! – Mở đầu bằng một câu tiếng anh.

Lớp AA-1 hội tụ toàn những kẻ ba mẹ giàu có quyền cao chức trọng thì lấy đâu ra kẻ học dốt. Đương nhiên lấy đâu ra kẻ dốt ? Mà có dốt thì tự bản thân họ sẽ phải học gia sư hay làm bất cứ giá nào để nâng tầm hiểu biết của mình lên. Đứng ở vị trí hạng nhất toàn trường, đối với Diệp Lạc An quá đơn giản bởi hành tích học tập xuất sắc. Ấy vậy mà giờ có kẻ lại thách thức cô.

- Các em sẽ viết phiếu đóng góp đánh giá về chuyến đi này nhé ! Bất cứ những vui những buồn hay chưa vừa ý đoạn nào thì các em viết để chúng tôi sẽ xem xét và sửa lại vào những lần sau. – Cô Sam tuyên bố trước lớp.

Cũng hơi dài dòng và lằng nhằng đối với hội Con Nhà Giàu kia nên hầu như ai nấy đều viết vồn vện “Chuyến đi bổ ích và rất tốt”

Sau 15 phút viết và nộp lại, cô Sam có xem qua. Lớp trưởng là Thụy Chi cũng lên xem qua để tổng hợp lại cùng cô.

Vài tờ phiếu đều ghi tốt nên định chỉ xem đến đây thì dừng lại, bỗng nhiên đập vào mắt Thụy Chi có một tờ phiếu khá dài. Dài đăng đặc đúng với nghĩa của nó.

Cô đưa cho cô giáo chủ nhiệm xem qua, và cũng lăm nhăm đọc.

Nội dung tờ phiếu làm cho chính Thụy Chi cũng có phần sốc với ngôn từ khá bạo dạn đến mức cô còn nhìn hằm xuống nhân vật chính được nhắc tới trong phiếu.

- Các em trật tự !! – Cô dừng lại 3 giây – Hầu hết các tờ phiếu trong đây đều ghi rất tốt về chuyến đi này ! Cô rất vui vì các em cũng cảm thấy được bên nhau cũng sinh hoạt chung và học tập. Chỉ duy nhất một tờ phiếu ! Có phản hồi không tốt về một bạn trong lớp mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chẳng Còn Lý Trí

Cả lớp như nín thở, trường hợp này không phải chỉ xảy ra một hay hai lần. Để chìm nhau xuống thì chẳng có gì là không thể xảy ra cả.

- Vào hôm đầu tiên của chuyến đi, có một bạn đã ra ngoài vào ban đêm mà đã quá giờ cấm và trở về vào 7 giờ sáng đặc biệt ở đây là có người nhìn thấy học sinh đó đi cùng một người đàn ông lạ mặt ! Có lẽ giờ đã biết đây là lỗi của bạn nào chưa ? Cô Sam nói, hướng mắt về cuối lớp. – Lạc An ?

Lạc An ngược mắt nhìn cô, nghĩ lại làm gì có dai thoại nào về việc cô ra ngoài vào ban đêm đâu cơ chứ ?

Chợt mắt đảo liên hồi, ngày hôm đó chẳng phải là khi Dương Dương về và nằm trên giường của cô nên cô mới phải giả vờ ra ngoài sao ? Không phải sao ? Trời ơi, lời nói dối tai hại này phải làm sao đây mà cô làm gì có bà cô nào sống bên Nhật đâu ? Mà còn bức hình nào nữa ? Đúng là điên rồi !

Chợt Mi Lan lên tiếng:

- Thừa cô ! Lạc An ra ngoài là do có người thân ở bên Nhật gọi qua và muộn quá nên đành ngủ lại và vội nên không báo lại với cô ạ !

- Vậy còn bức hình thì giải thích sao chứ ?!! – Một vài tiếng nói xì xào ở xung quanh.

- Vậy làm sao chứng minh đó là tôi trong khi sự thật chưa bao giờ có chi tiết đó ? – Lạc An đứng dậy.

- Sao nói được rằng cậu chỉ qua nhà người thân chứ không đi cùng với đàn ông ? – Một bạn nữ nói đồng theo, đủ to để cô và cô Sam nghe thấy.

- Thực sự nhìn tôi có giống loại gái rề tiền như các cô không ? – Lạc An cười khểnh nhìn về phía cô gái vừa nói lên câu nói có ý xúc phạm cô.

Cô gái đó đứng bật dậy.

- Cô nói ai là loại gái rề tiền ? Đừng có tưởng có tiền thì có tất cả ?!!! Chẳng hơn ai đâu !!! – Cô gái vừa rồi là Vũ Liên Như, cháu ruột của chủ tịch tập đoàn Nội Thất Kysel.

- Ngậm miệng lại trước khi tôi cho cô biết thế nào là “Nhục” ! – Lạc An chốt một câu khiến cô ả chặt miệng. Suy cho cùng sau khi chê bai Lạc An thì cô ta cũng chột dạ, có tiền sao lại không có tất cả được ? Hơn thì chắc chắn hơn hết những người ở đây rồi, tài năng học giỏi gia đình bề thế. Đối đầu thế này có vẻ hơi ngang nhiên.

- CẶC EM !! DỪNG LẠI !! Lạc An cũng thôi ngay !! Việc này tôi sẽ xem xét và làm rõ ngay sau buổi học ngày hôm nay !! Cuối tiết Lạc An lên gặp tôi !! – Cô Sam nói giọng giặc.

Còn chút thời gian học nốt tiết, lại đến giờ ra chơi. Lạc An lại là tâm điểm chú ý dưới cái ánh mắt chẳng hề tôn trọng một chút nào.

- Ê ! Nhìn gì thế ?! – Hạo Nhiên hất hàm với một đám con trai hình như đang nói điều không hay về Lạc An. – Còn nhìn nữa có tin tôi lôi hai con mắt của các cậu ra không ?!

Bọn họ giải tán dần dần trước lời đe dọa của Hạo Nhiên. Thụy Chi nhanh chóng phi sang hỏi.

- Lạc An sao không giải thích cho cô ?!

Cô không trả lời, im lặng.

- Cậu không nói gì cô càng hiểu lầm ! Sao lại càng làm cho người ta nghi ngờ như thế ?!! – Mi Lan nắm chặt tay đập đập xuống mặt bàn.

- Không có tội, chẳng việc gì phải mồm năm miệng mười mà giải thích cho thiên hạ nghe cái điều chẳng xảy ra ! – Lạc An khoanh tay trước ngực. mắt hướng thẳng.

Thụy Chi đặt hai tay lên vai cô, vỗ nhẹ nhẹ.

- Cuối giờ cứ lên gặp cô ! Thực sự mà chuyện không như vậy thì có thể nói với bọn tớ !

- Chị nói gì thế ?! Chị không tin tưởng Lạc An à ?! – Mi Lan càng nói, lòng Lạc An có chút bận tâm. Hóa ra khi mà lời nói dối phát ra từ miệng của con người thì nó cũng vẫn trở thành lời nói có giá trị với những người tin tưởng mình.

Cuối tiết, khi mà chẳng còn ai ở lại thì nhóm học sinh ưu tú của AA-1 lại ở lại, chủ yếu để tiếp thêm tinh thần cho Lạc An. Nhưng cô vẫn tỏ ra bình thường lắm, thậm chí còn bảo bọn họ về nhưng chẳng ai chịu về cả.

“Cộc ! Cộc !” – Lạc An gõ nhẹ lên cửa.

- Em vào đi ! – Cô Sam từ phòng giáo viên.

- Em chào cô ! – Lạc An cúi đầu.

Cô miệng cười, di chuyển sang ghế sofa. Chỗ tay xuống ghế.

- Em ngồi đi !

Đợi Lạc An ngồi xuống, cô rót một cốc nước đặt xuống, chờ một vài phút bình tĩnh cho cả cô và trò, cô mới bắt đầu nói chuyện.

- Tối ngày hôm đấy ! Em có đi ra ngoài không ?! – Cô Sam khoanh tay trên đầu gối.

- Sau bữa ăn chung cùng lớp thì hôm đó em trở về khách sạn ! Và.. – Lạc An dừng lại.

- Và sao em ? Giờ em cứ nói thật với cô ! Đây đơn thuần chỉ là chuyện đòi lại công lý cho em thôi ! Cô biết em không phải kiểu người ra ngoài vào ban đêm nhất là với người khác giới ! – Cô Sam đưa lại bình tĩnh cho Lạc An.

- Em...- Lạc An ấp úng – Cô có thể cho em xem hình ảnh được không ạ ?

Ngập ngừng một lát, cô Sam mới đứng dậy tiến về chiếc ngăn kéo, lôi ra hai bức hình.

Đều là chụp từ đằng sau một cô gái có vóc dáng giống cô và cả bộ trang phục mà cô mặc ngày hôm ấy. Từ mái tóc cho đến dáng người chẳng khác một chút nào. Nhưng bên cạnh lại là một người đàn ông xa lạ nào đó, một tấm thì khoác vai một tấm thì đang cười nói vui vẻ và ...họ đang tiến tới một khách sạn không có tiếng tăm cho lắm, điểm lạ ở đây là đều được chụp hết sức kỹ xảo để không nhìn thấy khuôn mặt người con gái.

- Lạc An ? – Cô Sam đặt tay lên vai Lạc An, nghiêng nghiêng đầu – Giờ em có thể nói cho cô được chưa ?

Cô ngập ngừng, chẳng thể nói ra suy nghĩ trong lòng mình, không lẽ cô nói vì Dương Dương mà cô ra ghế sofa ngủ ? Và mọi chuyện đều là sắp đặt hoặc hiểu lầm ? Ai sẽ tin khi chẳng có nhân chứng ?

- Em. Thực sự người trong hình không phải em...! – Cô ấp úng, gương mặt đã phản náo mất đi sự tự tin của mình.

- Chắc chắn là như vậy ! Nhưng hãy cho cô một lý do gì để chứng minh lời nói của em không vô căn cứ ! – Cô Sam đáp bằng chất giọng dịu dàng nhưng pha chút nghiêm nghị.

Chần chừ một lát, Lạc An nói.

- Nếu thực sự cần xé to chuyện ! Em sẽ mời luật sư can thiệp ! – Lạc An tút lại về lạnh lùng của mình – Bằng một tấm ảnh mặt không rõ mặt mà giám bồi nhọ nhân phẩm của em ? Em sẽ tìm cho ra người viết tấm phiếu này ! Bằng không, em sẽ chẳng còn phải là Diệp Lạc An nữa !!

Cô đứng phắt dậy, trong sự hốt hoảng của cô Sam. Tình huống này chẳng phải cô gặp lần đầu, nhưng thực tế ở đây đúng là bức ảnh chỉ là trùng hợp trang phục của cô chứ không hoàn toàn tố cáo rằng đây là cô.

- Lạc An ! Em bình tĩnh đã ! Chúng ta có thể từ từ nói chuyện ! Vấn đề này của em cô vẫn chưa nói với cô Hiệu Trường mục đích cũng chỉ vì không muốn xé to chuyện thôi !! Có oan phải rửa nhưng mong em không rửa bằng cả một dòng sông như vậy !!! – Cô Sam phân trần, cố gắng lay động suy nghĩ của Lạc An.

Cô im lặng, một lát thì cô xin phép được cầm một tấm ảnh trở về để xem qua. Vào tiết sinh hoạt cuối tiết ngày mai, sẽ xử lý tiếp câu chuyện nội bộ lớp học này.

Trở ra khỏi phòng giáo viên, Hạo Nhiên ủa ra khoác vai cô.

- Sao rồi cô gái ??? Cậu đã giải thích hết chưa ?!

Chẳng đáp lại Hạo Nhiên, cô vẫn im im lặng thinh mà chẳng một ai hiểu nổi.

Cũng không muốn dây vo thêm, nên tất cả lui lại phía sau để cô một mình.

Thời tiết Thượng Hải thật buồn cười, lòng người khi buồn ông trời cũng buồn theo. Trời đang mưa dường như ngày càng nặng hạt, cô chợt nhớ ra khi nãy cô gọi cho lái xe nói rằng không cần đến đón vì cô nghĩ sẽ ở lại lâu. Đến giờ tâm trạng một mối cũng chẳng buồn gọi lại.

Tiến về phía cổng, một mình trên con đường bỗng cảm thấy vừa bất công vừa thảm hại, có sự thật mà chẳng thể nói ra chỉ vì cái chữ “xấu hổ” giá mà cái lúc đó cô chẳng nói dối rằng ở lại nhà người dì thì giờ đã ngang nhiên công khai chỉ là tản bộ thôi. Mà kể cả vậy thì còn tấm hình kia ? Ai lại làm trò tiểu nhân phá hoại nhân phẩm trong trắng của một người con gái bằng cái tấm hình phản ánh gián tiếp kia lên.

Một bóng người thiếu niên lao về phía trước kéo lấy tay cô về phía mình. cảm chiếc cô đang che cho cô.

- Con cóc ! Làm gì cũng phải để ý chứ ! Không thấy trời đang mưa à ? – Dương Dương hét lên. Tiếng của anh hòa trộn với tiếng mưa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cách An Ủi Đáng Yêu

Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như thế này, cô chẳng phải trẻ con. Vài vụ việc bê bối trên công ti của ba cô cũng xử lý qua, thông minh lanh lợi như cô lẽ nào giờ lại chịu khuất phục dưới ngưỡng cửa kẻ tiểu nhân ?

Cô dựa đầu vào ngực chính cái tên đã gây ra rắc rối này cho cô.

- Phải làm thế nào đây ? – Cô bật lên một câu hỏi, chẳng mong đợi anh trả lời nhưng cô vẫn cứ hỏi. Như bộc lộ rõ tâm trạng của mình lúc này.

Dương Dương đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc mượt mà thoang thoang mùi hương ngọt lịm quyến rũ của cô.

- Chẳng có cái gì trên đời này là không có lời giải cả ! Cô hãy xem xét kỹ lại nhưng bằng chứng buộc cô đi ! – Giọng anh trầm trầm cảm tưởng như có thể xua tan hết những mối mệt trong cuộc sống, không có sự đùa nghịch treu chọc như mọi khi.

Cuối cùng, dưới cơn mưa đang từng phút nặng thêm. Dương Dương cũng dụ được cô vào một quán tạp hóa ven đường khi cả hai đang đi bộ trên vỉa hè.

Cô ngồi im trên chiếc bàn gỗ dài đối diện là một tấm kính cạnh cửa ra vào. Nhìn qua đây có thể thấy được hết những dòng xe cộ đông đúc trước cơn mưa nặng bắt chợt của tháng 9 này.

Anh quay trở lại, cầm trong tay 2 cốc mì ăn liền. Tiến về phía cô.

- Giờ tôi buồn mà anh cho tôi ăn mì sao ? – Lạc An chống tay lên cằm nhìn từng cử chỉ của người con trai trước mặt, ánh mắt vẫn hơi buồn buồn.

- Cô không biết là mì tôm có thể giúp người ta quên đi nước mắt à ?! – Dương Dương nhếch khóe môi, trên gương mặt điển trai có một nụ cười.

Cô cười nhàn nhạt, giờ những câu nói đùa của anh cũng chẳng chọc được cô nữa rồi.

Chợt điện thoại cô reo lên, trong cái khoảnh khắc có hơi uể oải. Cô rút điện thoại trả lời.

- Mẹ à ?!

- Con đang ở đâu rồi ?!! Mưa quá đấy !!! Giờ mà tài xế vẫn chưa phải qua đón sao ?

- Con đi với bạn một chút rồi về ! – Lạc An trả lời, bà Trần Phương hỏi hỏi thêm vài câu nhưng sợ cô đang bận với bạn nên cũng cúp máy để cô tự nhiên hơn.

Cốc mì được pha chế xong, anh đẩy sang cho cô. Bóc lớp nilon bên ngoài của cặp đũa để lên trên miệng cốc mì.

- Anh có biết ăn mì thì béo thế nào không ?! Còn có mụn nữa ?! – Lạc An ngoài thưởng thức món mì Xốt Spaghetti do chính tay đầu bếp Ý ra thì chưa từng nếm qua hương vị mì cốc.

- Một hộp không có ảnh hưởng gì đâu con bé này ! Ăn thế này cũng là một cách để cô có trải nghiệm nhiều hơn khi bước xuống cuộc sống bình thường đấy ! – Dương Dương nhìn cô cười cười rồi mở nắp mì giúp Lạc An.

Mùi hương kích thích khứu giác của con người đang lan tỏa khắp cả tiệm.

Lạc An không thoát khỏi sự quyến rũ của nó, cô nhìn theo Dương Dương. Cũng cầm đũa ngoáy đều mì lên và xì xụp cứ như một cô thiếu nữ mới lớn.

Đúng như anh nói, cái hương vị trong chưa có vị ngọt, trong ngọt có vị cay của mì xộc lên. Thoạt đầu cô còn ăn khiêm tốn, về sau thì cả nước cả cái húp tất. Lúc nào cũng vậy, ở bên anh là chẳng còn có thể giữ được hình tượng một cô tiểu thư nhà nhận đoạn trang nữa.

Dương Dương dừng lại, chăm chú nhìn từng cử chỉ của cô gái chưa từng ăn mì cốc. Ban này còn chê ông chê eo giờ thì chắc vô cốc cũng chẳng tha.

Trong khi anh mới đang khều khều vài sợi thì cô đã ăn xong một cốc rồi.

Cô đứng phắt dậy, di chuyển về hướng ban này anh đi ra. Dương Dương lắc lắc đầu cười. Cô chạy vào gian hàng mì, mì gói mì cốc các loại đủ cả đủ mọi thứ trên đời chắc đều có trong gian tiệm tạp hóa đa năng này. Nhưng trớ trêu là cốc mì lại nằm bên trên, tít bên trên. Cái chiều cao 1m62 này của cô chưa bao giờ lại cảm thấy nó tệ hại thế này. Đang bám vài thành kệ kiếng tay kiếng chân lên thì chợt anh xuất hiện đằng sau.

Cô giật thót mình kéo tay vào 3 cốc mì xếp trong một hàng.

Cái kết đắng lòng cho thanh niên thích xuất hiện kiểu ngôn tình là 1 cốc nằm trong tay Lạc An. 2 Cốc còn lại rơi là tã vào đầu cậu chàng cao ngầu ngạo. Cũng may anh cao nên lực rơi khá nhẹ chần hết cả con mưa mì cho cô rồi còn gì nữa.

Lúc Lạc An quay mặt lại bật miệng cười cái điệu bộ cam chịu của anh. Mím môi mím lợi, lừ lừ mắt nhìn cô.

Chạy trốn lại là phương pháp hiệu quả, như một con gió cô biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Đi chậm chậm trở về bàn, quan sát cô nàng đang chế nước sôi vào mì.

- Cô sẽ sớm biến thành một cái bánh đa vừa tròn vừa có mụn cho coi !! – Dương Dương cầm nốt chiếc đũa, ngoảnh những sợi mì đưa lên miệng.

- Đến lúc đó tỏ ra không quen tôi là được ! – Lạc An chống tay lên cầm nhìn cốc mì trước mặt đầy thiện trí.

Dương Dương dừng đũa, quay mặt về phía Lạc An.

- Mà cũng tốt ! Cho cô bớt xinh đi ! Dù biết là tranh giành với mấy lũ người hay nhìn cô bằng ánh mắt chiếm đoạt đó tôi thừa thắng nhưng dù sao được nhìn cô tôi cũng không muốn chia sẻ cho ai hết – Bằng giọng nửa đùa nửa thật.

- Nói linh tinh !! – Lạc An không cong cái mồm lên cãi như mọi khi nữa, cô gật gù cho qua vì kiểu gì mà giờ làm căng lên anh cũng kiếm có gây sự.

*

Ăn xong hai cốc mì to đùng, Dương Dương trước khi rời cửa hàng có mua cho Lạc An một hộp sữa mà ngày đầu tiên vào học Mi Lan cho cô.

- Đây ! – Anh đưa hộp sữa cho cô.

- Có cả màu nâu à ?! – Lạc An đưa hộp sữa lên trước mặt.

- Đây là vị socola, vị này tôi thích uống nhất nên cô hãy uống thử đi !! – Dương Dương cầm chiếc ống hút như tàu bay đâm thẳng xuống lớp vỏ bạc của hộp.

- Tại sao tôi phải uống vị anh thích ?! – Lạc An trước khi nếm thử vẫn phải trêu ngạo anh.

- Vì tôi thích thì đương nhiên cô phải thích rồi ! Cô không nghe người ta nói những người yêu nhau thì luôn chung một nhịp đập à ?! – Anh nghiêng nghiêng đầu vừa nhìn biểu hiện của cô khi uống sữa vừa ngắm cái miệng đang chu chu kia.

- Nay đừng có được đằng chân lân đằng đầu nhé ?! Đừng có thấy tôi không nói gì mà càn cả gan xâm phạm nhé ! – Lạc An ngắt quãng dòng sữa đang được hút lên, quắc ánh mắt nhìn anh.

Lúc sau, bầu không khí im lặng lại ủa về. Tưởng vậy là cô quên được chuyện ban nãy. Thật là mệt mỏi.

- Tại sao anh lại không bị thuyết phục bởi tấm hình kia ? – Lạc An mang theo một câu hỏi không khó trả lời cắt ngang sự im lặng.

- Con bé ngốc nghếch này ! Thông minh của cô đã dễ dàng bị đánh quật bởi vài ba cái tin vớ vẩn này rồi đấy à ? – Dương Dương đưa bàn tay làm rối nhẹ mái tóc dài của Lạc An.

Cô chẳng nói gì, cúi cúi mặt xuống đất. Lần đầu thấy cô thiếu sức sống đến thế này, khéo léo quan sát và chú ý của cô đi đâu mất rồi. Hay là ...

- Nghĩ đi nghĩ lại ! Tự nhiên dạo này tôi thấy mình đã bớt linh hoạt ! – Lạc An chép miệng, chân đá đá vu vơ.

Đến lượt anh im lặng, trời lúc này mưa bé dần, chỉ còn lâm thâm chứ không nặng hạt. Anh đưa tay, kéo lấy vòng eo xinh xắn của Lạc An về phía mình, khóa chặt yên vị bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đau Lòng

Lạc An nhìn theo cánh tay anh, ngược dần dần lên. Bằng một giọng trầm trầm, đầy sùng ông.

- Không muốn chết thì buông ra !

Anh thậm chí còn ghì chặt hơn, quay mặt lại nhìn cô. Gương mặt sáng nhập nhoạng trong ánh đèn, sống mũi cao và vàng trán của anh thật đẹp, dương đôi mắt nhìn thẳng vào Lạc An, anh nói với giọng làm cho người ta cảm thấy thật dễ chịu.

- Lạnh lắm ! Cô không muốn mai không còn giọng để chứng minh mình đúng thì cứ đi ra khỏi tôi đi !!

Cạn lời thanh niên, cô gườm gườm anh vì chẳng có cái lý do gì thêm để mà chối cãi nữa.

Quay vòng về gara để xe cạnh trường. Giờ đã là 19:30 tối, chưa gì đã muộn thế này rồi. Thế mà cô còn cứ tưởng mới chỉ lang thang cùng anh chút xíu đến 30 phút là cùng vậy mà đến tận bây giờ.

- Vào đi ! – Anh mở cửa xe cho cô, tay vẫn cầm ô che đến khi cô ngồi vào xe rồi mới chạy vào ghế lái.

Xe bắt đầu lăn bánh, cô im lặng, anh cũng lặng im. Không nói gì cả, bầu không khí khá ngột ngạt.

Lạc An hơi bận tâm một chút, việc cô bị gán cho cái tội vấy bẩn nhân cách học sinh Bertha Maximus là một việc quả thực đối với cô là quá mức vô lý dù gì thì anh cũng nói anh thích cô vậy mà lại chẳng nói chẳng giảng.

Suy nghĩ của cô cứ thế càng nhiều lên, tính cô vốn là con người tự lập, tự thân làm tất cả mọi chuyện và mà chẳng thể hiểu nổi từ khi biết đến một người gọi là Dương Dương thì cô lại dễ dàng yêu đuối và tui thân thế này.

Đi đã được một đoạn dài mà anh thấy cô không nói gì, chút chút lại quay sang nhìn thái độ của cô. Gương mặt đẹp tựa như hoa hôm nay phảng phất chút buồn bã, đôi mắt với hàng mi dài cụp xuống. Vẫn cái điệu bộ chống tay lên cằm và nhìn từng ngôi nhà khi xe đi qua.

- Bật nhạc nhé ?! – Anh mở lời.

- Nhức đầu lắm ! – Lạc An xua xua tay.

Kệ lời cô, anh cứ thích nghe nhạc cơ. Tiện tay mở một vài bài hát có sẵn trong album anh vẫn thường nghe cả khi vui hoặc buồn.

- Ô hay !! Anh cứ thích treu người tôi là làm sao ?! – Lạc An bóp nhẹ thái dương, xoay người qua bấm nút tắt.

Chẳng nản chí, anh lại mở lên. Nhạc thì có phải êm đềm nhẹ nhàng gì đâu, gầm rú lên khiến cô nhiều đoạn phát giật cả mình.

- Tôi không đùa với anh đâu ! – Lần này cô đưa tay cho nhỏ âm thanh xuống.

- Nghe nhạc mà bật bé thể này làm sao mà nghe được ?!! – Anh lại đưa tay tăng volum lên.

Ôi trời đất ơi, sao ngày hôm nay ai cũng đối xử không công bằng với cô thể này.

- Không muốn chết thì tắt ngay nhạc đi !!!! – Gương mặt xinh đẹp lộ rõ sự nghiêm túc trong câu nói.

Dương Dương nuốt nước miếng, đưa tay tắt nhạc.

Trong xe lại trở về trạng thái yên tĩnh.

- Cô có khó chịu khi ở cạnh tôi không ? – Dương Dương mắt nhìn lên con đường đằng trước.

Lạc An quay mặt lại nhìn anh, nét mặt thoáng có sự ngạc nhiên, cô lại cứ nghĩ anh đang đùa.

- Có !! Dễ chịu khi ở cùng anh thì có mà điên !! – Giọng nói trong trẻo nửa đùa nửa thật.

- Hóa ra lại làm cô khó chịu vậy à ? – Sự lạ thường trong lời nói của anh hơi làm cô giật mình.

Lại thêm lần nữa hiểu lầm, cô ngả người về phía anh. Quay mặt nhìn chăm chú.

- Đồ trẻ con này !! Lại giận dỗi à ?!! Quả thực tôi đau đầu quá !! Anh muốn nghe nhạc cũng được nhưng mở nhỏ thôi !!

- Cô không hiểu ý tôi rồi !! – Dương Dương vẫn dùng gương mặt hơi lạnh lạnh nói chuyện cùng cô.

Lạc An lắc lắc đầu, quay trở về tầm nhìn thẳng của mình.

Vài phút sau trước mắt đã là cổng nhà cô rồi, Dương Dương dừng xe lại.

- Cảm ơn anh !! Tôi vào nhà đây !!

Nhanh chóng mở cửa xe với ý định bước xuống vì thực sự không gian trong khoang xe này hơi có mùi súng ống và ngột ngạt.

Ý định của cô đã bị Dương Dương quật đổ, anh đã khóa cửa xe lại, khiến Lạc An mở không được liền quay ngoắt nhìn anh.

- Mở ra ! – Cô chau chau cặp lông mày đậm như được kẻ vẽ.

Anh vẫn im lặng, quay người lại.

Cánh tay vươn ra nắm lấy tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, nhìn xuống đôi bàn tay búp măng thon dài trắng muốt của cô.

- Nhờ cô một chuyện ! – Âm thanh dịu dàng được vang lên từ Dương Dương.

- Anh nói đi !! – Lạc An có hơi bất ngờ trước hành động của anh, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh vì nét mặt Dương Dương chẳng có chút nào là đùa cả.

- Hãy nhớ đến tôi đầu tiên mỗi khi cô buồn ! Lập tức gọi điện cho tôi mỗi khi cô có tâm sự ! Cô biết mà ... đừng làm người đàn ông yêu cô phải chứng kiến cảnh cô ở một mình ! – Dương Dương nhìn vào đôi mắt to tròn của Lạc An trước mắt.

Khẽ đưa bàn tay lên môi mình, hôn nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chi Tiết Lộ Liểu

Lạc An thần người một lúc lâu, bất động trước anh, cho đến khi nụ trên môi Dương Dương được bật thành tiếng, thích thú ngấm ngấm cô thì cô mới chợt tỉnh mộng, mở cửa bước ra xe nhanh như một con thỏ.

Và đương nhiên không có chuyện quay đầu lại, chiếc xe vẫn ở đó, cặp mắt của anh vẫn dõi theo cô vẫn là nụ cười đó đến khi cô khuất bóng sau cánh cửa thì bánh xe mới chuyển động.

*

Tắm rửa sạch sẽ, đầu óc đã được thả lỏng và thư thái đi nhiều phần. Lạc An mới lòi trong cặp sách tấm ảnh nhỏ được coi là bằng chứng cô ra vào khách sạn với một người đàn ông lạ.

Tấm ảnh nhìn thoáng qua từng đường nét kể cả về kiểu tóc lẫn trang phục đều giống cô.

Lạc An đắm chiêu suy nghĩ, nhìn từng chi tiết nhưng hình như vô vọng, vì cái thứ bằng chứng tự tạo này thực sự đã quá thành công.

Từng dòng suy nghĩ ủa và thì đột nhiên có tiếng báo tin nhắn. Là từ chat nhóm messenger của cô. Mi Lan gửi lên một loạt các tấm ảnh, chụp của cô và những tấm khác chụp phong cảnh đồ ăn các thể loại.

Đã nhấn vào tin nhắn rồi thì cũng nên xem qua rồi phản hồi lại thì có lẽ Mi Lan sẽ vui vẻ hơn. Cô nghĩ vậy.

Liền mở từng tấm ảnh ra xem.

Trước khi đi, có check in tại sân bay. Vóc dáng của hai cô bạn này quả thực chẳng thua kém gì ai. Có vẻ như Lạc An lại là thấp bé nhất với chiều cao 1m62. Từng tấm hình selfie của Mi Lan cũng được chụp lên, hôm mới đáp đến khách sạn Chân Lữ trước khi đi cũng check vài tấm với Hạo Nhiên.

- Chụp cái gì mà người ta đứng ngay sau cũng không gọi vào chụp cùng !!! – Cô tùm tùm cười nhìn vào tấm hình.

Cô lướt tiếp vài tấm nữa thì vẫn là Mi Lan với Hạo Nhiên còn vóc dáng đằng sau của cô chuyển động liên hồi theo.

Chợt, Lạc An dừng lại ở một tấm hình.

- Loubouti là đế đỏ cơ mà ??? – Cô nhìn vào tấm hình của Mi Lan tay kia vợ lấy tấm hình được gọi là bằng chứng lên xét sơ sơ qua bộ trang phục ngày hôm đó. Đôi giày hiệu Loubouti của cô được chị Ý Lan vợ của anh trai Đăng Khương mua tặng, bản giới hạn có đế màu đỏ nhưng trong hình kia để lại chuyển thành màu đen rồi ? Còn chiếc túi xách Dior trắng luôn mang bên người thì sao ?

Lạc An nhếch môi tạo một nụ cười khinh bỉ cực độ.

- Đã làm thì làm cho tử tế !! Lạc An mà dùng hàng fake thế này có phải quá bất công không ? – Cô nhìn vào hai tấm hình.

Sự tự tin trong Lạc An lại dần được kéo về tràn ngập trong ánh mắt sắc xảo của cô.

*

Ngày hôm sau, cuối cùng cũng đến tiết sinh hoạt cuối tuần.

Cảm tưởng như không khi nơi đây, thời gian như dừng lại. Bình thường sôi nổi bao nhiêu giờ đây im lặng, chờ đợi cái mức phạt và bằng chứng tố cáo Lạc An của chủ nhân tờ phiếu góp ý.

Cô Sam bước vào lớp, chẳng cần nhắc nhở nhiều như mọi hôm. Chuyện này đối với Diệp Lạc An sớm muộn cũng xảy ra. Bertha Maximus vốn là ngôi trường đào tạo những nhân tài ngay khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Hơn nữa Diệp Lạc An – học sinh ưu tú luôn đứng đầu của trường với gia thế khủng như vậy, chẳng còn cách nào dìm hàng ngoài việc bôi mớ chuyện đời tư và ... bôi nhọ danh dự.

- Sinh hoạt hôm nay, lớp trưởng lên thực hiện ! – Tiếng cô Sam vang lên trong phòng học rộng lớn.

Từ chỗ ngồi Thụy Chi bước lên, nhìn Lạc An một cái. Ánh mắt tỏ rõ sự nhấn nhủ với Lạc An hãy cố gắng.

- Thưa cô, các bạn ! Theo như các bạn đã biết ! Ngày hôm qua, sau khi đi thực tế về lớp có viết phiếu góp ý nhằm mục đích xây dựng thêm những ý tưởng hoạt động hoặc tố cáo các học sinh có hành vi xấu gây tổn hại cho trường. Thụy Chi dừng lại, nhìn đám con gái đang có ý cười phía gần cuối lớp.

- Các bạn nữ nếu không muốn nghe, vui lòng ra ngoài !! Thái độ của các bạn như bôi ro chất trấu vào tư cách người học sinh !! – Gương mặt vốn hiền lành như một vị tiên nữ của Thụy Chi nghiêm lại, trong câu nói có sự đả kích nặng nề, cô thừa biết cuộc đối thoại của họ đang liên quan đến Lạc An. Bị cảnh cáo trước toàn thể học sinh trong lớp, họ tròn tròn đôi mắt vô tội nhưng sớm bị bại lộ đánh cụp mặt xuống. Thụy Chi thấy thế trong ánh mắt bộc lộ sự khinh thường rồi nói tiếp.

- Tuy nhiên ! Phiếu góp ý ngày hôm qua có duy nhất một phiếu tố cáo được chuẩn bị khá kỹ càng, kèm theo 1 phong bì gồm 2 tấm ảnh được cho rằng bạn Diệp Lạc An có ra ngoài vào ban đêm cùng một người đàn ông lạ mặt cho đến sáng mới trở về.

Cả lớp ò ù lên vài tiếng, ánh mắt hướng thẳng về phía Lạc An. Sáng nay khi đến lớp cô đã bị những ánh mắt này chọc ngoáy vô cùng đáp lại sự mỉa mai đó cô dùng một thái độ tự tin cao ngạo để đáp lại khiến bọn họ không thể không tỏ ra ngạc nhiên. Kẻ ghét người khen, đương nhiên nguồn dư luận trong ngôi trường này là vô tận.

- Bạn Diệp Lạc An có muốn giải thích gì về chuyện này ? – Thụy Chi nhìn về phía Lạc An, chan chứa sự dịu dàng.

Lạc An đứng dậy, trên môi cô có một nụ cười, vừa là cười đều trong mắt tiểu nhân hại cô nhưng cũng là một nụ cười tự tin bình thường đối với

những ánh mắt khác.

- Thưa cô ! Em cho rằng không làm không chịu, không có lỗi tại sao phải giải thích ? – Âm thanh nhẹ nhàng ngọt ngào được vang lên từ khuôn miệng nhỏ nhắn của Lạc An.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhân Chứng Đáng Yêu

Từ cô Sam đến tất cả học viên đều đưa ánh mắt nhìn Lạc An. Một hồi im lặng, từ đằng sau cô bỗng có tiếng của một bạn nữ nào đó có vẻ ản danh chỉ nghe thấy tiếng mà chẳng nhìn thấy mặt.

- Bằng chứng có rồi, mọi thứ đủ cả khớp đến từng chi tiết ! Diệp Lạc An cậu chẳng phải đang nói càn hay sao ??

- Đương nhiên không ! Không có bằng chứng sao tôi giám lộng hành ngôn từ ? – Lạc An bước khỏi chỗ ngồi, mỉm cười tiến về chiếc máy chiếu.

Rút rắc cắm cắm vào laptop vừa được lôi ra từ cặp sách của mình, chiếc lap khá mỏng mà mọi thao tác cũng được xử lý cực kỳ nhanh chóng.

Trên màn hình máy chiếu hiện ra 2 tấm hình.

Lớp phá lên tiếng cười khi nhìn trên màn hình máy chiếu.

Là một tấm hình hình Mi Lan và Hạo Nhiên đang chu chu mó mó ra làm trò hề chụp hình. Cô quên không xin phép trước khi lấy hình, vội quay xuống nhìn gương mặt chủ nhân tấm ảnh đang đờ đẫn sát khí đỏ rục chỉ chờ phun trào dòng dung nham nóng cực độ ra thiêu rụi cô.

Dừng lại tiếng cười, ngược lại chăm chú quan sát hành động của cô. Kể cả Dương Dương, trông cô lúc nghiêm túc trên giảng đường thật quyền rũ chẳng kém gì những người phụ nữ trưởng thành, vừa mang nét gì đó cuốn hút nhìn gương mặt lại có chút dễ thương. Về đẹp mà câu chữ cũng chẳng thể lột tả.

- Trước hết ! Đây là tấm hình buộc tôi gian dũ với đàn ông qua đêm mới trở về ! – Lạc An chỉ lên. – Quan sát dù là sơ qua hay kỹ càng, các cậu chắc sẽ đoán ra và thậm chí khẳng định rằng đây là tôi !!

Lạc An dừng lại, cô vuốt nhẹ mái tóc đang rủ xuống gương mặt xinh đẹp.

- Bên cạnh là tấm hình được Mi Lan chụp vào cùng ngày, thời điểm khoảng sau khi dùng bữa và đã trở về khách sạn. Khung cảnh này chắc cũng quen đến 9-10 phần chứ ?

Có tiếng xì xào và lại một giọng nữ vang lên.

- Diệp Lạc An !! Cô vào chủ đề chính đi !! Mạnh miệng mà không thu được gì thì nhục lắm đấy !!!!

Tiếng nói của bạn nữ vừa rồi, khiến Dương Dương bực mình quay ngoắt xuống nhìn về phía đám con gái đang kéo bàn kéo ghế san sát vào nhau.

Ánh mắt của anh như lưỡi dao sắc nhọn vừa mang ý cảnh cáo vừa lướt qua từng gương mặt xúc phạm Lạc An. Đối với anh là vậy, nhưng cô thì ngược lại. Đáp lại lời thách thức vừa rồi với dáng vẻ thản nhiên.

- Xem ra các bạn coi thường Lạc An tôi rồi !! Tấm hình này chẳng phải có tôi ké trong hình sao ?

Cô vừa chỉ lên cho tất cả ánh mắt dồn về phía bóng nghiêng người con gái có mái tóc dài và trang phục khỏe khoắn đằng kia.

Cô nhấn chuột phóng to bức hình, làm rõ luôn 2 bức hình ở gần nhau.

Có kẻ đã nhận ra, có kẻ vẫn chưa nhìn ra điều gì chỉ cảm thấy hai tấm hình giống nhau đến cực kỳ.

Dương Dương khoanh tay trước ngực trên môi có nụ cười mẫn nguyện hết sức dịu dàng, anh sớm biết chẳng cần anh giúp tự cô cũng sẽ hoàn thành vượt qua cái sự lố bịch mà ông trời quăng ra thử thách này.

- Lần sau mong kẻ tiểu nhân này, có muốn đóng giả làm Diệp Lạc An thì cũng nên thuộc đẳng cấp quý tộc chút nhé !! Không có tiền đừng học làm sang !!! – Hạo Nhiên vờn vai tỏ ý khinh thường.

Thụy Chi cười cười, bước ra giữa lớp.

- Vậy chuyện lần này tôi mong sẽ chấm dứt tại đây !! Rõ ràng cả về kiểu giày lẫn túi sách đã chứng minh lên đây không phải là Lạc An chưa ?? – Tiếng nói của Thụy Chi mang tính chất đe nhiều hơn là hỏi.

- Nếu không phải qua đêm cùng đàn ông thì cậu ta làm gì suốt cả đêm mới trở về ? – Lần này là một giọng nam.

Thụy Chi mang nét lúng túng nhìn về phía Lạc An.

- Công chuyện riêng tư nói ra đâu còn là chuyện riêng nữa ? – Tiếng Lạc An đánh thép hướng về phía lớp, tay vẫn cầm chiếc lap vừa được rút khỏi máy chiếu.

- Có lẽ không chỉ đơn giản là qua đêm với đàn ông ?!

Tiếng xì xào nói nhò rồi to dần dần cùng vài lời có vẻ xúc phạm khá nhiều đến Lạc An. Chuẩn bị sẵn tâm lý, chỉ khi tức nước vỡ bờ cô sẽ lập tức gọi luật sư. Nhưng không.

- Ngậm hết miệng lại !! – Dương Dương đứng dậy, vẻ mặt toát lên sự lạnh lùng vốn có của anh nhưng đối với cô lại là một điều quá xa lạ. Bên anh có lúc nào lại nhìn thấy vẻ mặt này cơ chứ.

Toàn lớp không một tiếng xì xào để đủ biết quyền lộng hành của Dương Dương thế nào. Trước đây khi Thụy Chi mới được làm lớp trưởng, với gia thế của cô không thua kém gì ai nhưng không đủ lực để “thống trị” một cái lớp đầy rẫy vừa ngang ngạnh vừa bảo thủ này, may mắn Dương Dương – học viên luôn xếp thứ hai toàn trường, gia thế của anh chẳng kém Lạc An còn sở hữu vẻ ngoài đẹp trai tựa nam thần từ vóc dáng đến giọng nói và tâm ý chẳng ai có thể nói lại đằng sau ngăm chống đỡ cho Thụy Chi những pha khó nhằn nhất.

Nhưng chuyện ngày hôm nay không hẳn là anh muốn giúp cô, đơn giản là không thích nghe những lời nói vớ vẩn đồn đại vô căn cứ của những kẻ loạn ngôn ngồi cùng lớp kia.

Lạc An đưa mắt nhìn Dương Dương, có chút bất ngờ thoáng qua rồi vụt đi nhanh chóng.

- Lạc An không đi đâu cả ! Chỉ là 5 giờ sáng ra ngoài thăm thú Nhật Bản ! – Dương Dương sở hữu một giọng nói trầm trầm nhưng hết sức uy quyền.

- Dựa vào cái gì mà cậu có thể khẳng định như vậy ? – Một nam học viên lên tiếng.

Anh bước khỏi chỗ ngồi, tay vẫn đút túi quần. Gương mặt có nét cười ngày càng lộ rõ.

- Nhân chứng là tôi đây ! Các cậu còn muốn gì nữa ?! – Dương Dương bước về phía Lạc An.

Cô Sam ngồi trên bàn giáo viên, không khỏi lắc lắc đầu.

- Em nói vậy không được ! Đương nhiên hoàn cảnh, giờ giấc, hoạt động phải đầy đủ nếu không không được coi là em chứng kiến Lạc An không ra ngoài !

Dương Dương nhìn Lạc An cười dịu dàng rồi quay xuống lớp.

- Lạc An không ra ngoài bởi vì ngủ chung phòng với em ! Bất đắc dĩ không thể vào các phòng còn lại, chỉ là theo thói quen trở về căn phòng cũ ! Chính bạn ấy cũng không biết đến sự có mặt của em trong phòng, có lẽ đến sáng thì giật mình tỉnh dậy rồi có chút lo lắng và trở ra ngoài theo tâm ý của một cô gái thôi !! – Giọng trầm trầm của Dương Dương lại được cất lên mà không hề để ý cô gái ở cạnh anh đôi mắt đã trợn lên hết mức có thể, mặt thì khác nào trái cà chua với nhiệt độ cơ thể tưởng chừng như sắp nổ tung đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lý Do

Có tiếng cười, có tiếng xì xào nhưng đặc biệt hơn lại dồn lên Lạc An, họ có ý nghĩ rằng là hai người ngủ với nhau, không lẽ lại có tình cảm ?? Có ánh mắt ghen tức nhưng lại ngậm khen ngợi sự đẹp đôi của hai con người vừa có sắc lại vừa có tài này.

- Dương Dương ! Em biết những lời em đang nói ra thực sự không đơn giản rồi chứ ? – Cô Sam cũng có sự ngạc nhiên hiện rõ từ lời nói đến biểu cảm.

Dương Dương đứng sát vào Lạc An, cái thái độ tự tin kiêu ngạo ban nãy của cô hoàn toàn biến mất, giờ đây chị còn sự lo lắng ẩn hiện trong đôi mắt kín đến mức quan sát kỹ như anh mới có thể nhận ra được.

- Đương nhiên em biết ! Đối với người ta là bạn bè, nhưng đối với em thì nó đã trên mức bạn bè từ lâu rồi.

Dứt lời Dương Dương bị ném cho ánh mắt căm thù cùng cái huyệt đầy hung bạo của Lạc An.

Cả lớp ồ lên, trong tiếng bàn luận rộn rã tứ phía. Cô bước lên một bước.

- Cảm ơn bạn Dương Dương đã làm chứng về việc tôi không ra khỏi phòng, không cần thêm chi tiết phát sinh ! – Ngoài miệng thì rắn rỏi nhưng đầu biết đã tìm cô như hồi trống trực tung ra ngoài, ngày hôm đó nửa đêm cô đã phải trở dậy, ngủ thì trong sự thấp thòm lo lắng chỉ để hán không biết chuyện cô và hán đã nằm chung một giường. Nào ngờ tên “trúng thối” giờ lại té ngựa biết toàn bộ mà cứ im im, vậy nên sáng hôm sau mới tiếp tục tằm vào ban sáng để trêu chọc cô sao ?

Ánh mắt của cô nếu có pháp thuật sẽ lập tức đốt cháy đôi môi đang cười cùng đầy mắt đầy trêu chọc kia.

- Tuy nhiên ! Nếu vẫn chưa đủ sức thuyết phục, tôi sẽ đành nhờ tới luật sư để lấy lại công bằng vậy ! Chỉ cần tư liệu từ camera nguyên vào ngày hôm đó ! Không phải là chứng minh được rồi sao ?! – Lời nói đầy sự khiêu khích cùng đã kích của cô dành cho các cặp mắt đang tỏ ra không công bằng ở dưới kia.

- Lớp còn ý kiến gì không ? – Thụy Chi mang nụ cười miễn cưỡng nói vọng xuống.

Không một lời nói nào vang lên nữa, họ thừa biết rằng giờ mà mở miệng thì khác nào tự dăng mình làm mồi cho cọp ? Đành ngậm ngùi im lặng.

- Ai là chủ nhân của tờ phiếu, lập tức bước ra !!! – Giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng trầm bổng lại vang lên nhưng có vài sự dẫn đē nghiêm túc trong đó.

Mang sự quyết định lại cho cô chủ nhiệm, cô Sam tiến ra giữa lớp. Bầu không khí căng thẳng hết mức có thể.

- Chuyện này về cơ bản đã được giải quyết. Nhưng tạo bằng chứng giả phi báng danh dự của bạn ! Chuyện này ai sẽ là người giải thích ?! – Cô Sam, một giáo viên đã vào trường cho đến giờ được 5 năm, nhưng bề dày về kinh nghiệm thì không có lời nào để miêu tả được vì vậy mới được chủ nhiệm lớp AA-1 đã gần 2 năm nay. Là một trong những giáo viên tài năng trẻ tuổi nên sẽ không thoát khỏi việc đòi lại công bằng cho chính học sinh của mình.

Cũng là phụ nữ, riêng chuyện này mà nói chẳng khác nào bôi nhọ danh dự của cô tiểu thư có nguy cơ trở nắm giữ quyền điều hành công ti cả.

Lớp học chìm trong sự im lặng, căng thẳng ở khắp trên gương mặt từng học viên. Mi Lan mãi mới được thoải mái đã kích:

- Gan làm gan chịu !! Sao lại liên tiếp ngu dốt rồi lại hoàn ngu dốt như vậy ?

Bắt đầu có tiếng xì xào, nội dung chính là ám chỉ kẻ tiểu nhân mau lộ diện. Càng ngày càng to và ồn ào.

- Các bạn ! – Giọng nói có chút gồng mình để vang lên của Lạc An – Chuyện ngày hôm nay ! Dừng lại tại đây và tôi mong từ sau sẽ không có bất cứ vấn đề nào phát sinh như vậy nữa !

Không phải cô là người cao cả, đơn giản chỉ là không thích ồn ào. Chứ là con gái mà tự nhiên bị gán cho cái danh ra ngoài ban đêm với đàn ông lạ thì có ai thích ?

Dương Dương định nói thêm nhưng cô chặn lại, kéo anh trở về chỗ ngồi. Thụy Chi đứng sau cười cười nhìn hai con người “trẻ trâu quyền lực” kia.

Chưa vào đến bàn đã bị Mi Lan lí nhí nói nặng nói nhẹ vì không truy cho rõ kẻ gây chuyện. Vũ Huy đập vào vai Dương Dương một cái, miệng cười như sắp rớt ra vậy.

*

Ngày thứ 7 chỉ học vào buổi sáng, chiều được nghỉ.

Buổi trưa, giờ đã 1h40 khá phù hợp để ăn trưa. Dương Dương mon men lại gần Lạc An. Nhẽ ra vừa gây ra vụ việc chấn động thế giới thì anh phải trốn đi mới đúng đây lại ngang nhiên chạy ra trước mặt Lạc An.

Hầu hết đã tan học nên chỉ còn vài người đang thu dọn sách vở. Thấy cô đang đưa sách vở vào cặp, anh cũng cầm lên định giúp cô thì Lạc An giật lại, mặt không một chút cảm xúc nào.

- Tiểu thư ơi !! Cô lại làm sao thế này ?!! – Giọng điệu dằn lại pha chút trêu chọc của Dương Dương lại vang lên.

Lạc An thấy vậy cô làm lơ, dọn cặp sách đeo lên vai định bước ra khỏi tầm mắt của anh. Đương nhiên bị chặn lại, chiếc cặp trên vai cô bị giữ lại, kẻ cho dù muốn thoát khỏi cái sức mạnh gấp vài lần cô như vậy cũng chẳng thể được. Thà đứng im chút rồi đi.

Thấy cô dừng lại mà chẳng vùng vằng như mọi khi, Dương Dương cười cười tiến đến.

- Sao vậy ?! Có điều gì khiến cô vẫn chưa thấy hài lòng ?!

Lạc An quay lại, nét mặt chẳng vui vẻ gì, khoanh tay trước ngực nhìn vào gương mặt điển trai của Dương Dương.

- Chính anh tôi hôm đó biết tôi ở trong phòng rồi mà vẫn diễn đến tận bây giờ ! Nghe lời nói của Lạc An có tiếng trách móc, Dương Dương xua xua tay.

- Tôi thực sự không biết cô ở trong đó, ngồi máy bay cả mấy giờ đồng hồ ! Một vậy về đến nơi thấy giường thì lao vào nằm thôi ! Làm sao biết được gì nữa ?!!

- Lời nói và hành động của anh không khớp tí nào ! Làm sao anh biết tôi ở trong phòng ? – Lạc An vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng.

Anh nhìn cô khẽ dựa vào bàn, cười nhẹ nhàng.

- Không phải cô có lấy quần áo trong tủ rồi mới trở ra sao ?

Ôi cái chi tiết này, lúc lấy quần áo cô có làm rơi móc và chính tiếng động đã báo hại cô làm Dương Dương nửa tỉnh nửa mê và cuối cùng cậu chàng đã tỉnh thật.

Nhận thấy nét mặt cô hơi hốt hoảng, anh nhân cơ hội kéo tay cô vào người mình. Chân khép chặt không còn đường cho con chuột xinh xắn cuốn hút này chạy mất.

- Anh...anh làm cái gì vậy ?!! – Về lạnh lùng quyết đoán của cô bây giờ đã trở nên yếu ớt.

- Không thể tin nổi giấc mơ hôm đó của tôi, được nằm cạnh một cô gái, ôm cô ấy vào lòng... lại là sự thật ! – Anh nhìn xuống nét mặt lúng túng đang im lặng trong vòng tay mình – Mà ngạc nhiên hơn cô gái ấy lại là cô ! Diệt Lạc An !!!

Giật mình nghe tên gọi của mình phát ra từ cái chất giọng trầm trầm, cô như trở về thực tại thoát khỏi mơ màng. Ngửa cổ nhìn lên đôi môi đầy đặn quyến rũ mà bao nhiêu người con gái muốn chiếm đoạt, ánh mắt đầy sự trân thành.

Chính vì thế lại làm cô càng hoảng sợ, muốn vùng vẫy khỏi cái cảnh phải đối mặt với kẻ cô thích nhưng lại quá khắt khe với bản thân như lòng coi đây chỉ như một trò đùa trêu chọc của anh. Cô không muốn trải qua cái thứ đau khổ như những người con gái khác, khổ sở dằn vặt vì chính cái thứ tình yêu gọi là vĩnh cửu mà họ vẫn tưởng sẽ tồn tại.

Cô càng vùng vẫy ra lệnh thả cô ra thì anh lại càng siết chặt, lâu lâu mới được một lần bên cạnh cô thế này thì tội gì ?

- Vì cô mà tôi bay sang Nhật Bản nửa đêm nửa hôm sấm chớp bão bùng như vậy !! Thế mà còn bỏ tôi một mình chạy ra ghế sofa nằm là sao ? – Dương Dương dịu dàng đưa tay lướt qua đôi môi mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cường Chế

Lần nữa bị anh làm cho hết hồn, Lạc An đứng im thín thút chờ cái thứ gọi là bom nguyên tử này phát nổ bất cứ lúc nào.

Ngắm bộ dạng mèo con của Lạc An, anh phì cười. Buông cô ra, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn lôi xềnh xệch đi.

- Tôi muốn ăn thịt bò chứ chưa muốn ăn thịt cô đâu mà phải tái mặt đi thế kia !!

Câu đùa của Dương Dương lại càng làm tăng sự sốt ruột của Lạc An “Chưa muốn” ? không phải là không muốn mà là chưa muốn ? Khác nào đang trêu chọc sự nhẩn nại của cô..

Ánh mắt vừa có sự trân thành vừa mang cả nét nham hiểm, chuyện gì tiếp theo sẽ diễn ra còn khó mà đoán được.

*

Có lẽ không nhiều như cô tưởng, xe dừng tại một nhà hàng thịt nướng nổi tiếng Thượng Hải, với đủ mọi thể loại thức ăn liên quan đến thịt bò.

- Xuống xe ! – Dương Dương nhanh chóng mở cửa xuống trước trong khi Lạc An còn đang hoài nghi tính chính xác của tình huống hiện tại.

Cô giật mình trở về hiện thực, ngược mắt nhìn người con trai đang giữ lấy cánh cửa xe nhìn cô có chút âu yếm.

Không hổ danh là Nhà Hàng BS khách đến nườm nượp đông đến mức kín tất cả các bàn, mỗi gian phòng ăn được thiết kế tỉ mỉ hết sức sang trọng ngay cả từng vị khách lui tới cũng khoác trên mình những bộ trang phục hàng hiệu đắt tiền.

Vẫn khoác trên người bộ đồng phục của Bertha Maximus, mọi ánh mắt hình như cũng không ngừng soi mói trên cơ thể của Dương Dương và Lạc An.

Chẳng thể có chuyện học sinh trung học mà lại vào một nhà hàng tầm cỡ phải đặt hàng mất cả tháng trời thậm trí cả năm vẫn là chuyện bình thường chỉ để dùng bữa trưa.

- Kia chẳng phải là thiếu gia nhà họ Dương sao ? – Đã có tiếng thì thăm to nhỏ phát ra từ vài bàn ăn xếp bên ngoài.

- Đi bên cạnh cậu ta là ai vậy ? Tiểu thư nhà nào lại may mắn ?!

Xung quanh bàn tán chẳng ngừng, cho đến khi Dương Dương lên tiếng phá tan nét mặt có chút không tự nhiên của Lạc An.

- Cô muốn ngồi ở đâu ?

Lạc An đưa cặp mắt đậm sự oán trách trong đây.

- Thừa biết tôi không thích tới chỗ đông người ! Tại sao vẫn tới đây ?! - Giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe vang lên, nhưng hơi có chút trách móc.

Dương Dương mỉm cười, đưa tay chỉnh lại tóc cho cô. Hạnh động này hàm ý chẳng khác nào những cặp đôi đang yêu nhau. Anh ta đang có kế hoạch gì nữa đây ?

- Vậy lên tầng trên nhé ? – Vừa dứt lời, anh quay đầu gọi nhân viên, ghé tai nói điều gì đó. Nhân viên nọ mang biểu cảm hơi khó xử trên gương mặt, nhưng vài giây vội vã chạy đi.

Cô im lặng, nhìn theo anh. Tên tiểu tử thối lại cứ tưởng mình là thiếu gia thì muốn lộng hành thế nào cũng được.

Qua ánh nhìn của cô, Dương Dương hình như cũng đọc được chút.

- Bắt mắt gì sao ?

Cô nhanh chóng đảo mắt nhìn chỗ khác, bỏ lại gương mặt điển trai kia vẫn nhìn theo cô, trên đôi môi quyến rũ cong lên một nụ cười ngốc nghếch.

Đến nơi được vài phút, ngồi xuống bàn. Lạc An có điện thoại, đương nhiên từ bà Trần Phương, gọi cũng vì lo lắng cô đã quá giờ trưa mà vẫn chưa trở về mặc dù bên lái xe đã thông báo cô ra ngoài cùng bạn.

- Mẹ à ?! – Lạc An hơi trầm giọng, có chút mất tự nhiên vì cặp mắt to tròn kia vẫn đang nhìn về phía cô đầy soi mói.

- Con gái đi đâu ? Với ai ? Vui đến mức không gọi về cho mẹ được một cuộc cơ à ?

- Mẹ nói gì vậy ?!! Con đang ở cùng bạn !! Mẹ khỏi lo !!

- Bạn trai hả ?! Đạo này kín quá đấy Diệp Lạc An ạ !! Con lớn thật rồi !

- Mẹ đừng nói linh tinh nữa !! – Má hơi ửng hồng, cô đã cảm nhận được sức nóng đang tràn về dần trên gương mặt mình.

- Thôi con gái à ! Yêu cũng được miễn không ảnh hưởng học tập !! Chúng ta đỡ phải tìm mai mối cho con !! Khi nào ra mắt đây ?! - Giọng trêu chọc của bà Trần Phương lại có khả năng làm gương mặt kiêu hãnh của Lạc An giờ chẳng khác gì bông hồng vừa có chút xấu hổ, lại đỏ rực.

Dương Dương vẫn đang ngấm đàng về nghe điện của Lạc An, cô càng đỏ mặt nụ cười trên môi anh càng đậm hơn. Bất giác chẳng nhin nổi mà đưa tay chạm vào má cô, sức nóng suýt làm anh rụt tay lại.

Giật mình với hành động ngang nhiên của Dương Dương, mắt cô tròn lên nhưng thực sự không giám phản kháng lại gì vì sợ tạo ra bất thường trong giọng nói, điều này càng làm mẹ cô có cơ mà trêu chọc.

- Thế mẹ nhé ! Con ăn nhanh rồi về !!

Dứt lời, cô bỏ điện thoại xuống hất tay anh.

- Thích ăn đòn thì nói với tôi !! Không cần tốn nhiều hành động như thế !! – Miệng nhỏ nhắn nhếch nhếch lên.

Dương Dương đan hai tay chống cằm, nhìn cô hơi cười cười, mọi ý định trêu chọc bị dừng lại khi anh nhận ra tự nhiên cô lại đẹp hơn bình thường thế này.

Nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của anh, cô nuốt nước bọt, đảo mắt liên hồi rồi quay lại vẫn thấy gương mặt anh đang quan sát mình kỹ càng.

- Nếu tiếp tục nhìn tôi sẽ thu phí !!

Anh như bị tỉnh mộng, bật cười nhìn cô.

- Hãy cứ ra một con số đi ! Hoặc vô giá ! Tôi sẽ dùng cả tấm thân này để bù đắp cho cô ! – Trầm trầm nhưng vẫn đầy sự trân thành cùng ngọt ngào trong đó.

Lạc An mím môi, quay đầu nhìn ra cửa che đi vẻ bối rối hiện tại, không cần nhìn cũng biết ánh mắt anh chẳng hề có ý định lay chuyển về phía khác.

Có tiếng gõ cửa, đầu bếp và phục vụ mang những đồ ăn tới. Mùi hương quyến rũ của đủ loại thức ăn làm từ thịt bò lan tỏa trong không trung.

Mọi suy nghĩ bỗng tan biến khi cô gặp thức ăn, tức thì các phản ứng của cơ thể được thể hiện ra. Đương nhiên đều bị anh nắm bắt tất cả.

Chiếc bàn vốn chẳng nhỏ được bày đủ món lên, màu sắc hài hòa cùng mùi vị tuyệt hảo khiến người ta sao có thể kìm lòng.

Vừa cầm chiếc đũa trên tay định gấp, một điều gì đó kéo cô trở lại. Đảo mắt về phía Dương Dương, quả nhiên anh đang nhìn thật.

Cô chép miệng, đặt đũa xuống.

- Còn phải mời cô ăn đưa hà ???! – Dương Dương nhú mày, nhìn cô.

Thấy Lạc An vẫn im lặng, mắt hướng về phía mình. Anh giả bộ mệt, thờ dài tiến về phía cô đang ngồi.

Vừa ngồi xuống đã cầm dao đĩa cắt những miếng beefsteak ngon lành rồi đẩy về phía cô. Lạc An chưa kịp phản ứng đã bị Dương Dương cầm đĩa đã cầm sẵn thịt, đưa lên miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ăn Tối Với Mỹ Nhân

- Rồi anh để xuống đi !! Để tôi tự ăn..! – Lạc An quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt u mê đầy ma thuật của anh.

Không nói gì, cánh tay vẫn trực bốn cho cô mà không có ý chiều theo lời nói ban nãy cô đưa ra.

Biết cái tính cách của Dương Dương kể cả cô ngồi đây mà bướng bỉnh chờ anh bỏ tay xuống thì có mà còn lâu. Thà cứ ngoan ngoãn chịu đựng sau đó tẩu thoát còn hơn.

Anh đương nhiên miễn nguyện, lùi xa cô một chút để cô tự ăn. Tay vẫn chống lên cảm nhìn người con gái trước mắt.

- Này !! Nhìn tôi như vậy sao ăn ?! – Lạc An định cầm đĩa xuống bất ngờ quay ngoắt đầu nhìn Dương Dương.

- Việc của em, em làm ! Việc tôi ngồi nhìn cứ mặc kệ tôi đi ! – Gương mặt lười biếng đặt trên bàn tay to lớn chẳng chút chai sạn, ánh mắt vẫn đưa về cô chẳng định rời đi.

- Từ bao giờ việc của tôi lại là ăn cho anh xem ????! Nếu tiếp tục vậy tôi sẽ thất lễ bước ra khỏi đây.

Anh thấy gương mặt cô đã nghiêm túc trở lại, cái thân hình to lớn đang siêu vẹo lười biếng chợt thẳng dậy, anh quay mặt về bàn ăn, cầm dao đĩa lên cười cười.

- Đây !! Tôi ăn !! Được chưa ?!!

Cô quan sát cử chỉ của anh, định rằng sẽ làm anh thấy khó chịu như cảm giác của cô vừa rồi.

Ngược lại với Lạc An, Dương Dương ăn rất ngon miệng chẳng có chút gì gọi là khó chịu hay phiền phức như cô nghĩ cả.

Cái cách anh cầm dao đĩa trông cũng thật chuyên nghiệp và điêu nghệ, chẳng khác nào đang quay một đoạn quảng cáo cho món beefsteak này cả. Cứ mãi nhìn mãi nghĩ, từ lúc nào anh quay sang nhìn cô chăm chăm cô còn không biết.

Mím cười ngốc nghếch, Dương Dương ghé sát mặt vào gương mặt đang thờ thần của cô.

Giật mình, Lạc An tròn mắt lên, khẽ mím môi.

- Làm..làm gì vậy ?

- Câu đó phải để tôi hỏi em thì đúng hơn ! – Vẫn giữ nguyên tư thế đó, khuôn miệng phát ra cái âm thanh trầm thấp dịu dàng mà đầy mê hoặc.

Cô nuốt nước miếng quay mặt, tránh ánh mắt chọc ngoáy biểu cảm trên gương mặt cô của anh.

Lại cái nụ cười ngốc nghếch hiện lên trên đôi môi Dương Dương, cái nụ cười này lâu nay tưởng chừng như chẳng bao giờ có thể trở lại.

Giờ đã 13 giờ 18 phút, ánh nắng của ban trưa đang lan tỏa trên nóc của chiếc Lamborghini Reventon nổi lên màu đen huyền bí sang trọng.

Chưa đầy chục phút, căn biệt thự đồ sộ nhà Lạc An đã hiện ra dần dần.

Vẫn theo thói quen cũ, cô chưa định hình được mình sẽ xuống thế nào thì Dương Dương đã xuống xe, nhanh chóng tiến về phía cửa xe của cô mở cửa xe. Hành động vừa mang ý chăm sóc, vừa dịu dàng và lịch thiệp.

Cảm giác như từ khi về nước đến giờ, Dương Dương hình như đã lột bỏ được cái vẻ trẻ con khoảng 70%

- Tôi vào nhà đây ! – Bước khỏi xe, cô không quay đầu.

Bước đi được vài bước thì tốc độ của cô giảm từ từ, lạ nhỉ. Tại sao lại không có bất cứ biểu hiện nào, như mọi lần có lẽ đã thể hiện một cái gì đó với cô. Nhưng hôm nay thì không.

Sự tò mò lại vòng vây trong cô, không biết anh đã rời đi chưa ? Hay vẫn đứng ở đó ? Mà có lẽ rời đi rồi, bỏ cuộc hơi sớm thì phải. Thăm nghĩ vậy để trấn an bản thân nhưng ai biết được rằng đó lại là một liều thuốc độc khiến cô quay ngược người trở lại, đưa ánh mắt nhìn ra xa.

Quả nhiên, cái bóng dáng cao lớn vạm vỡ hơn nhiều người con trai ở lứa tuổi thiếu niên. Đứng ở đó, vẫn chưng ra cái vẻ dịu dàng hướng về cô, người hơi tựa vào xe. Dõi theo cô.

Đứng thẩn người nhìn anh vài giây, cô chớp mắt. Lần này thì trở hẳn vào trong nhà.

Người thiếu niên kia, đến giờ mỉm cười nhìn cô đã hoàn toàn vào nhà mới mở cửa xe phóng đi.

Cho đến giờ anh mới càng hiểu hơn về con người cô. Không chỉ khác biệt với cái sự phá cách và thông minh của mình, mà còn một sở thích có lẽ ít người mang giới nữ nào có đó là cảm giác chinh phục.

Thời gian anh theo đuổi cô mới chỉ vài 3 chục ngày, nhưng cái tính cách thì chẳng thể nhầm lẫn được đi đâu.

Quan Hiểu Đồng anh từng yêu, là cô ta với anh đã từng bên nhau từ thơ ấu không trách được chuyện phát sinh tình cảm. Ngoài cô ta, có thể nói rằng bất cứ người con gái nào chỉ cần được chút dịu dàng của anh đều muốn ngã ngón vào cái vòng tay ấm áp kia nhưng biết đâu được chỉ là cái bẫy để bọn họ mất đi sự danh giá của mỗi một vị tiểu thư.

Nhưng, với Diệp Lạc An lại là một cảm giác khác. Chẳng những vì cô đặc biệt, mà cô còn khiến cho người ta có cảm giác chinh phục. Cô không muốn bị ép buộc, vậy anh sẽ không ép buộc. Cô muốn không bị động, anh sẽ chiều để cô là chủ động.

Chiếc xe ngược đường lao với tốc độ khá nhanh trên đường, xe vắng người thừa càng dễ tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh, Không Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.